

Apocalipsa - Comentarii F. B. Hole

Apocalipsa - Introducere

Profeție a victoriei finale a voii și planului lui Dumnezeu

Cartea spre care ne îndreptăm acum gândurile are caracteristici foarte precise. Este singura carte a Noului Testament care se numește ea însăși "profeție" și în care este clar văzută victoria finală a voii și scopului pe care le are Dumnezeu. Însuși cuvântul victorie, tradus a birui sau a învinge, se găsește de mai multe ori (de 17 ori) decât este în cealaltă parte a Noului Testament (de 11 ori). Ea a fost scrisă în mod evident când primul secol se apropia de sfârșitul lui; când, așa cum arată evanghelia și epistolele lui Ioan, învățători falși și antihriști începuseră să se înmulțească, și când, ca o consecință, inima adevăraților sfinți se putea descuraja și un simț al înfrângerii se putea strecura printre ei. Cât de potrivită deci era prezentarea victoriei finale dată la sfârșitul scrierii inspirate. Alte trăsături caracteristice vor fi aduse în lumină în timp ce vom continua citirea acestei cărți.

Revelația lui Isus Hristos pe care Dumnezeu l-a dat-o (1.1)

Cartea aceasta este "revelația lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu l-a dat-o", adică descoperirea lucrurilor care vor avea loc, pentru că înțelesul pe care-l are revelația sau apocalipsa este descoperirea. Desigur, este adevărat că descoperirea acestor lucruri de viitor depinde în întregime de revelația lui Isus Hristos în Gloria Sa, dar primul înțeles este că Dumnezeu l-a dat lui Isus această descoperire a lucrurilor viitoare pentru ca El să le arate robilor Săi. Fiecare propoziție din versetul 1 este demnă să fie luată în seamă cu atenție.

Revelație dată celor ce sunt robii Săi (1.1)

Este de remarcat, mai întâi, că despre revelația aceasta se spune că fiind dată lui Isus mai degrabă decât a-și avea originea în El. El este prezentat deci ca slujitor al voii și al planului lui Dumnezeu, așa cum este în evanghelia după Marcu, și în această evanghelie aflăm pasajul în care El spunea că nu știa ziua și ceasul venirii Sale. Aici, de asemenea, El este Slujitorul lui Dumnezeu care face cunoscut lucrurile viitoare așa cum l-au fost date. Pe lângă aceasta, Ioan, care a primit de la El revelația, vorbește despre sine nu ca de un apostol, ci ca de un rob, iar cei cărora le-o transmite nu sunt numiți sfinți, ci robi. Era un timp când starea de sărăcie spirituală devenea pronunțată, încât în timp ce sunt mesaje către adunări – care arată această lipsă – revelația este dată celor care sunt în adevăr robi ai lui Dumnezeu și care de aceea o vor înțelege. Este un fapt care rămâne până în ziua aceasta că oamenii care nu s-au întors la Dumnezeu și sunt creștini de nume n-o apreciază, dacă n-o consideră chiar absurdă; iar credincioșii care sunt plini de gândirea lumii nu sunt folosiți de ea.

Revelație făcută cunoscut printr-un înger, prin semne (1.1)

O altă trăsătură de remarcat este caracterul indirect în care este dată această revelație. Dumnezeu l-a dat-o lui Isus, și Isus i-a dat-o prin semne lui Ioan, nu direct, ci prin îngerul Său. În plus, El nu i-a spus-o direct, i-a "arătat-o prin semne". În evanghelie, Ioan folosește cuvântul "semn" pentru minunile făcute de Domnul Isus. Aici este un verb format din aceeași rădăcină. El a arătat prin semne aceste lucruri lui Ioan; și aceasta dă caracterul acestei cărți. Profeția este transmisă nu într-un limbaj simplu literal, ci în simboluri sau semne. Toate acestea sunt desigur ca să ne facă să înțelegem că este o rezervă în metoda revelației, potrivită cu lipsurile care începuseră să se arate în adunare. Cât de diferită era metoda acelor revelații făcute mai de timpuriu lui Pavel, ca de exemplu în Fapte 26.16-18; 2 Cor. 2.1-4; 1 Tes. 4.15-17.

Revelație a unor lucruri care au să se întâmple în curând (1.1)

Lucrurile arătate prin semne sunt de așa fel încât "trebuie să se întâmple în curând". Expresia aceasta ne ajută să înțelegem că mesajele către adunările din capitolele 2 și 3 au o semnificație profetică. Cele adresate adunării din Efes erau la începutul care avea să aibă loc când Ioan primea profeția, care ne conduce direct la venirea Domnului și chiar la starea veșnică. Cititorul este avertizat prin aceasta să nu ia atitudinea pe care o avuseseră iudeii când au primit profețiile lui Ezechiel. Atunci ei spusese: "Viziunea pe care o vede el este pentru zile îndepărtate și el profețește despre timpuri îndepărtate" (Ezec. 12.27). Este o tendință înrădăcinată în inimile noastre de a evita tăria pe care o are Cuvântul lui Dumnezeu, nu tăgăduindu-l, ci împingându-l la o asemenea distanță în viitor încât pare potrivit să fie ignorat.

Revelație descrisă în trei feluri (1.2)

După ce a primit revelația, Ioan o dezvăluie și o descrie în trei feluri. Ea este "cuvântul lui Dumnezeu" și faptul acesta dăruie de îndată cărții autoritate deplină și o pune pe aceeași treaptă cu celelalte Scripturi Sfinte. Apoi ea este "mărturia lui Isus Hristos", iar mai târziu ni se spune că mărturia aceasta este "duhul profeției" (19.10). Mărturia aceasta susține că Isus, care a suferit și a fost disprețuit aici, El este Domnul tuturor lucrurilor în cer și pe pământ, El va veni și toată puterea, stăpânirea și Gloria sunt în mâinile Lui. El va face judecata și va aduce la îndeplinire tot planul lui Dumnezeu. Acesta este acum duhul profeției. Când cercetăm lucrurile profetice, o mare dramă se desfășoară înaintea ochilor nostri și vedem fiarele, și Babilonul, și alte forțe anti-creștine, dar dacă nu privim la ele în legătură cu mărturia lui Isus, le vom pierde învățătura și puterea lor reală. În al treilea rând, ea vorbește despre "toate lucrurile pe care le-a văzut", pentru că revelația a ajuns la el într-o formă de viziuni. Cuvintele "și am văzut", "și am privit" se întâlnesc frecvent în această carte.

Profeție care exercită o influență puternică asupra noastră (1.3)

Apoi o binecuvântare specială este dată cititorului, celui care aude și ține cuvintele profeției. Să notăm îndeosebi că avem să ținem – adică să observăm – aceste lucruri. Aceasta arată că profeția este făcută ca să aibă o influență puternică asupra noastră. Ea este pentru a ne lumina mințile și a ne călăuzi pașii. Punctul principal nu este ca noi să fim în stare să explicăm cu exactitate fiecare simbol folosit sau să identificăm în mod sigur fiecare "fiară" sau "lăcustă", ci să realizăm cum toți acești actori în drama tristă a răzvrătirii și judecății omului sunt ca un cadru pentru gloria Domnului care vine, și că totul este pentru a ne conduce la despărțirea inimilor noastre de veacul cel rău de acum. În felul

acesta vom "ține" lucrurile care sunt scrise.

Carte adresată tuturor adunărilor din toate timpurile (1.4)

Ioan își adresează cartea celor șapte adunări din Asia, după cum spune versetul 4. În aceste adunări era portretizată istoria întregii adunări, așa cum arată versetele 2 și 3; putem considera că această carte este adresată întregii adunări în timpul trecerii ei prin lume și putem lua pentru întreaga adunare harul și pacea din salutul de la început.

Har și pace de la cele trei Persoane ale Dumnezeirii (1.4)

Harul și pacea vin de la cele trei Persoane ale Dumnezeirii, dar fiecare dintre cele trei este prezentată într-un fel care diferă de restul Noului Testament. Întâi este Dumnezeu în măreția Sa care nu se schimbă; El este cel veșnic și neschimbat și de aceea cu privire la trecut El era, iar cu privire la viitor El este cel ce va veni. El este deci mai presus de furtunile pe care le vedem în această carte că se vor manifesta violent pe pământ și chiar în cer.

Duhul Sfânt prezentat în șapte feluri (1.4)

A doua Persoană numită aici este Duhul Sfânt. El nu este prezentat ca un singur Duh, cum este în epistole, ci ca "șapte duhuri", o aluzie pe care o presupunem a fi din Isaia 11.2. În versetul de aici ele sunt "înaintea tronului Său", ca fiind gata să acționeze în guvernarea pământului. Duhul este unul în ce privește Persoana Lui, și faptul acesta este mult subliniat în legătură cu formarea adunării și activitățile Lui în ea, după cum vedem în 1 Corinteni 12. Totuși în activitățile Lui de guvernare, El este văzut în șapte feluri, și lucrările finale ale guvernării divine sunt văzute în această carte de la sfârșitul Bibliei.

Domnul Isus prezentat în trei feluri (1.5)

În al treilea rând, harul și pacea vin de la Isus Hristos, care este prezentat în trei feluri. Este prezentat Martorul credincios în contrast cu toți alții care au dat mărturie despre Dumnezeu. Fiecare dintre ei și toți au greșit în vreun fel. În El, Dumnezeu însuși a fost prezentat în mod perfect, și tot adevărul a fost menținut pe deplin. Privind la El în felul acesta, gândurile noastre trebuie să se îndrepte îndeosebi în trecut. Dar El este și "întâiul născut din morți" și aceasta îl caracterizează în prezent. Adunarea este întemeiată pe El, ca fiind născut dintre cei morți. În adevăr, numai după ce El a fost înviat și S-a înălțat la cer, a fost dăruit Duhul Sfânt pentru a putea fi formată adunarea. În al treilea rând, El este Mai-Marele împăraților pământului. El este în felul acesta chiar de pe acum, de drept, dar nu-și va lua public acest drept până ce va veni din nou, încât, considerându-L în felul acesta, gândurile noastre se îndreaptă spre viitor. Cât de cuprinzător deci – în trecut, prezent și viitor – ne este El prezentat! El este toate acestea, și El va fi toate acestea, chiar dacă niciun suflet n-ar fi primit mântuirea Lui.

Laudă Celui care ne iubește (1.5, 6)

Dar noi am primit binecuvântarea veșnică prin El și de aceea îl cunoaștem într-un fel intim care ne conduce la o izbucnire de laudă. El ne iubește și a dovedit lucrul acesta prin faptul că mai întâi a împlinit lucrarea de curățire, spălându-ne de păcatele noastre cu însuși sângele Său, și apoi lucrarea de înălțare, făcându-ne regi și preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său. Numai fiind curățiți de păcatele noastre putem fi introduși într-un astfel de loc, și este demn de notat că în mod direct avem binecuvântările creștine menționate, îl avem pe Dumnezeu prezentat în lumina în care îl cunoaștem – Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos – și nu numai Cel veșnic "Eu sunt" ca în versetul 4. Domnului Isus, cunoscut prin har, îi recunoaștem gloria și puterea în vecii vecilor. Gloria și stăpânirea au fost întotdeauna urmărite de oamenii căzuți. Niciunul dintre ei n-a fost găsit demn să le primească și, dacă în vreo anumită măsură au ajuns la ele, nimic altceva n-a rezultat decât asuprirea mulțimii și dezastrul final pentru ei înșiși. Aici însă este Unul demn să le aibă și să le folosească spre slava lui Dumnezeu și spre binecuvântarea oamenilor – demn datorită a ceea ce este El și a ceea ce a făcut El. Este remarcabil că avem exact aceleași cuvinte în 1 Petru 5.11. Ceea ce este atribuit acolo "Dumnezeului oricărui har" este atribuit aici lui Isus Hristos: dovadă clară a ceea ce este El.

Arătarea venirii lui Hristos văzută de toți

Versetul 7 ne dă pe scurt tema principală a cărții. Sfârșitul care va avea loc este anunțat înainte de a se vedea treptele care duc la el. Aceeași trăsătură caracterizează mulți Psalmi ai Vechiului Testament. Arătarea publică și glorioasă a lui Hristos va aduce toate la bun sfârșit. Orice ochi îl va vedea în orice loc se vor găsi oamenii, pentru că despre Iahve se spune: "din nori îți faci carul și umbli pe aripile vântului" (Ps. 104.3). Zaharia spusese: "își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns" (12.10) și se vor împlini aceste cuvinte. El spusese de asemenea că vor fi în Israel unii care vor vedea enormitatea păcatului lor național în lepădarea Lui și vor jeli amarnic ce au făcut, într-o pocăință adâncă. Versetul 7 spune că toate semințiile pământului se vor jeli din cauza Lui; evident, nu în pocăință, ci pentru că li se pecetluiește soarta și își vor da seama de faptul acesta. Dovadă clară că lumea nu se va întoarce la Dumnezeu ca să se pregătească pentru venirea Domnului.

Cel ce este Alfa și Omega, învingător (1.8)

În versetul 8 auzim glasul Domnului Dumnezeu Atotputernic, Cel care există din eternitate, care garantează împlinirea venirii Sale la timpul hotărât. Isus Hristos este văzut, așa cum s-a subliniat, ca Slujitorul sfânt și perfect al gloriei Sale; Omul înălțat, prin care El va administra lumea cu dreptate. Nimic nu poate învinge pe Cel care este Începutul și Sfârșitul a toate.

Ioan, părtaș la necazul, împărăția și răbdarea în Isus (1.9)

Până aici am avut ceea ce se numește prefața. De la versetul 9 până la sfârșitul capitolului avem istorisirea lui Ioan cu privire la viziunea Domnului care i-a fost dăruită, din care rezultă scrierea acestei cărți. Istorisind-o, el nu se prezintă pe sine însuși ca apostol, ci ca un frate al celor cărora le scrie și ca un părtaș în necazurile de acum și în perspectiva de viitor. Era un timp caracterizat de necaz pentru sfinții de pe pământ și de răbdare pentru Hristos glorificat în cer. El așteaptă cu răbdare să vină ceasul când împărăția va fi a Lui. Noi suntem chemați să avem parte de aceeași răbdare, cum vom vedea în versetul 10 din capitolul 3 și cum spunea apostolul Pavel în 2 Tesaloniceni 3.5.

În ziua Domnului, în duh, pentru a înțelege lucrurile lui Dumnezeu (1.10)

În acel timp Ioan suferea necazul care este adus de izolare. Exilat în Patmos, el nu mai avea legătură cu cei credincioși, totuși nu era nicidecum izolat de Domnul său. Într-o anumită zi a săptămânii, care este ziua Domnului, a fost dus în afara lui însuși prin puterea specială a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, într-o condiție în care a fost în stare să vadă și să audă lucruri cerești. Este bine ca noi să ne amintim că deși niciodată n-am avut nevoie și de aceea niciodată n-am venit sub o acțiune specială a Duhului Sfânt, totuși numai prin acțiunea și puterea obișnuită a Duhului deosebim și înțelegem orice lucru al lui Dumnezeu.

Cele văzute, scrise într-o carte și trimise celor șapte adunări (1.11)

Ioan ne spune ce a auzit. O voce puternică i-a poruncit cu autoritate ca lucrurile pe care avea să le vadă să le scrie într-o carte și s-o trimită celor șapte adunări din provincia Asiei. Ioan a devenit astfel un "văzător". De asemenea, I s-a spus că era intenția divină ca revelația pe care avea s-o primească să fie scrisă într-o carte (Gr. biblion). În dorința lor de a se descotorosi de revelația scrisă a lui Dumnezeu, oamenii blamează Scriptura și îi acuză de "închinare la biblie" pe cei care acceptă Sfânta Scriptură și o respectă ca pe Cuvântul lui Dumnezeu. Le-ar place ca noi să privim revelația într-o carte ca fiind mai prejos de demnitatea divină. Noi, dimpotrivă, o privim ca fiind în totul potrivită felului Său de a lucra cu oamenii pe care i-a dăruit cu priceperea de a citi și a scrie și care au învățat să transmită cunoștința de la o generație la alta cu ajutorul cărților. Cele șapte adunări aveau să aibă cartea, iar ceea ce simbolizau ele – întreaga adunare de-a lungul secolelor până la venirea Domnului – aveau de asemenea să cunoască. Cele șapte adunări, fie că le vedem istoric sau profetic, difereau mult în caracterul și starea lor, totuși aceeași revelație a lucrurilor care vor veni avea să fie folositoare pentru fiecare. Să noteze acest lucru cei ce nesocotesc studiul profeției! Oricare ar fi starea noastră spirituală personală, va fi pentru sănătatea și binecuvântarea noastră dacă vom căpăta o înțelegere clară a scenelor solemne ale judecății prin care Dumnezeu va conduce istoria tristă a pământului la un rezultat triumfător.

Fiul Omului văzut de Ioan în gloria Sa de Judecător (1.12-13)

După ce a auzit glasul puternic ca de trâmbiță, Ioan s-a întors să vadă Persoana măreață care l-a rostit și astfel a fost adus față în față cu Domnul și i s-a dăruit să-L vadă pe Acela pe care Îl cunoscuse mai înainte atât de bine pe pământ, dar acum arătat într-un caracter și în mijlocul unor împrejurări care îi erau cu totul noi. Domnul Isus Se prezintă pe Sine Însuși lui Ioan ca "Fiu al Omului". Acesta nu era un titlu necunoscut lui Ioan, pentru că Isus în zilele Sale pământești vorbise despre Sine în felul acesta. Ce era nou era faptul că Fiul Omului își schimbase condițiile smeririi Sale cu starea Sa în glorie. Ioan tocmai primise sarcina a scrie într-o carte ce a văzut, și a făcut lucru acesta cu credincioșie. Pe parcursul acestei cărți el descrie o mulțime de lucruri care au trecut prin fața ochilor lui, însă toate depind de această dintâi viziune minunată a Fiului Omului în gloria Sa de Judecător. Însăși cuvintele Domnului fuseseră că Tatăl l-a dat Lui autoritatea să judece "pentru că El este Fiul Omului" (Ioan 5.27).

Descrierea Fiului Omului (1.13-17)

Descrierea care ne este dată în versetele 13-17 ne vorbește în întregime despre judecată. Altădată Ioan stătuse la pieptul lui Isus la cină, acum pieptul Lui se arată în alt fel, încins cu un brâu de aur. Capul Lui era ca al "Celui Bătrân de zile" din Daniel 7, în prezența Căruia "s-a ținut judecata și s-au deschis cărțile". Ochii simbolizează inteligența și discernământul, iar ochii Lui erau ca o flacără de foc, nu numai pentru a face deosebire, dar și pentru a rezolva toate lucrurile în mod perfect. Tot așa, picioarele Lui, care vin în contact cu pământul, și sub care sunt puse toate, erau ca arama strălucitoare, arzând într-un cuptor, întocmai cum altădată arama altarului strălucea sub focul jertfelor. Glasul Lui era plin de autoritate și de măreție, irezistibil ca vuietul furtunii oceanului. "Mâna dreaptă" vorbește despre putere. Vorbirea Lui era ca "o sabie ascuțită cu două tăișuri", adică hotărârile Lui aveau toată puterea de acțiune a cuvântului lui Dumnezeu. În final, toată înfățișarea Lui era ca soarele care strălucește în puterea lui, prea luminos pentru ochii muritori. Nu este de mirare că în prezența aceasta a Lui – Fiul Omului ridicându-Se pentru judecată, investit cu autoritatea gloriei Dumnezeirii – Ioan a căzut la picioarele Lui ca mort.

Harul Lui tot atât de măreț ca și gloria Lui

Dar deși el era un slujitor, și de aceea supus cercetării judecății, Ioan era de asemenea un sfânt, și prin urmare un om căruia i s-a făcut parte de harul Său. Harul Său este tot atât de măreț ca și gloria Sa. Mâna Lui cea dreaptă care ținea cele șapte stele a fost pusă peste Ioan, de aceea el a putut fi ridicat și întărit ca să primească și să scrie viziunile prin care avea să fie transmisă revelația. "Nu te teme" a fost cuvântul care i-a dat siguranță.

Gloria Domnului Isus arătată în trei feluri prin cuvintele Lui (1.17-18)

Gloria judecătorească a Domnului a fost arătată în viziune; avem gloria Sa prezentată în cuvintele Sale, în trei feluri. Întâi, gloria Dumnezeirii. El este "Cel dintâi și Cel din urmă, și Cel viu". Compară aceste cuvinte cu versetul 8, unde Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, Se numește pe Sine "Alfa și Omega", Începutul și Sfârșitul. Nimeni altcineva nu poate fi "Cel dintâi" sau "Începutul", decât dacă este o Persoană în unitatea Dumnezeirii: Isus este Dumnezeu. În al doilea rând este gloria răscumpărării, a morții și a învierii. El "era" sau "a devenit" mort, dar acum este "viu în vecii vecilor". Cel care este revelat ca Judecător universal, a gustat El Însuși judecata și moartea, și a înviat mai presus de puterea ei în viața de înviere. În al treilea rând este gloria stăpânirii. Moartea și Locuința morților (hadesul) sunt cei mai mari dușmani ai omenirii păcătoase, reprezentanți ai blestemului sub care i-a adus păcatul. Având cheile, El este Stăpânul absolut al acestor doi. În felul acesta Isus Se prezintă pe Sine Însuși în Dumnezeirea Sa; în starea Sa de înviere, răscumpărarea fiind împlinită; El este Stăpân absolut al vechilor dușmani ai omului.

Ioan, pregătit să scrie ce i s-a poruncit (1.19)

Câtă încurajare trebuie să fi fost toate acestea pentru Ioan! Și ce încurajare trebuie să fie și pentru noi! Ea l-a pregătit să scrie ce l-a poruncit în versetul 19. Ea ne va pregăti și pe noi să citim și să înțelegem ce a scris el și să facem față, fără să ni se înspăimânte inimile, cercetării evenimentelor desfășurate în această carte.

Împărțirea acestei cărți făcută chiar de Domnul: ce ai văzut, cele ce sunt și cele ce vor fi după acestea (1.19)

Versetul 19 trebuie notat cu atenție, pentru că el cuprinde chiar împărțirea făcută de Domnul în privința acestei cărți. Ioan avea să scrie 1) viziunea pe care o avusese chiar atunci; aceasta a făcut-o în versetele de mai înainte. Apoi 2) avea să scrie despre "cele ce sunt" și 3) "ceea ce va fi după acestea" sau "vor avea loc după acestea". Iar în versetul 1 din capitolul 4 glasul din cer îl ridică pe Ioan în cer ca să vadă "cele ce trebuie să aibă loc după acestea"; de aceea când trecem în capitolul 4 începem cea de a treia parte a acestei cărți. Prin urmare, foarte clar capitolele 2 și 3 formează cea de a doua parte. Credem că versetul 19 este o cheie importantă pentru cunoașterea corectă a Apocalipsei, de aceea îl rugăm pe cititor să-l noteze cu atenție. Nu ezităm să spunem că orice explicație a viziunilor din această carte care încalcă această împărțire sau nu ține seama de ea este sortită să fie incompletă, dacă nu chiar cu totul greșită.

Cele 7 sfeșnice: 7 adunări

Ultimul verset din capitolul 1 este introducere în "cele ce sunt" redată în capitolele 2 și 3. În viziune Fiul Omului era văzut în mijlocul a șapte sfeșnice de aur și ținând șapte stele în mâna Sa dreaptă. Ne este dat înțelesul acestor simboluri. Fiecare sfeșnic este o "adunare". Fiecare stea este un "înger" sau "trimis" sau "reprezentativ" al unei adunări. Nu avem aici, deci, întreaga adunare în locul ei de privilegiu, cum este prezentată de Pavel în Efeseni, Coloseni și în alte epistole, ci fiecare adunare locală în responsabilitatea ei de a fi o lumină pentru Hristos în timpul când El este absent, fiind respins de pământ. Întreaga adunare în unitatea ei nu poate fi văzută de oameni, dar o adunare locală poate fi văzută, și starea ei practică poate fi diferită de a alteia. Îngerul poate însemna unul sau mai mulți în fiecare adunare care reprezintă starea ei. Domnul nu își trimite hotărârea în fiecare caz adunării ca întreg, ci îngerului, arătând în felul acesta din nou rezerva pe care o avea în judecata stării lor. Această atitudine de rezervă caracterizează întreaga carte, cum am mai observat.

"Cele ce sunt" văzute din trei puncte de vedere

"Cele ce sunt" din capitolele 2 și 3 pot fi studiate în trei feluri. Întâi, ca o indicare a stării celor șapte adunări din provincia Asiei, pe când se apropia de sfârșit cel dintâi secol. Pe atunci toți apostolii, în afară de bătrânul Ioan, pleaseră și grija lor de păstor nu se mai arăta. Pericole felurite au fost observate și descoperite de Domnul și întinări felurite au fost date pe față. Din cele șapte adunări, numai la două, cea dintâi și cea din urmă, se face aluzie în altă parte a Scripturii. Efes poate că era încununarea lucrării apostolului Pavel, și de aceea cuvintele Domnului cu privire la ea, 25 sau 30 de ani după moartea lui, este o lecție pentru noi, o cercetare a conștiinței. Avem două aluzii la Laodiceea în epistola lui Pavel către coloseni, dar sunt de ajuns ca să arate că el avea o oarecare îngrijorare cu privire la starea lor chiar de pe atunci, și în acea epistolă el le-a dat tocmai adevărul care i-ar fi putut păstra. Dacă sfinții din Laodiceea ar fi primit dezvăluirea către coloseni a întâietății supreme a lui Hristos, Capul trupului Său, adunarea, El le-ar fi fost "totul și în toți". Atunci Hristos nu s-ar mai fi prezentat pe Sine Însuși ca stând afară la ușă și bătând, ca în Apocalipsa 3. Aici din nou este un adevăr care să ne facă să ne cercetăm adânc. Dar în al doilea rând, am putea citi aceste două capitole ca unele care ne dau o expunere a condițiilor care se pot afla și în adunările locale ale sfinților care sunt astăzi. Când trecem prin cele șapte scrisori putem vedea ca într-o oglindă starea noastră colectivă și putem înțelege cuvântul hotărâtor al Domnului cu privire la ea, și putem descoperi ce trebuie corectat și remediul situației. Iar în al treilea rând, pentru că întreaga carte este o profeție, așa cum vedem în versetele ei de la început, avem în cele șapte adunări o dezvăluire a drumului istoric pe care îl are adunarea de nume, văzută ca un întreg în care lumina lui Dumnezeu avea să fie menținută în timpul absenței lui Hristos din lume. Adunarea avea să fie sfeșnicul sau purtătorul de lumină până în clipa în care Se va arăta Hristos ca să facă judecata și să-și arate autoritatea pe pământ. Numărul șapte are semnificația unui întreg spiritual și cele șapte scrisori dau o vedere deplină a istoriei. Când le vom cerceta, să le privim în toate aceste trei feluri.

EfesCătre Efes Domnul Se prezintă ca Acela care susține îngerii răspunzători, în timp ce cercetează critic toate adunările. Nimic nu scapă privirii Lui. Către Efes, ca și la fiecare adunare, El spune: "Știu." Aici, în Efes, El știa ceea ce era bun și de laudat - faptele, osteneala, neprimirea celor răi, punerea la încercare a celor cu pretenții, răbdarea și râvna pentru Numele Domnului. Dar avea un lucru însemnat împotriva lor: ei își părăsiseră dragostea dintâi. Acest defect strica imaginea care era favorabilă. Ce anume era? În timp ce mecanismul se mișca destul de corect, motivul principal se slăbise într-un mod serios. Se petrecea cu adunarea ceea ce fusese cu Ierusalimul, așa cum preciza Ieremia 2.2. Adunarea, de asemenea, își pierduse dragostea din timpul când era logodită, care o dusesse pentru scurt timp chiar în pustie din dragoste pentru Domnul ei. Și dacă iubirea față de Cel ce este Capul descrește, iubirea care circulă în măduarele trupului Său nu poate rămâne neatinsă. Nicio râvnă sau activitate exterioară nu poate compensa această piedică lăuntrică. O astfel de decădere primejduiește totul și nu cere nimic mai puțin ca o adâncă pocăință, cum arată versetul 5. Dacă "dragostea dintâi" va fi recuperată, "faptele dintâi" vor urma în mod natural. Ele pot fi văzute de ochii oamenilor exact ca faptele menționate în versetul 2, însă în ochii Săi sunt cu totul diferite. El apreciază toate potrivit cu motivul care este dincolo de ce se vede. Motivul principal are toată importanța pentru El. Și aceasta, în așa măsură încât, dacă dragostea dintâi este permanent slăbită, posibilitatea de a da lumină se duce și sfeșnicul este luat din locul lui. Aceasta este starea de lucruri care se desfășura în zilele din urmă ale apostolilor. Dacă adunările sfinților sunt judecate în felul acesta astăzi, care sfeșnic ar rămâne? Nu sunt prea multe adunări caracterizate de zelul exterior descris în versetele 2 și 3; dar ce s-ar arăta dacă motivul fundamental ar fi dezvăluit? În adevăr, o întrebare pătrunzătoare! Nu au tărie cuvintele acestea: "Pocăiește-te"? Așa ar trebui să fie, deoarece toți cei care au urechi de auzit sunt chemați să audă mesajul Duhului către biserici. Ceea ce se spune în mod special unei biserici prin îngerul ei este de toată importanța pentru toți sfinții din toate timpurile. Este demn de notat că mesajul acesta, deși este spus de Cel "care semăna cu Fiul Omului" (1.13), de asemenea este "ceea ce Duhul spune" (2.7). Ce spune Domnul, spune Duhul - Domnul în mod obiectiv lui Ioan, și Duhul în mod subiectiv prin Ioan, pentru că el era "în Duhul" (1.10) în acest timp. Și totul era "Cuvântul lui Dumnezeu" (1.2). În felul acesta este arătată unitatea Persoanelor divine. În versetul 7 avem menționat "învingătorul" pentru prima oară. Cuvântul tradus în felul acesta se întâlnește de 17 ori în această carte. Chiar și în condițiile din Efes era necesară biruința, și este dat stimulentele de a mânca din pomul vieții care este în paradisul lui Dumnezeu. Omul n-a mâncat din pomul vieții în Eden. Învingătorul trebuie să fie aici cel care rămâne sau care se întoarce la "dragostea dintâi". Așa cum arată epistola lui Ioan, este cea mai strânsă legătură între dragoste și viață. În afara dragostei lui Dumnezeu n-am avea nicidecum viață. Având viață, ea se arată în dragostea care se îndreaptă și spre Dumnezeu și spre frații noștri. A mânca din adevăratul Pom al vieții (22.2), față de care pomul din Eden era numai o imagine, înseamnă a fi umplut de viața dragostei divine în cea mare măsură care poate fi posibilă unei creaturi. Biruința era necesară sfinților din Efes la sfârșitul celui dintâi secol. Ea era necesară sfinților în general în cele dintâi etape ale istoriei adunării. Ea ne este necesară nouă astăzi.

Smirna

Cuvintele adresate îngerului bisericii în Smirna sunt cele mai scurte dintre toate cele șapte. În 4 versete sunt cuprinse toate. Este de observat că ea împărtășește, împreună cu Filadelfia, poziția plăcută de a nu primi de la Domnul vreun cuvânt de mustrare. Dimpotrivă, ea primește un cuvânt de laudă. Necazul și chiar moartea de martir caracterizau împrejurările din afară ale adunării din Smirna, și Domnul li S-a prezentat într-un caracter care se potrivea în totul acestei situații. El este "Cel dintâi" și de aceea nimeni nu l-o putea lua înainte încât să devină o piedică. El este "Cel din urmă" și de aceea numai El poate avea ultimul cuvânt în orice situație. Totuși El a fost mort și a înviat, și aceasta dă garanția că El deține puterea învierii celor care sunt ai Săi. Cunoscut în felul acesta de către sfinții din Smirna, ei trebuie să fi fost mult întăriți în fața necazurilor care se apropiau. După ce S-a prezentat în felul acesta, Domnul spune din nou: "Știu". Necazul și sărăcia îi caracterizau în fața celor din afară. Ei trebuie să fi fost oameni lipsiți cu totul de vreo atracție pentru oricine care nu pătrundea dincolo de ce se părea la suprafață. Pentru Domnul, ai cărui ochi văd totul, era cu totul altfel și judecata Lui surprinzătoare era: "dar ești bogat". În felul acesta, aici avem exact opusul a ceea ce îndată El spune celor din Laodicea, care pretindeau că erau bogați, iar în ochii Lui erau mizerabili, săraci. În felul acesta Duhul vorbește bisericilor și, dacă avem ureche să auzim, vom fi folosiți. Întotdeauna de-a lungul istoriei bisericii, timpurile de sărăcie și necaz au fost însoțite de îmbogățire spirituală; timpurile de belșug și de lipsă a greutăților au avut sărăcie spirituală. Așa stau lucrurile și astăzi. Ei aveau să facă față și unei împotriviri de natură religioasă. Erau aceia care pe nedrept se numeau iudei; erau aceia care pretindeau că au o poziție religioasă pământească, fiind oameni pe care El i-ar fi recunoscut în lume. Spunând că ei erau aceștia, în mod natural își considerau ca ale lor prosperitatea și bunurile pământești, și respingeau pe cei care aveau parte de necaz și sărăcie. Ca urmare, ei îi vorbeau de rău și îi insultau – pentru că aceasta pare să fie semnificația cuvântului "blasfemiau" de aici – pe cei care erau cu adevărat sfinți ai lui Dumnezeu. Cel care are ochii ca o flacăra de foc le vedea adevăratul lor caracter și îl dădea pe față. Ei nu erau "iudei", ci o sinagogă, cuvânt care înseamnă "a aduce împreună" - o "sinagogă a Satanei". Erau probabil oameni asemenea iudeizantilor, care se împotriviseră cu tărie apostolului Pavel, acum însă și mai mult avansați în răul lor, fiind împreună ca o partidă și dezonorând cu totul pe Domnul. În Efes fuseseră cei care spuneau că erau apostoli. Aici îi găsim pe cei care spuneau că erau iudei. Înainte de a termina de văzut cele șapte biserici vom găsi pe alții care predind a fi ceva, dar în fiecare caz vom auzi glasul Domnului respingând cu totul pretențiile lor. A avea pretenții este o înclinație naturală a firii păcătoase, încât putem foarte ușor s-o vedem în zilele noastre. Să ne păzim cu grijă de ea. Versetul 10 arată că înapoia lumii care persecută și a afirmării de sine a "iudeilor" care defăimează se ascunde puterea diavolului. El este marele instigator al împotrivirii care vine și de la lumea păgână și de la lumea religioasă, persecutând până la închisoare și moarte. Dar Acela care deține puterea învierii Se așează pe Sine Însuși alături de acești sfinți în necazul și sărăcia lor, îndemnându-i la credincioșie, chiar până la moarte, și arătându-le cununa vieții. Puterea morții este arma cea mare a diavolului; puterea vieții de înviere este în mâinile lui Hristos. Cele "zece zile" de necaz se refereau fără îndoială la o perioadă de încercare precisă, însă limitată, care stătea înaintea bisericii din Smirna din timpul celui dintâi secol. Dintr-un punct de vedere profetic ea se extindea la izbucniri succesive de persecuție în timpul primelor secole, care se zice că ar fi fost în număr de zece și s-au sfârșit sub împăratul Dioclețian. Aceste persecuții au avut ca rezultat, sub mână cărmuitoare a lui Dumnezeu, stăvilirea tendinței de a merge în jos a bisericii și prevenirea năvălirii spiritului lumesc care mai târziu a ajuns aproape să domine. Persecuțiile au stimulat "dragostea dintâi" și nicidecum n-au stins-o. În situația aceasta n-a fost dată nicio mustrare bisericii din Smirna. Lecția care ne este foarte necesară este că necazul este starea normală pentru creștini, dacă ei nu sunt împiedicați de lume, așa cum precizează Pavel în 2 Timotei 3.12. "Necazul cel mare" este cu totul alt lucru. Promisiunea făcută învingătorului are o referire specială la ceea ce avea să fie înaintea lor. Mulți dintre ei aveau să fie loviți cu cea dintâi moarte, moartea trupului, dar niciunul din ei nu avea să fie atins de moartea a doua, care va veni la timpul potrivit asupra adversarilor lor. Faptul acesta avea să-i încurajeze atunci pe martiri, și fără îndoială a fost o încurajare pentru martirii din toate veacurile. Este uneori o tendință de a privi promisiunile felurite date învingătorilor ca fiind speciale și exclusive pentru ei. Promisiunea din versetul 11 nu este dată în felul acesta, pentru că niciun credincios adevărat nu va fi vătămat de moartea a doua. Ele trebuie private mai degrabă ca promisiuni cu lucruri subliniate în mod special, calculate să acționeze ca un stimulent și încurajare, deși ele pot fi împărtășite în întregime sau într-o anumită măsură de toți sfinții.

Pergam

Către Pergam Domnul Se prezintă pe Sine ca Acela care are toată cunoștința, toată puterea Cuvântului lui Dumnezeu, care pătrunde și împarte în bucăți tot ceea ce este încurcat și imposibil de clarificat în ochii oamenilor. Sfinții din acel timp al istoriei bisericii din Pergam aveau nevoie să-L cunoască în lumina aceasta, pentru că alianța cu lumea era o învățătură răspândită printre ei. Nu mai puțin ea este și în zilele noastre, când alianța cu lumea este acceptată ca un lucru corect de majoritatea creștinătății. Toate lucrurile din Pergam erau expuse deschis, încât sabia ascuțită le putea împărți și analiza, și de aceea avem cuvântul: "Știu". Scaunul de domnie al lui Satan era poate o aluzie la o anumită formă satanică de idolatrie practică în Pergamul de altădată, dar având în vedere biserica, indicând profetic cea de a treia etapă a istoriei bisericii; și vedem în ea o aluzie la sistemul lumii al cărei dumnezeu și stăpânitor este Satan. Biserica începuse să se stabilească în sistemul lumii, adică să-și găsească în lume locuința care s-o satisfacă. Aceasta a deschis ușa relor menționate în versetele 14 și 15. Totuși numele și credința lui Hristos nu fuseseră părăsite, erau chiar ținute cu tărie și unii dintre ei erau atât de mult alipiți de ele încât au înfruntat împotrivirea violentă a lumii, chiar până la moartea de martir. Antipa este numit "credincios", o recomandare deosebit de însemnată. Numele lui intenționează în adevăr să ne vorbească, deoarece în limba noastră înseamnă "împotriva tuturor". Acel sfânt, care datorită credincioșiei lui vede că toată lumea este împotriva lui, este cu adevărat un Antipa. Dar în timp ce ei aveau martori credincioși printre ei, aveau de asemenea, fără o respingere categorică, pe cei care țineau învățătura lui Balaam și a nicolaiților. Ni se dă aici un sumar al învățăturii lui Balaam, pentru că toate detaliile sunt în Numeri 25.1-9 și 31.16. Balaam l-a îndemnat pe Balaac să le pună înainte o piatră de poticnire, ademenindu-l la idolatrie și la desfrânare, două lucruri care întotdeauna merg împreună în lumea păgână. Cel dintâi este cel mai fundamental dintre păcatele împotriva lui Dumnezeu; cel din urmă este împotriva omului și a lui Dumnezeu. Amândouă aceste păcate sunt văzute printre păgâni în formele lor cele mai grosolane, dar într-un mod spiritualizat sunt active în creștinătate. În 2 Petru 2.15 citim despre "calea lui Balaam... care a iubit plata nedreptății". În Iuda 11, despre "rătăcirea lui Balaam" și despre calea lui, se dă un exemplu care a fost urmat de mulți spre distrugerea lor. Aici însă avem doctrina lui, adică un sistem de învățătură care susține că alianța cu lumea este cu totul corectă pentru poporul lui Dumnezeu. Se pare să nu fie o cunoaștere sigură cu privire la nicolaiți sau la faptele lor, date pe față în Efes, sau doctrina lor arătată aici. Numele lor este compus din două cuvinte grecești care înseamnă "cuceritori ai poporului"; acesta pare să dea ideea despre acel fel de învățătură care înalță o castă preoțească, ducând la acea sclavie spirituală a poporului "de rând" și care s-a stabilit în sistemul Romei. Cât de rea a devenit stăpânirea preoțească ne este dată o mărturie în Ieremia 5.31, și aceasta când erau preoți pământești rânduiți de Dumnezeu. Cu cât mai rău și urâcios este astăzi înaintea lui Dumnezeu! În Pergam niciunul din aceste rele nu era pe deplin susținut în așa fel încât întreaga adunare să fie caracterizată de ele. Erau în mijlocul lor unii care "țineau" lucrurile acestea; nu se mergea atât de departe încât să se spună că le învățau. Cuvintele Domnului arată însă că adunarea nu trebuie să tolereze în mijlocul ei pe cei care susțin lucruri atât de fundamentale rele, ca acestea. Este un gând solemn pentru noi. Din nou cuvântul este "Pocăiește-te" (v. 16) și dacă acest cuvânt nu este

ascultat, Domnul va intra în acțiune și va folosi sabia ascuțită cu două tășuri împotriva celor care învață aceste rele. El va avea a face cu ei, dacă adunarea nu se ocupă de ei. Să fim dintre cei care au urechi să audă glasul Duhului în privința aceasta. Se vor găsi unii care vor învinge în această stare de lucruri, și promisiunea făcută lor se referă întâi la Vechiul Testament și apoi la obiceiul comun din acele zile. Mana ascunsă era cea păstrată în chivot și în felul acesta ascunsă de ochii omului. Era un tip al harurilor lui Hristos în smerenia Lui, deosebit de frumoasă în prețuirea divină, dar ascunsă de ochii oamenilor. Învingătorul se va hrăni cu ea și în felul acesta va avea comuniune cu ea, fapt care este foarte plăcut înaintea lui Dumnezeu, în timp ce comuniunea cu lumea devenea caracteristică adunării din Pergam. Piatra albă era dată în acele zile ca o recunoaștere a achitării unei datorii. Învingătorul va avea nu numai acest lucru, dar pe ea este un nume nou, cunoscut numai lui însuși și Celui căruia i-a dat-o; un simbol deci că Domnul îi recunoștea ca fiind ai Săi, având în vedere comuniunea cu El însuși. Putem spune că învingătorului îi este promisă comuniunea și cu Tatăl și cu Fiul. Să primim faptul solemn că această comuniune cu Dumnezeu și comuniunea cu lumea sunt cu totul opuse și se exclud una pe alta. Nu le putem avea pe amândouă. Trebuie să fie ori una, ori alta.

Tiatira

Către Tiatira Domnul se prezintă ca "Fiul lui Dumnezeu" care are ochii ca o flacără de foc și picioarele ca arama strălucitoare. Este un fapt remarcabil deoarece în viziunea din capitolul 1, Ioan a văzut aceste trăsături caracterizând pe Cel care era ca "Fiul al Omului". Dar dacă, așa cum credem, adunarea din Tiatira reprezintă profetic acea perioadă în care s-a înălțat la putere ierarhia Romei, cât de potrivită este schimbarea acestei denumiri! Roma admite că El este Fiul lui Dumnezeu, totuși pune atât de mult accentul pe faptul că El era Fiul Mariei, încât în final Maria devine cel mai însemnat fapt. De aceea Fiul lui Dumnezeu este Cel care are ochii care pătrund și discern toate, și picioarele care vor zdrobi orice rău. Și din nou avem cuvântul: "Știu". El știa chiar și în Tiatira lucrurile care erau bune; nu numai faptele, dar și dragostea, credința, slujirea, răbdarea. Pe lângă acestea, faptele lor din urmă erau mai multe decât cele dintâi – ele au crescut cu timpul. Deși lucrurile erau foarte întunecate, după cum arată versetele următoare, ochii ca o flacără de foc deosebeau ce era bun, acolo unde poate noi nu am fi văzut ceva. Este un gând instructiv pentru noi astăzi, pentru că atunci când lucrurile sunt în adevăr rele, noi suntem prea repede gata să condamnăm totul fără excepție. Dar pe de altă parte, după ce a recunoscut ce era bun, Domnul condamnă fără cruțare ce era rău. Permitea de către ei a activităților Izelei era un lucru foarte grav. Nu ne îndoiim că sfinții din Tiatira la sfârșitul celui dintâi secol aveau să înțeleagă îndată la ce sau la cine făcea Domnul aluzie. Văzând profetic, simbolismul se potrivește exact ierarhiei romane. Să notăm cele patru puncte care urmează.

- Izabela, o femeie, simbol al unui sistem (2.20-23)

Mai întâi, femeia Izabela. Orice cititor atent al Scripturii știe că Izabela nu era un bărbat. Atunci, de ce se subliniază că era o femeie? Pentru că în simbolismul Scripturii o femeie este deseori folosită ca să reprezinte un sistem, în timp ce un bărbat reprezintă energia care îl pune în mișcare. În Evul Mediu s-a văzut dezvoltarea sistemului roman în toată puterea lui de înrobire. În al doilea rând, numele Izabela ne duce gândurile înapoi la vremurile întunecate din istoria lui Israel, când Ahab domnea cu numele, dar se vânduse ca să facă nelegiuii sub influența soției lui. Izabela era o persoană cu totul din afară care s-a introdus și s-a întărit în Israel și a devenit potrivnicul și persecutorul ferm al adevăraților sfinți ai lui Dumnezeu. În al treilea rând, ea însăși se numește profetese. Pe timpul lui Ahab ea a făcut acest lucru, luând sub protecția ei sute de profeți falși. Roma a făcut acest lucru, având pretenția că este singura autorizată să expună Cuvântul lui Dumnezeu. Lozinca lor a fost și este încă: "Ascultați de biserică" și pentru toate problemele practice aceasta însemna întotdeauna să ascuți de colegiul cardinalilor, cu papa în fruntea lor; adică ascultați de ierarhia Romei – ascultați de Izabela! Ei pretind că sunt singura autoritate în învățătură. În al patrulea rând, întregul sens al învățăturii lor este în direcția desfășurării spirituale și a idolatriei, care înseamnă o totală atitudine lumească. Ceea ce era un început în Pergam a devenit răspândit și recunoscut ca un lucru corect în Tiatira. În cele patru sau cinci secole dinaintea reformei, papii și întregul sistem papal au practicat și s-au slăvit în toate urâciunile de felul cel mai pronunțat și scandalos care sunt în lume. Istoria arată cât de multe au fost secolele în care s-au înmulțit urâciunile Romei. A fost dat desigur timp de pocăință. Dar judecata, deși zăbovea de mult timp, nu va rămâne inactivă pentru totdeauna. Nu chiar adunarea din Tiatira este amenințată, ci Izabela și copiii ei; aceștia, sisteme mai neînsemnate și totuși asemănătoare care s-au născut din ea. Izabela și iubiții ei vor fi aruncați într-un necaz mare; copiii ei vor fi loviți cu moartea spirituală. Nu se spune de necazul cel mare, deși trebuie să știm că ceea ce reprezintă Izabela se va dezvolta în Babilonul mistic din capitolul 17 și va fi distrus în timpul perioadei necazului celui mare. Când va veni judecata, va fi finală. Dar între timp Domnul lucrează în așa fel încât să se arate tuturor adunărilor că El cercetează răunchii și inimile. Judecățile Sale în cârmuire se exercită înaintea acțiunii Sale finale și pentru totdeauna. Cuvintele din partea a doua a versetului 23 sunt în adevăr o încurajare. Dumnezeu Se va ocupa de sistemul cel rău, totuși fiecare suflet va fi judecat în mod individual. Fiecare va fi răsplătit după faptele lui. Persoana individuală nu este pierdută în mulțime. În cazul Tiatirei se vede o rămășiță care este a lui Dumnezeu, așa cum arată versetele următoare.

- cei care vor învinge (2.24-29) În versetul 24 se spune: "celorlalți" care sunteți în Tiatira; deci este o "rămășiță" care se poate distinge din mulțime. Domnul însuși Se adresează direct acestei rămășițe, care este caracterizată mai degrabă de virtuți negative decât pozitive, mai degrabă asemenea celor șapte mii din Israel care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal. Aceștia n-au fost de acord cu doctrina Izelei și, fiind simpli, n-au cunoscut adâncimile Satanei care erau în ea. Deci în Izabela Noului Testament, asemănătoare femeii "cu ochii făcuți și cu capul împodobit" din 2 Împărați 9.30, care a amestecat păgânismul cu religia curată a lui Israel, aveau să se găsească adâncimile Satanei. Nu este cazul ca aceasta să ne surprindă, pentru că la sfârșit, când ea își schimbă oarecum caracterul, și în capitolele 17 și 18 se prezintă cu numele "Babilon" scris pe fruntea ei (17.5), relele nenumărate care sunt în ea vin la suprafață. În zilele Tiatirei, ele erau în ascuns. Deși se găseau sfinți temători de Dumnezeu care nu cunoscuseră aceste bucurii rele, ochii ca flacăra focului cercetau toate aceste adâncimi. Ce descoperire este dată aici! Este frumos să vezi pe Domnul tratând pe acești sfinți adevărați, care nu discerneau lucrurile, cu o înțelegere care trece dincolo de ceea ce frații lor mai cunoscători le-ar fi putut arăta. El pune asupra lor numai aceasta: ce aveau, ei să țină cu tărie până ce va veni El. Aceasta este cea dintâi menționare a venirii Lui în cuvintele adresate adunărilor, și ea este o indicație clară că, văzute din punct de vedere profetic, cele spuse Tiatirei merg până la sfârșit. Dacă vor ține cu tărie ce aveau până la venirea Lui, ei vor ține și "lucrările" Lui până "la sfârșit" și vor fi în felul acesta unii învingători, cum spune versetul 26. Promisiunea față de aceștia este foarte semnificativă. O dorință nestăvilă de a avea putere asupra națiunilor a caracterizat sistemul roman chiar de când și-a început existența, și de-a lungul veacurilor au fost timpuri când au atins un succes parțial, deși niciodată nu l-au putut obține în întregime. Dar chiar lucrul acesta îl va avea învingătorul din Tiatira în ziua care va veni: "îi voi da autoritate peste națiuni" (v. 27). Domnul va primi autoritate de la Tatăl Său, și El o va delega sfinților Săi, care vor judeca lumea, după cum citim în 1 Corinteni 6.2. Ceea ce Roma încercase să apuce înainte de timp pentru propria ei glorie, va fi a lor ca dar al lui Dumnezeu. Mai departe, "steaua de dimineată" le va fi dată, fapt pe care îl înțelegem ca o aluzie la cea dintâi mișcare pe care Domnul o va face în legătură cu cea de a doua venire a Lui – venirea Lui în văzduh pentru ai Săi. Aceasta va fi ca un vestitor al zilei care

va veni. În această a patra adunare și în adunările care mai rămân, chemarea către cel care are urechi să audă vine la sfârșit, după cuvintele date învingătorului. Văzând profetic lucrurile, acesta este semnificativ. El arată că începând din acest loc, cei care au urechi de auzit se vor afla numai în cercul restrâns al învingătorilor. Enormitățile sistemului Isabellei sunt atât de pronunțate încât nu mai este nicio adresare către biserica de nume. Poziția pierdută nu mai este câștigată din nou; nici chiar atunci când este vorba de Filadelfia.

Sardes

Către Sardes, Domnul Se prezintă nu numai ca Acela care avea cele șapte stele, cum s-a menționat mai înainte, dar și cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Aceasta este o trăsătură nouă. În capitolul 1.4 se spunea că erau "înaintea tronului", dar acum aflăm că ele sunt în stăpânirea lui Hristos. Plinătatea puterii spirituale pentru guvernarea pământului, potrivit cu Isaia 11.2, este a Lui. Și nu numai puterea, dar și vitalitatea; aceasta însemna mult când era vorba de adunarea care era moartă, deși avea numele că trăiește. Moartea caracteriza starea lor generală, totuși erau printre ei lucruri care nu erau moarte, deși aproape să moară, și acestea puteau fi întărite dacă ei erau veghetori. Nu ne îndoim că aici avem, din punct de vedere profetic, o descriere clară a formei politice a protestantismului care și-a avut izvorul în reformă. Credem pe deplin că reforma a fost în totul o lucrare plină de putere a Duhului lui Dumnezeu, totuși nu putem decât să recunoaștem că de la începutul ei a fost slăbită de un element larg al politicii lumești care a intrat în ea, asociată cu multă încredere în mai-marii lumii, și chiar cu forța armelor. Ca rezultat, elementul lumesc a înăbușit foarte mult pe cel spiritual, și de aceea lucrările din Sardes n-au fost găsite "desăvârșite (complete) înaintea lui Dumnezeu". Oameni sinceri ai lui Dumnezeu au lucrat în ea, dar faptele lor au fost restrânse și niciodată n-au ajuns depline. Ei "au primit și au auzit" mult mai mult decât au arătat în lucrările lor. Sardes este chemat să-și amintească aceste lucruri care i-au fost încredințate, să le țină cu tărie și să se pocăiască; adică să se judece pe ei înșiși în lumina lor, și aceasta desigur ar conduce la o mai deplină recunoaștere a faptelor lor. Dacă ei nu se trezesc dintre cei morți ca să devină veghetori, vor avea a face cu venirea Domnului întocmai ca lumea. Afundați în moartea spirituală ca și lumea, vor fi tratați ca lumea. Dar precizarea aceasta arată că și adunarea din Sardes își va continua existența până la a doua venire. Versetul 4 arată că alianța cu lumea înseamnă întinare. Dar erau în Sardes câțiva care scăpaseră de această întinare și promisiunea dată lor se pare să-i identifice cu învingătorii din versetul următor. Aici din nou virtutea învingătorului pare a fi negativă; dar când întinarea cu lumea este situația generală, nu este ușor lucru să te curăți de ea, și Domnul recunoaște lucrul acesta. Curăția lor va fi arătată în ziua care va veni; numele lor vor fi în cartea vieții și va fi mărturisit înaintea lui Dumnezeu Tatăl. Fără îndoială, noi avem nevoie să ne îndreptăm urechea spre aceste lucruri, pentru că politica protestantismului ne înconjoară și suntem mai mult influențați de ea decât de sistemul roman corupt. Nu suntem conștienți că, având firea păcătoasă în fiecare dintre noi, avem o continuă tragere înapoi în favoarea unei religii de tipul pe care-l înțelege lumea și-l patronează? Pentru a învinge în Sardes trebuie să avem vitalitate spirituală și curăție.

Filadelfia

Către Filadelfia, Domnul Se prezintă cu o particularitate nouă în această carte. El este caracterizat de acea sfințenie care respinge orice rău, de adevărul care dă pe față tot ce nu este real, și El are cheia care deschide și închide orice ușă. Referința este în mod clar la Isaia 22.20-23, unde Eliachim este într-un anumit sens un tip al Mesiei care va veni. Ca și în Smirna, adunarea din Filadelfia a avut a face cu împotrivirea, iar a-L cunoaște pe Domnul în felul acesta avea să fie îndată o provocare și o încurajare: o provocare când se gândeau la sfințenia și adevărul Său; o încurajare când realizau că totul era sub controlul Său.

- puțină putere, păzirea Cuvântului și netăgăduirea Numei Său (3.8-9) Domnul le cunoștea faptele și pe baza aceasta erau judecate toate lucrurile în Filadelfia. Nu crezul pe care-l mărturisim, ci lucrările pe care le facem sunt punctul crucial. În adevăr, lucrările pe care le facem dau semnul cel mai bun pentru ceea ce credem în adevăr. Cunoscându-le faptele, Domnul recunoștea că aveau puțină putere, au păzit Cuvântul Său și n-au tăgăduit Numele Său. Ne putem aminti că în cuvântarea Sa către ucenici (Ioan 14) Domnul a subliniat Numele Său și Cuvântul Său. Îi lăsa cu libertatea de a se adresa Tatălui în Numele Său și le-a dat poruncile și Cuvântul Său ca să fie ținute. Pe când dispensația legii se apropia de sfârșitul ei, Maleahi a fost inspirat să cheme pe cei evlavioși din Israel ca să-și amintească toate rânduielile și judecățile date prin Moise, și în Luca 1.6 aflăm că doi soți evlavioși "umblau fără pată în toate poruncile și rânduielile Domnului". Și pe când vederea profetică a Bisericii se apropie de sfârșitul ei, se arată lucruri asemănătoare. Dar chiar așa fiind, Domnul nu socotește că ar fi mare puterea Filadelfiei. El spune că ea are "puțină putere", fapt pe care este bine să ni-l amintim. A ține cuvântul Său, atât cât este cunoscut, și a nu tăgădui Numele Său nu este maximum, ci minimum de așteptat de la cei care îl iubesc. Am văzut mai înainte că Smirna și Filadelfia sunt cele două din cele șapte adunări cărora nu li s-a adresat niciun cuvânt de mustrare; acum notăm că amândouă aveau să facă față unei împotriviri religioase de același fel. Apar din nou cei din sinagoga Satanei, care pe nedrept pretind că sunt iudei. În zilele lui Pavel, Satan se transforma într-un înger de lumină, deci nu este un lucru nou că își ia o îmbrăcăminte religioasă. Smirna a fost întărită împotriva relelor aduse de acești oameni, iar Filadelfia este înconjurată de asigurarea că va veni un timp de schimbare în bine când se va arăta că Domnul îi iubește. Adevărații filadelfieni pot avea asigurarea și bucuria acestei dragoste, în timp ce așteaptă ziua când ea se va arăta în lumină într-un fel public.

- păziți de ceasul încercării care va veni peste lume (3.10) Aceasta ne conduce la ceea ce avem în versetul 10. Ziua de răzbunare și de manifestare este în viitor, atât pentru Domnul cât și pentru sfinții Săi. Acum este ziua răbdării Lui și a lor, pentru că El nu intervine în mod public în prezent, în cursul zilei omului. (În 1 Corinteni 4.3 "judecata" omului în gr. este "ziua".) Pentru acum El a acceptat lepădarea cu care a fost întâmpinat și stă la dreapta Tatălui, răbdând până ce va sosi ceasul când El va lua împărăția. Cuvântul răbdării a ajuns la noi și avem să-l ținem, acordându-ne potrivit lui spiritele și întregul fel de viață. Sfinții din Filadelfia au făcut lucrul acesta și sunt încurajați de siguranța că Domnul va face deosebire între ei și "cei care locuiesc pe pământ" sau "locuitorii pământului". Aceștia sunt o categorie de oameni care apare de mai multe ori în cartea aceasta - oameni asemănători acelor care "se gândesc la lucrurile de pe pământ" despre care îi avertiza Pavel pe sfinții din Filipi. Creștinul este chemat să fie un "locuitor al cerului", exact opusul acestora. Acești lucrători ai pământului sunt ai lumii și de aceea ei vor avea a face cu mânia din cârmuirea lui Dumnezeu care va veni peste lume. De aceasta, cel din Filadelfia va fi scutit cu totul. El va fi păzit nu numai de necazul cel mare, dar chiar și de ceasul acela; adică de perioada limitată de timp în care va fi acest necaz. Marele eveniment descris în 1 Tesaloniceni 4.16, 17 va avea loc - cea dintâi mișcare în legătură cu venirea din nou a Domnului - și despre această venire vorbește versetul 11. Domnul recunoaște deci că Filadelfia avea anumite lucruri pe care le stăpânea. Îndemnul Lui este: "Ține cu tărie ce ai!" (v.11). Nu erau oameni cu mare putere, care să meargă dintr-o cucerire în alta; nici stăpâniri mari, care să le poată da mereu lucruri noi, ca lumină și cunoaștere. Aveau să țină cu tărie ceea ce aveau. Acesta nu este un lucru neînsemnat. Cât de des în istoria bisericii vedem creștini jefuiți de ceea ce altădată era socotit ca o ademenire, ca să-și cheltuiască toată energia în urmărirea unor lucruri! În felul

acesta s-au introdus ereziile de la început, așa cum vedem și în 2 Ioan 9: "Oricine o ia înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos..." Gnosticii de atunci n-au rămas în învățătura lui Hristos, sub pretenția de a merge mai departe spre o cunoaștere mai dezvoltată.

- Promisiune dată învingătorului (3.12)

Promisiunea dată învingătorului este exprimată în termeni figurativi. Un stâlp ne vorbește despre susținere; și pe stâlpi se făceau inscripții. Învingătorul care aici avea puțină putere și era în afara sinagogii celor care ziceau că erau iudei, urmează să fie un stâlp plin de putere în templul lui Dumnezeu și să nu mai iasă din el. Va fi pe el o descriere a lui Dumnezeu, a cetății lui Dumnezeu și a lui Hristos Însuși. Până în capitolul 21 nu avem descrisă cetea lui Dumnezeu, însă ea este un simbol al Bisericii ca centru al administrării cerești. Repetarea de patru ori a cuvintelor "Dumnezeul Meu" în versetul 12 este foarte izbitoră. Dumnezeu ne este cunoscut ca "Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos" și El este "Tatăl gloriei" (Efes. 1.17). Această glorie este văzută aici și noi suntem asociați cu Hristos și, prin El, cu Dumnezeu. Este evident, din versetul 11, că ceea ce reprezintă adunarea din Filadelfia din punct de vedere profetic se continuă până la venirea Domnului. Credem că, deoarece fiecare din cele patru adunări de la urmă se continuă până la venirea Sa, ele reprezintă patru faze sau stări care s-au dezvoltat în ordinea dată și care vor fi până la sfârșit. Faza Tiatirei poate fi localizată clar în sistemul roman și în sistemele fiice care s-au născut din el. La fel, Sardes poate fi localizat în protestantismul politic și național, care în ultimele secole s-a despărțit de marile nelegiuiri ale Romei. Urmează Filadelfia, care însă arată o fază ce nu poate fi localizată în același fel. Nu putem îndrepta privirile spre un anumit grup de credincioși care să prezinte trăsăturile pe care le-am văzut, încât să arătăm spre ei și să spunem: Aceștia sunt cei ce reprezintă Filadelfia. Cu mulți ani în urmă, câțiva credincioși începuseră să gândească și să spună că ei erau Filadelfia, când unul mai înțelept decât ei i-a avertizat că astfel de pretenții ar da la iveală că au devenit ca Laodiceea. La fel și Laodiceea, ea nu descrie un anumit grup pe care să-l numim, ci mai degrabă descrie faza sau starea tristă care devine foarte pronunțată la sfârșitul istoriei adunării. În timpul ultimelor două sute de ani a fost o lucrare de trezire plină de har în biserica de nume, care a făcut să se răspândească nu în puține locuri ceva din măsura de dragoste și devotament arătate de Filadelfia. Dar în ultimul secol s-au stricat multe lucruri printr-o mișcare opusă, făcută pe furiș de către cel rău, trăsătura ei fiind glorificarea omului și a puterii minții lui. Ea s-a dezvoltat în așa-zisa "critică superioară" care la rândul ei a condus la aceea atitudine a întregii credințe în Hristos care se rezumă în cuvântul "modernism". Oamenii sunt atât de înălțați în satisfacția lor închipuită încât se simt competenți să critice Cuvântul lui Dumnezeu, în loc să dea voie Cuvântului să-i critice pe ei. Ei au o părere foarte umflată despre ei înșiși.

Laodiceea

Către Laodiceea Domnul se prezintă în trei feluri. Nu numai că toate promisiunile lui Dumnezeu sunt amin în El, adică sunt ferme și duse până la împlinire în El; ci El Însuși este "Amin". El ia acest titlu pentru Sine, amintindu-ne de felul în care Domnul vorbește despre Sine de două ori în Isaia 65.16, ca "Dumnezeul adevărului", literal "Dumnezeul Aminului". Iahve, Dumnezeul adevărului, este Isus din Noul Testament; și este semnificativ cuvântul "adevărat, adevărat vă spun" deseori rostit de buzele Lui, care este în adevăr Cuvântul, Amin. În legătură cu aceasta, El este Martorul credincios și adevărat. Ce este El, aceea și spune. Adunarea a fost lăsată în locul unde se dă mărturie, după cum este arătat de fiecare adunare din aceste capitole, fiind reprezentate de câte un sfeșnic; dar adjectivele "credincios și adevărat" nu se pot aplica aici. În ceea ce adunările au dat greș - iar Laodiceea este cea mai pronunțată în acest eșec - se găsește în perfecțiune în El. În al treilea rând, El este "Începutul creației lui Dumnezeu". De aceea separat de El nimic din această creație nu poate fi cunoscut; și cum vedem în Laodiceea, El stă afară. Ce parte pot avea ei atunci în această creație?

- indiferența față de Hristos și mândria cu ei înșiși (3.15-17) Este evident că ei n-au parte cu El și aceasta pentru că două lucruri îi caracteriza. Erau indiferenți față de Hristos și umflați de îngâmfare cu ei înșiși. Acestea sunt două trăsături foarte nefavorabile care trebuie să ne dea de gândit fiecareia dintre noi. Ele sunt răspândite în creștinătatea care este astăzi și putem foarte ușor să ne molipsim de ele. Nici rece, nici în clocot, ci căldicel, aceasta este o consecință. Cu câteva secole mai înainte oamenii simțeau adânc lucrurile lui Dumnezeu. Nu putem aproba violența în vorbire și în faptele care deseori duc la controverse, totuși putem admira convingerile lor ferme. Tendința de acum este exact în direcția opusă. Convingerile sunt superficiale. Orice lucru poate fi tolerat; toate pot fi primite. Nimic trainic nu se produce; niciun fel de zel nu se desfășoară. A fi căldicel este moda. Pot oamenii să învețe tot ce le place despre Hristos, nu contează. Întotdeauna așa este cazul, când cei care se gândesc mult la Hristos, se gândesc puțin la ei înșiși, în timp ce cei care se gândesc puțin la Hristos, se gândesc mult la ei înșiși. În felul acesta era și Laodiceea. Ei se socoteau bogați și tot avansau în bogăție, și în felul acesta erau mulțumiți cu ei înșiși, neavând nevoie de nimic. Bogăția cu care se lăudau nu era aurul și argintul, ci fără îndoială ceva de natură intelectuală. Modernismul acesta este lucru obișnuit astăzi, și pretinde a fi cel mai avansat lucru în gândirea religioasă, mult mai avansată decât noțiunile crude ale zilelor de început. Felul acesta de gândire s-a strecurat în acele cercuri în care altădată ar fi fost cu totul refuzate. Laodiceea nu numai că se considera în felul acesta, dar se și lăuda cu el. Ea îl susținea și îl vestea. Aceasta arăta însă propria nebulie și mărginire a acestor oameni, și pretenția lor este resprinsă categoric de Cel care le știa toate faptele. Smirna nu pretindea nimic, însă Domnul le știa sărăcia și totuși a spus că ei erau bogați. Laodiceea pretindea că era bogată și ni se spune despre sărăcia ei în termeni plini de severitate: nenorocit, de plâns, sărac, orb, gol. Limbajul este foarte accentuat, pentru că articolul hotărât este înaintea adjectivelor: cel nenorocit... Aceasta înseamnă că toate aceste lucruri erau într-un sens predominant. Aici este o ilustrare a aceluși cuvânt însemnat: "Nu cine se recomandă singur este dovedit bun, ci acela pe care Domnul îl recomandă" (2 Corinteni 10.18). Să ținem seama de lucrul acesta.

- harul lui Dumnezeu care încă se continuă (3.18)

Deși pretențiile adunării din Laodiceea sunt respinse atât de hotărât și expuse fără cruțare în adevărata lor stare, harul Domnului încă se continuă. În versetele 18-20 el se exprimă în trei feluri. Întâi este sfatul pe care Domnul îl dă adunării prin înger. Încă le erau la dispoziție "aur curățit prin foc", "haine albe" și "alifie pentru ochi". Se lăudaseră cu bogățiile lor, al căror simbol este aurul, însă bogăția lor închipuită nu făcea față focului. Când "bunurile" lor aveau să treacă prin foc, pretențiile lor aveau să dispară. Dar focul doar rafinează aurul adevărat, în timp ce consumă toate lucrurile arătoase omenești care strălucesc. Aveau nevoie de o dreptate care era divină în originea ei, când lucrurile fără valoare ale închipuirii lor aveau să fie văzute de ei în lipsa lor de valoare. Mai departe în această carte "hainele albe" sunt folosite ca simbol al faptelor drepte ale sfinților. Numai cel sfânt, care se află în starea de dreptate înaintea lui Dumnezeu, fiind îndreptățit în Hristos, poate produce aceste fapte ale dreptății în viața de toate zilele. Cei din Laodiceea, care se lăudau cu ei înșiși și cu faptele lor, își puteau închipui că ar fi bine îmbrăcați, însă în realitate erau goi. Aveau veșminte de un anumit fel; nu aveau veșminte albe. Și, mai rău ca toate, erau atât de orbi încât nu-și vedeau nevoia care duce la deznădejde. Când era pe pământ, Domnul spusese: "Ochiul este lumina trupului tău..."

Dacă ochiul tău este rău, și trupul tău este plin de întuneric. Ia seama deci ca lumina care este în tine să nu fie întuneric” (Luca 11.34, 35). O ilustrare tristă a ceea ce este înaintea noastră. Ei se lăudau fără îndoială că erau bogați în “lumină” printre alte lucruri pe care le aveau, dar în realitate erau plini de întuneric; orbi cu privire la ei înșiși și față de Domnul, și de aceea aveau nevoie de alifii pentru ochi. Sfatul Domnului este: “Cumpără de la Mine” aceste lucruri necesare. El este singura lor Sursă și, vorbind în felul acesta, El folosea imaginea care se află în Isaia 55, unde toți cei însetați sunt invitați să cumpere fără bani și fără plată. Absența acestei sete era partea greșită a Laodiceei, totuși aceasta nu schimba faptul că tot ce aveau ei nevoie avea să se obțină de la Domnul pe baza aceluiași cuvinte pline de har. În Noul Testament, Domnul Isus vorbește în totul la fel ca Iahve în Vechiul Testament.

- disciplinarea din partea Domnului, expresie a harului (3.19-20)

În al doilea rând, mustrea și disciplinarea Domnului sunt o expresie a harului Său. Acesta este un adevăr care vine la lumină în Scriptură din primele zile ale lui Iov, totuși el este ușor trecut cu vederea dacă suntem infectați de spiritul de satisfacție proprie, așa cum era caracterizată Laodiceea. Era o minoritate asemenea celui “popor smerit și mic” despre care citim în Țefania 3.12. Aceștia sunt în contrast cu “cei încântați de mândria ta” și “îngâmfați” despre care se spune în versetul 11. Majoritatea celor din Laodiceea erau asemenea celor “îngâmfați”, totuși ei nu primesc mustrările și disciplinările, așa cum face minoritatea. În felul acesta stau lucrurile în timpul nostru, care este foarte laodicean în caracter. De aceea majoritatea arogantă se simte foarte întărită în poziția ei. Ea poate spune că minoritatea niciodată nu se arată că ar prospera asemenea ei, ci întotdeauna este în necaz și sub mână care disciplinează din partea lui Dumnezeu. S-ar părea deci că minoritatea este dezaprobată și, în contrast cu ea, ei sunt cei aprobați. Dacă ignorăm învățătura dată peste tot în Scriptură, am putea gândi și noi tot așa. Realitatea este tocmai dimpotrivă. Disciplina vine peste “toți aceia pe care-i iubesc” (v.19), ca să-i facă plini de râvnă și să se pocăiască. Un om plin de zel este cel care arată căldură, dorință, cu totul opus stării de căldicel. Pocăința este opusul satisfacției cu tine însuți, care caracterizează pe cei îngâmfați. Spiritul Laodiceei este foarte puternic în privința aceasta în zilele noastre, de aceea se cuvine să dăm toată atenția acestor cuvinte solemne ale Domnului nostru. Versetul 18, deci, este un sfat pentru majoritatea îngâmfată; versetul 19 arată disciplina pentru minoritatea săracă. Dar între acestea două se află un anumit număr care ar fi greu de clasificat. Aceștia nu sunt stabiliți în mândria celor dintâi, nici nu pot fi identificați cu cei care sunt ai lui Hristos și sunt iubiți de El. Pentru cei din al treilea grup este o invitație și o propunere pline de har. Domnul Isus este afară, la ușă, dar bate. El este înlăturat chiar de cei care spun că sunt biserica Sa! Ce situație tragică și ce coborâre care a început cu părăsirea dragostei dintâi, cum s-a văzut în Efes! În final va fi o totală lepădare a Lui. La cea de a doua Sa venire va fi o împlinire a cuvântului: “te voi vărsa din gura Mea”, pentru că vor fi cu totul dezgustători. Dacă El întârzie, vor fi unii care au urechi ca să audă glasul Lui în timp ce El bate la ușă și cheamă. De aceea este nădejde în harul Său. Invitația este foarte cuprinzătoare: dacă “cineva”. Singura limitare este în a avea urechi care să audă glasul Lui și deci pregătirea de a-l deschide ușa. Atunci El va intra și va avea comuniune cu noi în împrejurările noastre mărunte; și apoi ne va ridica să avem comuniune cu El în cercul larg al ceea ce Îi place Lui. Este un privilegiu mareț, în adevăr. Să fim siguri că primim invitația Sa și să ne bucurăm de ea. Aceasta este și o chemare puternică evanghelică pentru zilele din urmă, când mulți sunt creștini numai de nume și totuși lipsiți de orice realitate și de viață.

- învingătorul (3.21-22)

Vor fi învingători chiar și în Laodiceea. Pocăința și realitatea vieții vor fi semnele acestora, ca rezultat al auzirii glasului Domnului, și ei vor avea parte cu El la tronul Lui. El învinge – în situația Lui asupra întregii puteri a răului care L-au atacat “din afară” - și este asociat cu Tatăl Său pe tronul Său. Cei care aud glasul Lui, în timp ce El este în afara unei biserici căldicice, vor fi asociați cu El într-un loc dinăuntru în ziua care va veni. Ultimul verset al acestui capitol trebuie să ne aducă aminte din nou că, ceea ce spune Duhul fiecărei adunări este nu numai pentru acea adunare, ci pentru oricine are urechi de auzit. Judecata începe la casa lui Dumnezeu, și starea fiecărei adunări este cercetată cu severitate, totuși cuvintele Domnului pentru fiecare din ele aruncă lumină prețioasă care strălucește pentru toți. Corectarea necesară unei adunări este binevenită pentru toate, dacă au urechi de auzit. Ceea ce este local este în felul acesta îmbinat cu ceea ce este universal.

Răpirea adunării simbolizată de suirea lui Ioan la cer

Gândim că este foarte important versetul 1 din capitolul 4. El introduce “lucrurile care vor fi după acestea”, adică, potrivit capitolului 1.19, cea de a treia secțiune a acestei cărți. Viziunea ia o nouă întorsătură și Ioan vede o ușă deschisă în cer și aude o chemare plină de autoritate ca să se suie în scenele cerești. Fiind, așa cum ne spune, “în Duh”, tot ce experimenta și vedea aveau pentru el o realitate vie, și prin viziunea aceasta ne transmitea realități profetice. În primul rând poziția pe care o avea Ioan se schimbă. A părăsit scenele pământești pentru cele cerești, pentru a vedea de acolo felul în care Dumnezeu are a face cu pământul în judecată. Gândim că schimbarea aceasta are o semnificație simbolică. Capitolul 3 se termină cu cuvântul “adunări” și el nu mai pare decât în capitolul 22.16; aceasta înseamnă că adunările nu mai apar în prezentarea lucrurilor care “trebuie să aibă loc după acestea”. Adunarea ca un întreg este simbolizată în capitolul 19.7 și din nou în 21.9 ca “soția Mielului”, dar ea este atunci manifestată în poziția ei cerească. Suirea lui Ioan în cer este ca un simbol al răpirii adunării, așa cum este redată detaliat în 1 Tesaloniceni 4.17, și de la acest punct începe viziunea lucrurilor care au loc pe pământ după plecarea adunării. Apoi, notăm că înainte ca lui Ioan să i se permită vederea judecăților guvernamentale ale lui Dumnezeu pe pământ, i se arată izvorul secret al tuturor acestor lucruri. În ziua Domnului care va avea loc, oamenii vor vedea și vor simți judecățile, dar vor fi cu totul în neștiință de unde vin ele. Noi nu trebuie să fim în neștiință în privința aceasta, și de aceea capitolul acesta și următorul se ocupă cu viziunea lui Ioan a scenelor cerești și a Aceluia în care sunt încredințate toate judecățile. Istorisirea celor văzute de el ne dă o imagine a lumii cerești într-un timp solemn, de pregătire a acțiunii de judecată pe pământ.

Tronul și Cel ce ședea pe el

Atenția lui Ioan a fost atrasă în primul rând de tronul central și de Cel care ședea pe el. Nu vedea cerul ca fiind “casa Tatălui Meu” (Ioan 14.2), casa veșnică a celor sfinți, ci ca locul autorității și al stăpânirii, și gloria divină i se părea ca razele pietrelor prețioase. Astfel de pietre reflectă lumina – gloria lui Dumnezeu, care în ea însăși este o lumină prea strălucitoare pentru ochii omenești. Tronul judecății era totuși încercuit de un curcubeu, arătând că în judecată Dumnezeu Își amintește de promisiunea Sa de îndurare, ca în Geneza 9.13. Totuși curcubeul acesta era de un fel supranatural, de o singură culoare, și aceasta de o nuanță nevăzută în curcubeul lumii de acum.

Cele 24 de tronuri care înconjurau tronul lui Dumnezeu (4.4)

Apoi 24 tronuri mai mici înconjurau tronul central, și pe acestea ședeau niște bătrâni în haine albe de preoți, dar încununati ca împărați. Imediat observăm o asemănare cu ceea ce văzuse Daniel cu vreo șase sute de ani mai înainte, când spunea: "Mă uitam... până când s-au pregătit niște tronuri și Cel Bătrân de zile S-a așezat" (Daniel 7.9) și apoi nu numai Cel care semăna cu un Fiu al Omului a primit stăpânirea, "dar sfinții Celui Preaînalt vor primi împărăția" (7.18). Aici deci este o vedere generală nu numai a lui Dumnezeu, Stăpânul suprem, dar și a împărăției preoților care vor judeca lumea, potrivit cu 1 Corinteni 6.2. Îi identificăm pe bătrâni cu sfinții înviați la cea dintâi înviere, și numărul lor corespunde cu cele 24 cete în care David îi împărțise pe urmașii lui Aaron – familia preotească sub lege. Doisprezece este numărul administrării, și de aceea 24 se potrivește colectivității preotești compusă din sfinții și ai Vechiului Testament și ai Noului Testament, acum glorificați împreună.

Judecata făcută în lumina deplină a Duhului lui Dumnezeu (4.5)

Versetul 5 arată că tronul este caracterizat nu de har, ci de judecată, însă o judecată care are să se facă în lumina deplină a Duhului lui Dumnezeu. În capitolele 2 și 3 adunările erau fiecare un "sfeșnic" sau "lampadar" și Domnul avea cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Acum cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu ard ca niște lămpi înaintea tronului, luminând cursul judecăților divine.

Marea de cristal și cele patru făpturi (4.6-7)

"Marea" este aici plină nu cu apa de curățire, ca altădată înaintea templului, ci este o mare de cristal, vorbindu-se de o stare de curăție deplină stabilită; și "în mijlocul" și "împrejurul" tronului, ca susținere, erau patru "făpturi vii". Sunt multe asemănări cu făpturile vii din Ezechiel 1, care mai departe în acea carte sunt numiți heruvimi. Sunt și deosebiri: de exemplu, numai patru aripi sunt menționate, în timp ce aici sunt șase aripi, potrivitându-se mai degrabă cu serafimii din Isaia 6.

Dumnezeu, de trei ori "sfânt" (4.7-8)

Cea dintâi menționare a heruvimilor (în Geneza 3.24) dă desigur impresia că erau un fel de ființe îngerești. Pe de altă parte, Ezechiel 1 și Apocalipsa 4 și 5 prezintă viziuni datorite profeților, iar făpturile vii se arată a fi mai degrabă simbol al acțiunilor de cârmuire a lui Dumnezeu în sfera creației. Căile lui Dumnezeu au tăria leului, rezistența vițelului, inteligența omului, repeziciunea și înălțarea vulturului. Făpturile vii sunt de asemenea "pline de ochi" nu numai înainte și înapoi, dar și pe dinăuntru – căci cercetează cu atenție tot viitorul și tot trecutul, și secretele lăuntrice adânci ale căilor lui Dumnezeu. De aceea ele își aduc contribuția spre lauda Lui, dându-l slavă și cinste și mulțumiri fără încetare, spunând că El este de trei ori sfânt și El este viu în vecii vecilor. De notat, de trei ori sfânt! Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, un Dumnezeu Atotpuernic, El era și este și va veni.

Închinarea adusă de cei 24 de bătrâni

Când făpturile vii aduc mulțumiri, bătrânii cad în închinare, aruncându-și cununile înaintea tronului. Ei atribuiau Domnului toată slava, cinstea și puterea pentru lucrarea Sa în creație și pentru supremația Sa, și în felul acesta era potrivit să-și arunce cununile înaintea Sa. Pentru că toate au venit în ființă pentru plăcerea Sa, judecățile Sale trebuie acum să se arate ca să salveze pentru buna Sa plăcere tot ce fusese întinat de păcat. Dar era nevoie de ceva mai mult decât puterea creatoare și de judecata curățitoare. Acest ceva ni-l aduce înaintea capitolul 5, adică sângele răscumpărător al lui Hristos.

Nimeni vrednic să deschisă cartea judecății

Cartea din mâna Celui ce ședea pe tron, scrisă pe amândouă părțile și pecetluită cu șapte peceti este în mod evident cartea judecății, acum completă din cauza păcatului omului. Oamenii au umplut paharul nelegiurii lor, amintirea lor scrisă era completă, dar pecetile încă le rețineau. Cine era vrednic să rupă pecetile? Aceasta era întrebarea care se ridica. Judecata este pe deplin meritată, dar cine s-o înfăptuiască? Era întrebarea care se ridicase în întâmplarea istorisită în Ioan 8.1-11. Păcătoasa era vinovată și legea era clară. Dar cine era acolo atât de curat față de orice învinuire a legii încât să fie vrednic să execute sentința aceasta? Toți acuzatorii au plecat pe furis și Cel care era singurul vrednic a respins lucrarea aceasta în acel timp. Misiunea Lui era atunci să mântuiască și nu să judece. Acum însă vine ceasul judecății și El este gata să acționeze. În viziune Ioan a plâns mult. El nu se bucura la gândul că judecata împotriva răului nu se făcea din cauza lipsei unei persoane demne s-o execute. Dimpotrivă, aceasta i-a adus plâns, gândind că va fi o lipsă în privința aceasta. Știm că "pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău" (Eclesiastul 8.11). Ar fi un adevărat dezastru dacă n-ar fi executată niciodată, și Ioan putea foarte bine să plângă la acest gând.

Leul din seminția lui Iuda, vrednic

Bătrânii totuși știau din secretele cerului și unul din ei i-a dat lui Ioan cheia a toate. Printr-un Om va judeca Dumnezeu lumea în dreptate, și acest Om a învins și are autoritatea să judece. El este Leul din seminția lui Iuda, o aluzie la Geneza 49.9-10, și în același timp Rădăcina lui David, din care își trage David autoritatea și victoria. Dreptul la cunună de la El a venit. Ea este în mod dublu a Lui, ca Învingător. Versetele de la sfârșitul Psalmului 78 arată că planurile lui Dumnezeu pentru guvernarea pământului sunt centrate în David și în Iuda. Toate au eșuat în urmașii imediați ai lui David, pentru că el avea să se plângă: "Deși casa mea nu este așa înaintea lui Dumnezeu" (2 Samuel 23.5), și totuși totul se împlinește în Hristos. Nimic nu dă greș.

Mielul înjunghiat

Leul lui Iuda, deci, a învins și de aceea este vrednic să deschidă cartea judecății. Dar cum a învins? Versetul 6 ne spune: murind ca Miel adus jertfă. Domnul Isus este menționat de 28 de ori ca Miel în cartea Apocalipsa, și versetul 6 este cea dintâi ocazie. Este demn de notat că aici și în toată cartea aceasta este folosită o formă diminutivă a cuvântului - "Mielușel" - subliniind în felul acesta faptul că El, care acum deține omnipotența, a fost odată Mielul de jertfă, subapreciat și nebăgat în seamă de oameni. Acum El are toată puterea - simbolizată de cele șapte coarne și de discernământul Duhului lui Dumnezeu, care, ca cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, este trimis acum pe tot pământul. De aceea niciun colțșor nu este ascuns de privirea și înțelepciunea Lui pătrunzătoare, și nimic nu va scăpa de mâna Sa puternică.

Închinarea adusă Mielului de către cei 24 de bătrâni (5.7-9)

Mielul, în puterea asemănătoare leului, vine să ia cartea și astfel își asumă drepturile de a executa judecățile lui Dumnezeu pe pământ: o acțiune care a provocat o izbucnire de laudă și de închinare care s-a răsfărat până în cele mai îndepărtate limite ale creației. Izbucnirea pornește din cerul dinăuntru al celor patru făpturi vii și a celor 24 de bătrâni, care au avut parte în cea dintâi atribuire a gloriei, a cinstei și a mulțumirilor către Cel care ședea pe tron, când era vorba de creație. Acum este vorba de răscumpărare și de aceea Mielul este Obiectul închinării. Toți dau cinste cu bucurie Fiului așa cum dau cinste Tatălui. În adevăr, Tatăl n-ar primi onoarea care I s-ar aduce Lui Însuși, dacă Fiul n-ar fi onorat. Bătrânii aveau harpe, potire de aur pline cu tămâie și o cântare nouă: simboluri luate din Vechiul Testament. Închinarea de la templu așa cum a fost rânduită de David se arăta de Asaf cu harfele lui, de preoți cu potirele lor pentru tămâie și apoi de "cântarea Domnului" așa cum este menționată în 2 Cronici 29.27. De aceea bătrânii sunt văzuți îndeplinindu-și îndatorirea ca preoți și în cântare și în rugăciune. Psalmistul spunea: "Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta" (141.2) și aici sunt rugăciuni care se înalță ca tămâia și cântec care este bazat pe răscumpărare. Cântarea este nouă, pentru că este bazată pe o răscumpărare din orice națiune și nu are caracterul național ca în Exod 15; și de asemenea deoarece ea celebrează vrednicia Sa de a judeca și nu de a salva.

Închinarea celor răscumparați îndreptată direct spre Miel (5.9-10)

Închinarea bătrânilor este caracterizată de trei lucruri. Întâi, ea este plină de înțelepciune și se adresează Lui direct. Ei au înțeles că baza tuturor planurilor lui Dumnezeu este sângele răscumpărător al Mielului și se adresează Lui personal, spunând: "Vrednic ești Tu." Ei nu cântă despre El ca fiind a treia persoană - "Vrednic este Mielul." În al doilea rând, ei cântă, în timp ce îngerii din versetul 11 și făpturile din versetul 13 sunt caracterizați de cuvântul "spuneau" și nu de cântare. Cântarea, așa cum am remarcat, aparține celor care au fost răscumparați. În al treilea rând, deși ei înșiși erau răscumparați, sărbătoreau în mod general lucrarea de răscumpărare prin sânge, fiind purtați în duh mult mai departe de ei înșiși. Erau ocupați nu atât de mult cu partea pe care o aveau ei, cât mai ales cu valoarea supremă a răscumpărării în ea însăși pentru plăcerea "Dumnezeului nostru". Spunem lucrul acesta pentru că traducerea dovedită mai bună omite "nostru" de două ori în versetul 10 și are "ei" vor împărați, nu "noi". Sfinții glorificați, cerești, sunt ridicați mai presus de ei înșiși ca să vadă lucrurile și închinarea din punct de vedere divin. Această trăsătură trebuie desigur să se vadă astăzi în închinarea adusă de adunare, deși timpul de a împărați încă n-a venit. În Apocalipsa 5 suntem pe pragul timpului când "sfinții Celui Preaînalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția, în veci, din veac în veac" (Daniel 7.18) și prin urmare se poate spune: "ei vor împărați pe (sau peste) pământ".

Lauda îndreptată indirect către Miel de către îngeri și de către toate făpturile create

Acum vine glasul mulțimii nenumărate de îngeri, urmată de glasurile tuturor lucrurilor create. În amândouă cazurile, așa cum am notat, ei laudă pe Miel fără a se adresa Lui personal. Atribuirea laudei este înșeptită din partea îngerilor; este împătrită din partea fiecărei creaturi - patru fiind numărul care indică universalitatea în creație. Îngerii spun că Mielul, care a fost socotit de oameni ca vrednic de moarte și care a fost înjunghiat, este vrednic de toată gloria înșeptită, perfectă. Fiecare creatură vede pe Miel în legătură cu Cel care șade pe tron și având toată binecuvântarea, onoarea, gloria și puterea. La aceasta făpturile vii își adaugă Aminul lor. Bătrânii își aduc din nou închinarea lor. Înainte de a trece la capitolul 6 să ne reamintim că Ioan scrie pentru noi o viziune pe care El i-a permis s-o vadă și să audă lucruri cerești și pământești, și astfel să pună în scris mai dinainte rezultatele aduse de Miel când intervine în judecată. Acestea sunt arătate în special în versetul 13. În capitolele următoare el scrie mai ales lucrurile rele care vor fi, și nu de laudă, asupra locuitorilor pământului; dar în final toate creaturile vor avea să declare lauda Lui.

Ruperea celor dintâi patru peceti; patru cai și călăreți

Capitolul 6 ne prezintă deschiderea pecetilor. Cuvintele "și vezi" din versetele 1, 3, 5, 7 sunt greșit adăugate în unele traduceri, iar "Vino" rostit de cele patru făpturi vii pare a fi o chemare către călăreții respectivi ca să se arate. Făpturile vii vorbesc cu un glas ca de tunet care este potrivit unei chemări care are ca obiect dreptatea și judecata guvernamentală. Unul după altul apar patru călăreți pe cai albi, roșii, negri și gălbui. Fiecare își are propria sa trăsătură, dar toate sub controlul mâinii lui Dumnezeu, reprezentată de făpturile vii. Cel dintâi din această ordine este ieșirea unui mare cuceritor - cu o cucerire nesângeroasă din câte se pare, deoarece culoarea îi este albă. Al doilea, o izbucnire de război, în special un război civil cu nelegiuirile lui îngrozitoare. Al treilea, pe un cal negru, foamete și lipsă. Cu al patrulea, molima se sfârșește cu moartea și cu hadesul, însă pe o arie limitată - a patra parte a pământului. Este desigur de remarcat cum în ultimul timp culorile au ajuns să fie identificate cu mișcările și confederațiile omenești. Am auzit despre armate albe și roșii, cămăși negre etc.

Ruperea pecetii a cincea; strigătul de răzbunare a sufletelor de sub altar

Toate activitățile indicate în aceste versete sunt de asuprire și de distrugere: sunt activități omenești, și totuși determinate ca judecăți de răsplătire sub controlul divin. Ele ne amintesc despre ceea ce Domnul Însuși numea "începutul durerilor" (Marcu 13.8). Iar versetul următor din Marcu 13 ne spune despre persecuția acelor care vor fi martori ai lui Dumnezeu în zilele acelea; și într-un mod asemănător vine aici pecetea a cincea. Ea se deschide de Miel ca și înainte, dar nu se mai rostește "Vino" pentru că i se arată numai lui Ioan sufletele celor care fuseseră omorâți pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Mișcările de sub cele patru peceti, care însemnau asuprire și mizerie pentru oameni în general, însemnase persecuție și moarte pentru aceștia, iar sufletele lor strigau răzbunare. Aveau totuși să aștepte. Ei căzuseră sub aceste începuturi ale durerilor, și alți martiri aveau să urmeze. Răzbunarea asupra adversarilor lor și deplina lor răsplătire avea să nu aibă loc până ce se va ajunge la capătul căilor lui Dumnezeu. Dar între timp li s-a dat un semn de aprobare, simbolizat de hainele albe. Este demn de notat contrastul dintre strigătul acestor suflete ale martirilor și strigătul lui Ștefan când murea. Nicio cerere de răzbunare n-a venit pe buzele lui, ci chiar opusul: "Doamne, nu le ții în seamă păcatul acesta!" (Fapte 7.60). Dar el trăia la începutul dispensației de acum a harului, și biserica este încă aici ca reprezentant al harului lui Dumnezeu. Sufletele acestea de sub altar aparțin perioadei judecății, care urmează după răpirea Adunării. Strigătul lor coincide cu ceea ce deseori găsim în acei Psalmi pe care oamenii i-au numit "de blestem". Ceea ce nu s-ar potrivi pentru buzele noastre este cu totul potrivit pentru ale lor, pentru că atunci când Dumnezeu Se va ocupa cu cest "lucru neobișnuit" al judecății Sale va fi necesar să I se ceară să-I termine repede. El va face o lucrare scurtă pe pământ, însă ce este scurt pentru El se poate părea lung pentru cei ce sunt niște creaturi.

Răsturnarea autorităților într-un mod catastrofic

Versetele 10 și 11 confirmă, așa credem, gândul că se terminase dispensația Adunării; iar deschiderea pecetii a șasea face clar acest lucru. Din nou, nu este niciun "Vino", pentru că mijloacele folosite sunt supraumane și mai directe din mâna lui Dumnezeu. Sunt convulsii mari atât pământeste cât și cerești, care au ca rezultat răsturnarea a tot ceea ce părea ferm stabilit. Ce este mai ferm ca soarele, luna și stelele de pe cer, și munții și insulele pe pământ, deși mări furtunoase le înconjoară pe acestea din urmă? Ele simbolizează autoritățile și puterile stabile, atât în cer cât și pe pământ, și toate sunt implicate într-o cădere catastrofică sau cel puțin aruncate într-o stare de deplasare intensă. Evenimentele recente care au avut loc printre națiunile care s-au clătinat ale Europei au arătat cât de răsturnate devin lucrurile când cei care fuseseră stabiliți ca luminători sunt aruncați jos. Aluzia la smochin, care este un simbol al iudeilor, ar putea arăta că această răsturnare va afecta în special poporul acesta, pregătind astfel calea acceptării lui Antihrist.

Oameni care caută să se ascundă de mânia Mielului

Cum vor afecta pe oameni aceste răsturnări, de la cel mai mare până la cel mai mic, se arată la sfârșitul acestui capitol. Se pare că ei ar înțelege că mâna lui Dumnezeu este dincolo de aceste evenimente și mânia Mielului îi va lovi teribil, mai presus de cuvinte. Mai bine să fie zdrobiți și să nu mai fie pe pământ decât să facă față acestei mâni! Psalmul 2.12 spune: "Sărutați pe Fiul, ca să nu Se mânie și să nu pieriți pe calea voastră; căci mânia Lui este gata să se aprindă." Și în acest moment era numai puțină mânie, pentru că suntem la începutul necazurilor, totuși pieirea era clar înaintea lor. Deși partea culminantă a "zilei celei mari a mâniei Lui" nu venise încă, ei intraseră în acea zi, pentru că ziua harului lui Dumnezeu în evanghelie se terminase. Oamenii pot sta în picioare în harul lui Dumnezeu, dar nimeni nu poate sta în picioare înaintea mâniei Lui.

Cei 144.000 pecetluiți din Israel

După ce a fost deschisă pecetea a șasea, Ioan nu mai vede deschiderea pecetii a șaptea până ce ajunge în capitolul 8. Capitolul 7 deci ne prezintă o pauză ca o paranteză în care ni se istorisesc activitățile divine și roadele lor înainte de a vedea judecăți și mai teribile căzând pe pământ. Cu credincioșie față de ordinea care se vede mereu în Scripturi, avem întâi pe evreii și după aceea pe cei dintre națiuni. Este o pauză scurtă în lucrările divine. Pecetea a șasea produsese ceea ce se putea numi "un vânt puternic" (6.13), dar acum cele patru vânturi ale pământului sunt cu totul stăpânite de puterea angelică. Ele aveau să nu sufle până ce robii lui Dumnezeu aveau să fie pecetluiți pe frunțile lor. Acești robi ai lui Dumnezeu se aflau în cele douăsprezece seminții ale lui Israel; dar venind și Levi printre cei numărați, de asemenea și cele două seminții care îl prezentau pe Iosif, numărul 12 este menținut prin omiterea lui Dan. Mulți gândesc că felul în care Iacov se referea profetic la Dan în Geneza 49.16-18 ar da ceva lumină în privința aceasta. Dacă "șarpele de pe drum" și "năpârca pe cărare" sunt o aluzie la Antihrist, instigat de Satan, ieșind din seminția lui Dan, se poate să fie real acest fapt. Numerele citate ar putea fi desigur luate literal, dar mai probabil sunt de înțeles simbolic, mai ales că 12 și pătratul lui 12 care se întâlnesc în cartea aceasta sunt într-un sens simbolic. Rămășița credincioasă a lui Israel va avea un loc de importanță administrativă în veacul care va veni, și 12 este numărul caracterului complet al administrării. Este de notat că din nou îngerii au un loc de proeminență în acest moment al cărții. Parabolele Domnului din Matei 13 ne-au arătat că ei au o parte importantă în lucrarea de judecată la sfârșitul veacului. Ei "vor culege din împărăția Lui toate pricinile de păcătuire" (13.41); ei "vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drepti" (13.49). Ceea ce vedem aici este că ei pecetluiesc pe cei drepti din Israel, pentru ca ei să fie păstrați și duși la bun sfârșit. Până ce aceștia vor fi pecetluiți, vânturile judecății nu vor mai sufla.

O mare mulțime dintre națiuni venind din necazul cel mare

Ioan a auzit numărul celor pecetluiți și, istorisind aceasta, el ne spune despre următoarea viziune care a trecut prin fața ochilor lui. El a văzut o mare mulțime care era din toate națiunile și stătea înaintea tronului și înaintea Mielului. Era clar o viziune a unei mari mulțimi dintre națiuni, deosebită de rămășița pecetluită a lui Israel, care tocmai venise înaintea noastră. De asemenea un alt lucru face deosebire între aceste două cete. Cei aleși din Israel sunt pecetluiți și în felul acesta vor fi păstrați înainte de a începe judecățile mai mari ale lui Dumnezeu. Mulțimea dintre națiuni este îmbrăcată în haine albe ale dreptății; și ei țin în mâini ramuri de palmier, ca învingători care vin din necazul cel mare. Într-un caz, deci, se arată că Dumnezeu știe cum să păzească pe cei care sunt deja în legătură cu El, înainte de a începe judecata; celălalt caz arată cum Dumnezeu poate stăpâni necazul, chiar și cel mai violent, pentru a fi de folos și oamenilor care nu erau mai dinainte în legătură cu El, aducându-i într-o stare de legătură cu El și susținându-i învingători prin acest necaz.

Mântuirea lui Dumnezeu recunoscută și de îngeri

În viziunea aceasta mulțimea națiunilor striga cu glas tare, spunând că Dumnezeu și Mielul sunt cei care au adus mântuirea. Făceau lucrul acesta pentru ca toți să audă, și aceasta a fost întâmpinată cu un răspuns imediat din partea mulțimii de îngeri. Mulțimea oamenilor era înaintea tronului, în timp ce îngerii stăteau în jurul tronului și al bătrânilor și al făpturilor vii, care formau un cerc lăuntric. Îngerii sunt într-o stare de închinare. Ei își adaugă Aminul la recunoașterea că mântuirea este a lui Dumnezeu și a Mielului, deși ei nu trăiesc personal această mântuire, și prin urmare ei n-o numesc în atribuirea lor a laudei înșeptite, cum este dată în versetul 12. Deși ei nu au parte în mântuire, ei pot vedea perfecțiunea gloriei lui Dumnezeu în ea. Ei atribuie onoarea și puterea în vecii vecilor Celui care a făcut-o.

Mulțimea din necazul cel mare, cu hainele spălate în sângele Mielului

Este de remarcat că unul din bătrâni a trebuit să-i pună lui Ioan două întrebări care în mod natural se ridică în mințile noastre. Cine sunt oamenii din această mulțime, și de unde vin? Răspunsul lui Ioan: "Domnul meu, tu știi" era îndreptățit. Bătrânul știa și i-a dat informația necesară. În mod neschimbător în toată cartea, bătrânii sunt caracterizați de un spirit de închinare și de o înțelegere deplină a lui Dumnezeu și a căilor Lui. Ca unii care reprezintă pe sfinții glorificați, așteptăm de la ei acest lucru, potrivit cu cele spuse de apostolul Pavel: "Acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin, cum am fost cunoscut și eu pe deplin" (1 Corinteni 13.12). Răspunsul bătrânului arată că această ceată mare are un loc special deoarece cei din ea au experimentat suferințe speciale și necazul cel mare. Culoarea albă a hainelor lor n-a fost produsă de faptele lor sau de suferința lor cea mare, ci numai pentru că au fost spălați în sângele Mielului; totuși ei au o răsplată care este un răspuns potrivit suferințelor lor, și pentru care suferințele lor i-au educat și i-au calificat.

Binecuvântarea milenară a celor ce au trecut prin necaz

Locul lor este "înaintea tronului", o expresie care credem că indică locul pe care-l au din punct de vedere moral și spiritual: ei sunt puși într-un loc apropiat de Dumnezeu. Pe lângă aceasta, ei au o poziție preoțească deoarece ei îi slujesc zi și noapte în templul Său. Orice împovărare și asuprire pe care au suferit-o a încetat pentru totdeauna și chiar Mielul devine Slujitorul bucuriei și satisfacției lor, iar Dumnezeu a înlăturat pentru totdeauna orice le producea lacrimi. Aceasta este o imagine frumoasă a răsplătirii și binecuvântării milenare de care se vor bucura mulțimile chemate afară dintre națiuni și care au trecut prin perioada necazului. Noi însă n-am ajuns la mileniul despre care se spune în cartea aceasta, însă în acest capitol care este ca o paranteză ni se permite să avem o privire sumară a felului cum Dumnezeu va păstra pe ai Săi, fie ei dintre evrei sau dintre națiuni. Vor fi desigur alte mulțimi, născute în timpul dezvoltării veacului viitor, care se vor bucura de binecuvântările mileniului. Nu vor face parte din această ceată, totuși, nici nu vor avea parte de apropierea ei, neavând pregătirea spirituală produsă de trecerea printr-un necaz special. Pentru noi este stabilit principiul în cuvintele: "Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El" (2 Timotei 2.12). Principiul este același pentru ei, deși răsplătirea poate fi diferită.

Deschiderea peceteii a șaptea; șapte îngeri și șapte trâmbițe

Deschiderea peceteii a șasea (6.12-17) a produs mari convulsii, afectând și cerul și pământul, care au adus groaza în inimile tuturor. Apoi a venit o pauză: vânturile cerului au fost oprite de a sufla, până ce au fost pecetluiti robii lui Dumnezeu. Capitolul 8 ne aduce deschiderea celei de a șaptea peceti și din nou este o pauză, descrisă ca "tăcere în cer cam o jumătate de oră". Ce se întâmplă pe pământ în acest timp nu se spune. Judecata divină, când vine, este nu numai sigură, dar și repede, totuși nu este niciodată grăbită. În timpul când a fost tăcere, cei șapte îngeri "s-au pregătit să sune din trâmbițe" (8.6). Este o liniște deosebită în fața lucrării divine în judecată, și ea este amânată până în cel din urmă moment posibil. Îngerii vin acum în proeminență. Este întocmai ceea ce spune Domnul în Matei 13.39, 41, 49; și din nou în 24.31. Îngeri cu o importanță specială sunt indicați aici: "cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu". Lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, îngerul însuși i-a spus: "Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu" (Luca 1.19). Acești șapte îngeri aveau de asemenea acest privilegiu deosebit. În trâmbițele care le-au fost date avem un simbol care diferă de peceti. Ruperea pecetilor nu numai că pune în mișcare judecățile providențiale care vin peste oameni, dar ele descoperă și sursa lor secretă. Astfel de lucruri, într-o formă mai puțin intensă, s-au petrecut mai înainte. Mâna lui Dumnezeu în judecăți nu s-ar fi putut înțelege dacă n-ar fi fost peceti rupte. Trâmbița, pe de altă parte, este simbolul a ceea ce este clar declarat, constituind o chemare care nu poate fi greșit înțeleasă de toți. Trâmbița a fost folosită în mod obișnuit în Israel, pentru chemarea adunării sau pentru a da alarma. În capitolul acesta se sună alarma cu mare tărie.

Tămâietoarea de aur folosită pentru rugăciunile sfinților și pentru judecată

Dar din nou, în timpul acelei jumătăți de oră a avut loc acțiunea unui "alt înger", descrisă în versetele 3-5. Acest Înger măreț s-a purtat ca un mare preot, adăugând multă tămâie la rugăciunile sfinților. Mulți văd în acest Înger o reprezentare simbolică a lui Hristos Însuși și gândim că are dreptate. Acțiunea Lui era îndreptată în două direcții. Întâi, El a acționat în folosul sfinților în viață, pentru ca rugăciunile lor să se înalțe înaintea lui Dumnezeu ca "un miros de mireasmă plăcută". Erau încă sfinți pe pământ, deși mulți fuseseră martirizați, cum ne-a arătat capitolul 6.9. Aceia și-au rostit strigătul lor de răzbunare, dar nu aveau nevoie de acțiunea Marelui Preot, așa cum au avut aceștia. În al doilea rând, acțiunea Lui indica focul judecății. Aceeași tămâietoare care fusese folosită pentru tămâie și mireasmă era acum umplută cu focul de pe altar și aruncată spre pământ ca semn că încep judecățile trâmbiței. Tămâietoarea era de aur, fiind potrivită cu altarul de aur, simbol a ceea ce este divin în alcătuirea lui minunată. Deci, fie că erau rugăciunile sfinților care se înălțau în mirosul lor plăcut, fie focul coborând în judecată, totul se făcea într-o dreptate divină.

Cele dintâi patru trâmbițe

În versetele 7-13 avem sunetul celor dintâi patru trâmbițe și rezultatele aduse. Limbajul continuă să fie foarte simbolic, și o trăsătură comună fiecăreia este că judecățile cad numai peste a treia parte a lucrurilor afectate. Aceasta arată că pentru moment efectele nu sunt universale, ci limitate. Expresia "a treia parte" se întâlnește din nou în capitolul 12.4, unde este vorba de imperiul roman vitalizat de Satan. Aceasta duce la concluzia că aici este indicat teritoriul roman, practic identificat cu puterile vest-europene sau, cum am zice, creștinătatea. Un alt lucru pe care îl notăm în aceste versete este că judecățile cad asupra lucrurilor, nu asupra oamenilor. Totuși lucrurile menționate – pământ, copaci, iarbă, mare și creaturile din ea, corăbii, râuri, izvoare, soare, lună, stele – nu sunt factori morali în ei înșiși și deci responsabili față de Dumnezeu. Omul este păcătosul rebel cu care trebuie să se aibă a face. Lucrurile sunt simboluri ale omului și ale celor ce vin în legătură cu el. De exemplu, "pământul" înseamnă națiunile organizate stabil, în contrast cu "marea" - popoarele dezorganizate, fără astâmpăr. "Copacii" îi simbolizează pe oamenii mari ai pământului, în contrast cu "iarba verde" care îi indică pe oamenii obișnuiți, dar într-o stare prosperă. "Corăbiile" ar fi simbolul comerțului. "Râurile" și "izvoarele" sunt mijloacele și sursele de viață și de îmbogățire. Întunecarea unei părți din zi și din noapte ar indica tulburarea întregului curs al naturii spre orbirea omului. Judecata adusă este simbolică în fiecare caz. "Grindina și focul amestecat cu sânge" (8.7) trebuie să însemne judecata din cer a naturii zdrobite, aducând moartea odată cu ea. "Un munte mare aprins de foc... aruncat în mare" (8.8) - unele instituții impunătoare și aparent stabile, zdrobite sub judecata divină într-o masă a umanității fără astâmpăr. "O stea mare" (8.10) arzând ca o făclie și căzând din cer vorbește într-o oarecare măsură despre o persoană proeminentă care strălucise ca o mare lumină, dar ajunge cu totul apostată și răspândește otrava aducătoare de moarte spirituală. Lovirea celei de a treia părți a soarelui lumii și stelelor indică stingerea parțială a surselor de lumină și de îndrumare pentru oameni. Este desigur destul de posibil să avem aici referire de asemenea la semne mari și catastrofe în domeniul naturii. Dar aceste lucruri nu sunt, după cum gândim, obiectele principale ale profeției, care are a face cu ce este spiritual și moral mai degrabă decât cu ce este fizic și material.

"Cei care locuiesc pe pământ", care înlătură cerul din gândirea lor

După cea de a patra trâmbiță s-a auzit o avertizare foarte solemnă. Un "vultur" și nu un înger vorbește cu glas tare, lucru semnificativ având în vedere cuvintele Domnului din Matei 24.28. Starea celor "care locuiesc pe pământ" devine ca a unui hoit putred și de aceea următoarele trei trâmbițe vor dezvălui judecăți cu o intensitate întreită. Expresia "cei care locuiesc pe pământ" sau ceva asemănător se întâlnește de mai multe ori în cartea aceasta și de obicei arată o clasă specială, a cărei interese și speranțe sunt cu totul centrate la pământ și care a înlăturat tot ce este în legătură cu cerul din gândurile lor. Fiind creștini, noi avem o chemare cerească, și totuși tendința de acum a gândirii religioase este să se concentreze în mod exclusiv la pământ și să trateze cu batjocură nădejdea noastră cu privire la cer. Când biserica va pleca, locuitorii pământului se vor strădui să aibă un paradis pământesc și să-l realizeze ca rezultat al eforturilor lor. Apostății aceștia vor veni în mod special sub mânia lui Dumnezeu.

Trâmbița a cincea; fumul care întunecă văzduhul

În capitolul 9 urmează trâmbița a cincea și a șasea; amândouă sunt numite "vaiuri", atât de severă este judecata dată. În general este o asemănare între ele, dar a cincea aduce un chin atât de rău încât oamenii vor dori moartea și totuși moartea va fugi de ei. Cea de a șasea aduce moartea. Citind capitolul acesta avem nevoie să ne amintim că descrierile sunt exprimate într-un limbaj simbolic. Dacă le-am lua literal, am avea ceva cu totul ciudat, o imagine de neînțeles. La trâmbița a cincea, influențele demonice sunt lăsate să vină pe pământ. Steaua care cade din cer pe pământ arată o persoană remarcabilă care aduce apostazie și căreia îi este dată cheia abisului (a fântânii adâncului). Pronumele personal folosit aici (el) te duce în mod sigur la concluzia că este vorba de o persoană. În lumina celor ce urmează mai departe în această carte, acesta poate fi foarte bine înșuși Antihrist. Norul imens de fum care se ridică din fântâna deschisă, întunecând văzduhul, închipuie într-un mod grăitor trimiterea influențelor rele și chiar demonice care înlătură lumina cerului dinaintea oamenilor. În timpul nostru am fost martori la ceva asemănător încercării premergătoare a lui Satan în direcția aceasta. Cam la mijlocul secolului al 19-lea o suflare a fumului fântânii s-a ridicat și s-a întruchipat în cuvântul mistic "evoluție". Să ne gândim la influența care întunecă a acestei suflări de fum care a fost aruncată în mintea a milioane de oameni! Lumina lui Dumnezeu a fost întunecată în mintea lor de un om-maimuță imaginar, sau chiar de numai o fărâmiță de protoplasmă. Dumnezeuul acestui veac este cel ce orbește mințile celor ce nu cred.

Lăcustele care chinuiesc pe oameni cinci luni

Din influența aceasta care întunecă ies o grămadă de "lăcuste". Aici este o altă imagine grăitoare. Lăcusta este o insectă neînsemnată în ea însăși, dar înspăimântătoare când vin în hoarde fără număr. Acestea aveau otrava scorpionilor și, spre deosebire de lăcustele obișnuite care prădează tot ce este verde, acestea aveau să vatăme numai pe oamenii care nu era pecetluiți. Aceasta se referă la cele spuse mai înainte în versetele de la începutul capitolului 7, unde vedem că acei pecetluiți erau robii lui Dumnezeu din semințiile lui Israel. Presupunem deci că toți acei din Israel care nu erau pecetluiți sunt avuți în vedere aici. Dacă această deducție este corectă, ea ar întări gândul că steaua care a căzut este Antihrist, pentru că influența care aduce întuneric prin apostazia lui va afecta în special masa lui Israel care este încă în necredință. Efectul produs este descris ca chinul înțepăturii scorpionului, care este foarte dureros dar nu omoară de obicei. Este o limită a perioadei acestei pedepse: cinci luni; adică, pentru că chinul este atât de dureros încât oamenii vor prefera moartea, nu va fi prelungit.

Care de luptă conduse de îngerul adâncului (9.7-10)

Detaliile date în versetele 7-10 au un înțeles care nu este cu totul neclar. Caii de luptă înseamnă desigur puterea agresivă. Cununile pe care le purtau nu sunt diademe împărățești, ci ghirlande ale victoriei pe care gândeau că o vor avea. La nevoie arătau ca de aur, dar nu erau în adevăr ceea ce păreau a fi, ci numai "ca niște cununi". Fața de om vorbește despre inteligență; părul de femeie, despre supunere; dinții de lei, despre o putere feroce. Platoșele de fier ar indica apărarea completă în fața atacului. Acul care înțeapă fiind în cozile lor este o amintire rămasă din Isaia 9.15, unde citim: "profetul care învață pe oameni minciuni este coada". Este deci o altă referință care ne îndreaptă gândurile spre Antihrist. În final, aceste lăcuste simbolice aveau peste ele un comandant al cărui nume înseamnă "Distrugător". Este descris ca "îngerul adâncului". Aceasta arată că aceste lăcuste sunt o forță organizată și sub conducerea unei puteri distructive, întocmai cum în natură lăcusta roiește în nenumărate direcții, ca o armată bine condusă. Totuși sub conducerea distrugătorului, acest "vai" cade asupra oamenilor nu ca să-i omoare – pentru că moartea fuge de ei – ci pentru a distruge tot ce face viața vrednică de trăit pe pământ. Este indicat un întuneric și un chin de un fel spiritual.

Trâmbița a șasea: dezlegarea îngerilor care aveau să omoare a treia parte din oameni (9.13-15)

La sunetul trâmbiței de către al șaselea înger este menționat din nou altarul de aur. Acum nu mai este aducerea preoțească de tămâie cu rugăciunile sfinților, ci iese din el un glas cu autoritate divină, poruncind dezlegarea celor patru îngeri care fuseseră legați la râul Eufrat, care erau pregătiți să aducă moartea asupra oamenilor – acum nu chin, ci moarte. Patru ne vorbește de universalitate, iar Eufratul era râul cel mare care despărțea țările din est de țara lui Israel. În capitolul 16.12 vom afla acest rău mare menționat din nou în legătură cu cel de al șaselea potir. Se prea poate ca ceea ce se întâmplă aici să fie în legătură cu întâmplarea indicată atunci. Acest "vai" este strict limitat, nu numai la ziua, dar chiar și la ceasul când se va îndeplini.

A treia parte din oameni în apostazia față de Dumnezeu

Dezlegarea celor patru îngeri ai morții au grăbit asupra oamenilor o armată de 200 milioane de călăreți, care erau instrumentele lor în înșărcinarea aceasta teribilă. Versetele 17-19 ne dau detalii ale acestor cai și ai călăreților lor, care sunt din nou simbolici și figurativi. "A treia parte din oameni" apare din nou aici, de aceea deducem că acest "vai" de la est cade în mod special asupra a ceea ce am numit pământul stăpânit de Roma. Este în adevăr un "vai", pentru că și platoșele – în mod normal o armură în totul defensivă – sunt de foc și de hiacint și de pucioasă, și deci poartă un caracter ofensiv. De data aceasta de asemenea "puterea" este în gura și în coada lor; dar cozile erau asemenea șerpilor, având capete cu care "vătămau", în timp ce gurile lor aruncau foc și fum și pucioasă. Toate acestea indică în mod sigur ceva ce este satanic, pe de o parte, și ceea ce este sufocător și care aduce moartea și plin de judecată și de durere, pe de altă parte. Dacă cel dintâi "vai" era mai aplicabil apostazilor nepecetluiți din Israel, acesta cade mai degrabă asupra națiunilor și a încrezutului imperiu roman, care în forma lui readusă la viață va fi puterea politică dominantă pe pământ în zilele din urmă. Prin "moartea" despre care se vorbește aici înțelegem că este apostazia totală și iremediabilă care prăbușește pe om în îndepărtarea finală față de Dumnezeu. Cei loviți cu moartea aceasta vor depăși orice sentiment sau judecată cu privire la ce este drept și ce este greșit. Am avut nu de mult unele exemple izbitoare de felul acesta sub înșelătoria nazistă care a devenit un instrument de cruzimi înfiorătoare. S-ar putea, desigur, ca moartea literală a trupului să urmeze în multe cazuri, dar credem că nu acesta este cel dintâi gând.

Ceilalți oameni care nu s-au pocăit de închinarea la demoni (9.20)

Versetul 20 vorbește de "restul oamenilor" care n-au fost loviți cu moartea. Ei au simțit greutatea plăgilor dar nu s-au pocăit. Aici pentru prima oară întâlnim în Apocalipsa cuvântul "plagă". Ea ne îndreaptă de îndată gândurile la plăgile din Egipt, istorisite în primele capitole din Exod; și aceasta, gândim, nu fără motiv. Judecata lui Dumnezeu își face lucrarea corespunzător cu Sine Înșuși. Judecata este "lucrarea Sa neobișnuită"; El nu-și găsește plăcerea în ea, și de aceea nu dă lovitura finală fără a da mai înainte înștiințări amănunțite prin lovituri de un fel mai puțin important. El știe foarte bine că aceste judecăți mai mărunte nu vor produce pocăința și doar îndepărtează intervenția finală,

totuși arată că Îi sunt drepte căile în judecată înaintea înțelepciunilor cerești, și le permite să vadă cât de drept este El când în sfârșit El dă lovitură hotărâtoare. Așa stau lucrurile și în cazul acesta: oamenii nu s-au pocăit. Ni se permite să vedem adâncurile în care oamenii vor fi cufundați în zilele acelea: închinarea la demoni, pe de o parte, și lucrările lor lipsite de pricepere, pe de altă parte. Este oare posibil ca oameni care trăiesc în țări unde lumina evangheliei a strălucit altădată, să cadă atât de jos? Desigur, este posibil. Milioane de oameni s-au închinat nu de mult lui Hitler, care în mod real era în legătură cu un demon care îl făcea să audă glasuri din lumea nevăzută. Ar fi fost mai nimic de el fără acest fel de spiritism - și, închinându-se lui, oamenii se închinau de fapt demonului care îl inspira. De asemenea, închinarea la lucrurile materiale se mărește, deoarece oamenii sunt obsedați de marile lor descoperiri, și lucrările mâinilor lor sunt folosite fie pentru bine, fie pentru rău. Când se închină la lucrările mâinilor lor, oamenii se închină de fapt lor înșile. În acele zile deci oamenii se vor închina lor înșile și demonilor. Iar astăzi ei nu sunt prea departe de a face lucrul acesta.

O decădere morală totală (9.21)

Ultimul verset din capitolul acesta arată că odată cu toate acestea va fi o stricăciune morală completă. Vrăjitoria indică un trafic cu puterile demonice, în toate formele lor felurite, cu celelalte trei lucruri specificate suntem cu toții obișnuiți. Când viața este socotită fără valoare, când curăția personală nu este luată în seamă, starea de lucruri trebuie să producă o asemănare cu starea pământului înainte de potop sau degradarea care a învins în Sodoma și Gomora ceva mai târziu. Aceasta va fi starea de lucruri pe pământ când vor fi dezlegate aceste "vaiuri" ale judecății. Cunoaștem cuvintele spuse chiar de Domnul: "Cum a fost în zilele lui Noe, la fel va fi și în zilele Fiului Omului... Tot așa cum a fost în zilele lui Lot... la fel va fi și în ziua când Se va arăta Fiul Omului" (Luca 17.26-30). De aceea nu suntem surprinși.

Continuarea evenimentelor după sunarea trâmbiței de către al șaselea înger

Istorisirea lucrurilor care se vor întâmpla în timpul trâmbiței a șasea și a celui de al doilea "vai" nu se sfârșește cu capitolul 9. Avem să citim în continuare până în capitolul 11.14 și astfel vom ajunge la cuvintele "al doilea vai a trecut". După deschiderea celei de a șasea peceti (6.12) și din pricina rezultatelor imediate, a avut loc acțiunea îngerilor redată în capitolul 7 și în primele versete ale capitolului 8, ca un fel de anexă a ei. Până acum a fost redată acțiunea îngerilor și felul în care o mărturie pentru Dumnezeu va fi dată pe pământ, ca o anexă înainte de a suna cea de a șaptea și ultima trâmbiță. Partea de la urmă a capitolului 9 ne-a arătat starea de lucruri printre oamenii răzvrățiți care cu greu ar putea fi întrecută în stricăciunea ei. Capitolul 10 se deschide cu o viziune a unui înger cu o măreție și glorie specială, care anunță un sfârșit rapid al lucrărilor misterioase pe care Dumnezeu le are cu pământul. În felul acesta ultima nenorocire care va cădea pe pământ este precedată de o înștiințare solemnă dată în îndurarea lui Dumnezeu.

Măreția Îngerului Domnului care face să sune cele șapte tunete (10.1-4)

În acest Înger puternic Îl vedem din nou pe Cel care altădată Se arăta ca fiind prezența Îngerului lui Iahve - Domnul nostru Isus Hristos. Descrierea Lui în versetul 1 se aseamănă foarte mult cu cea redată în capitolul 1.14-16. Nimeni altul nu are fața ca soarele. Norul și curcubeul și stâlpii de foc sunt caracteristice Dumnezeirii. Pe lângă acestea, glasul Lui era foarte puternic și plin de măreție, și își are ca ecou cele șapte tunete, care vorbesc desigur despre realizarea judecății viitoare. Pecițile, trâmbițele, potirele fac să fie toate cunoscute public, dar tunetele nu sunt terminate de vreo anumită comandă. Este un gând solemn că, deși multe detalii ale judecăților divine ne sunt descoperite, trebuie să fie și judecăți dincolo de tot ceea ce ni s-ar putea face cunoscut.

Întreaga lume stăpânită de El (10.5)

Îngerul a stat cu piciorul drept pe mare și cu cel stâng pe pământ; deci întreaga lume este stăpânită de El, fie masele instabile, agitate, fie țări mai stabile și organizate. Aceasta va fi adevărata situație atunci - văzută de Ioan și revelată și nouă - chiar înainte de a veni timpul când Dumnezeu va pune în mod public toate lucrurile sub picioarele Lui. În felul acesta este văzut El, ca dominând întreaga scenă, deși pentru scurt timp supremația Lui încă nu este manifestată și recunoscută de oameni.

Jurământul judecății (10.5-6)

Este totuși un jurământ solemn și o declarație despre care vorbesc versetele 5-6. Dacă suntem corecți identificând "Îngerul" puternic cu Domnul nostru, jurând pe "Cel care este viu în vecii vecilor", El jura pe Sine Însuși, ca atunci când a fost făcută promisiunea lui Avraam (Evrei 6.13). Acela a fost un jurământ de binecuvântare; acesta, un jurământ de judecată; dar amândouă sunt de neschimbat. Cuvântul "amânare" de la sfârșitul versetului 6 înseamnă literal: nu va mai fi "timp". Lovitura deplină a judecății divine a fost reținută în timpul îndelungii-răbdări a lui Dumnezeu; dar natura înfiorătoare a răului, împreună cu totala lipsă de pocăință, arătate la sfârșitul capitolului 9, se grăbea acum spre culme, unde a ajuns când a sunat trâmbița a șaptea. În cele din urmă paharul nelegiuirii omului s-a umplut.

Taina lui Dumnezeu, a căilor și judecăților Lui

"Taina lui Dumnezeu" (versetul 7) este desigur taina căilor Sale și a felului Său de a lucra cu oamenii în legătură cu păcatul lor. Privind îndeosebi căile și judecățile lui Dumnezeu cu Israel ca națiune, apostolul Pavel avea să spună: "Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!" (Romani 11.33). Nu este altceva decât mărturisire că pentru cel mai luminat dintre slujitorii Domnului căile și judecățile Sale sunt pline de mister. În prezent Dumnezeu lucrează dincolo de scene și noi nu putem pătrunde dincolo de perdea; dar când El Își aduce judecățile la lumina zilei misterul va dispărea și se va sfârși. Ceea ce au spus profeții se va împlini, și dreptatea felului Său de a lucra de-a lungul veacurilor va fi văzută, la fel și judecata Sa finală la venirea Sa din nou.

Adevărul însușit de tine însuți înainte de a-l prezenta altora

Scena despre care vorbește Ioan în versetele 8-11 ne amintește de întâmplarea asemănătoare din viziunea lui Ezechiel, istorisită în capitolele 2 și 3 ale profeției lui. Să fim atenți la gândul care stă la baza a ceea ce slujitorul lui Dumnezeu dă ca profeție sau învățătură, că trebuie întâi să fie mâncat, digerat, asimilat de el însuși. Nimic nu este mai ruinător spiritual decât de a vorbi și a ne fâli cu cunoașterea noastră a adevărului, pe care totuși noi nu ni l-am însușit în gândire, în rugăciune, în experiență. Dobândirea unui adevăr proaspăt este dulce și înviorător ca mierea, dar când este înțeles și asimilat în lăuntrul nostru, întotdeauna înlătură firea păcătoasă și lumea, și acesta este un

proces amar. Așa este chiar dacă, după cum vedem aici, cartea cea mică se referă la judecata care are să cadă peste alții și nu peste noi înșine. Se spune despre carte că era "deschisă", deci în acest capitol scurt avem lucruri care au fost rostite și totuși pecetluite și nepublicate, și de asemenea lucruri care au fost dezvăluite, deschise, pe care profetul avea să le mănânce înainte de a le transmite altora. Chiar în domeniul acesta al judecății este un timp când trebuie să tăcem și un timp să vorbim.

Sfânta cetate călcată în picioare 42 de luni

La începutul versetelor din capitolul 11 Ioan are nu numai să vadă și să audă, dar să și acționeze. Avea să măsoare templul, altarul și pe cei care se închină în el, cu o trestie asemenea unui toiag. Din nou limbajul este simbolic, căci deși o măsură de lungime s-ar putea potrivi pentru un templu sau un altar, nu se poate deloc aplica închinătorilor într-un sens literal. Pare să fie gândul că acestea trei vin sub cercetarea cu luarea aminte divină, în timp ce curtea din afară este ignorată ca fiind sub picioarele națiunilor. Aceasta indică, așa gândim, că Dumnezeu va susține ceea ce este al Său în mijlocul poporului Său pământesc Israel, și de asemenea va menține o rămășiță potrivit alegerii Sale, însă "curtea", partea largă din afară, identificată cu "sfânta cetate", va fi întinată în acea perioadă. Noi înșine suntem acum în "timpurile națiunilor" în care "Ierusalimul va fi călcat în picioare" (Luca 21.24). Perioada aceasta a început în zilele lui Nebucadnețar, dar va fi o călcare în picioare special de intensă a cetății sfinte în aceste 42 de luni. Curtea nu este măsurată, încât puterilor ostile li se dă competență deplină.

Cei doi martori timp de 1260 de zile

Dar deși ei acționează neîmpiedicați, nu li se permite să aducă stricăciune fără ca Dumnezeu să ridice o mărturie împotriva lor, și versetul 3 spune acest lucru. Mărturia ține 1260 de zile, care potrivit calculului evreiesc este exact de 42 de luni, ca în versetul dinainte. Ca lucru exterior, martorii erau caracterizați de o umilire adâncă, exprimată de îmbrăcarea lor în saci, dar din punct de vedere spiritual ei au o lumină strălucitoare, care este dată și susținută în mod divin. Este clar o referință la Zaharia 4, însă aici fiecare martor este simbolizat de un măslin și un sfeșnic. Măslinul dă untdelemnul, și untdelemnul întreține lumina, Dumnezeu este "Dumnezeul pământului" și, deși sfânta cetate este călcată în picioare, El nu renunță la dreptul pe care Îl are asupra pământului. De aceea înainte de a-Și lua ce este pe drept al Lui, printr-o putere irezistibilă, El Își menține mărturia în fața dușmanului. Și aceasta în așa măsură încât în timpul mărturiei lor ei nu pot fi vătămați. Mor cei care îi atacă, nu ei.

Puteri arătate de martori pe pământ, după răpirea Adunării

Versetul 6 arată că acești doi martori au caracteristicile lui Ilie și lui Moise, atât de evident dețin ei marea lor putere. Totuși acesta nu este felul de putere pe care îl vedem caracterizând pe credincioșii din dispensația noastră, despre care citim că sunt "întăriți cu toată puterea potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă îngăduință, cu bucurie" (Coloseni 1.11). În anii de la început, când apostolii încă mânuiau puteri miraculoase, niciuna din ele n-a omorât oameni, n-a închis cerul, n-a lovit pământul cu vreo plagă. Acest fel de arătare a puterii se potrivește Vechiului Testament nu și celui Nou. Ce vom deduce deci din versetul 6? Simplu, că aici nu mai suntem în dispensația de acum a harului evangheliei și a chemării afară a adunării. Suntem din nou pe terenul guvernării, și nu pe terenul harului. Aceasta confirmă ceea ce am spus mai înainte; anume, în acest timp Adunarea va fi fost luată în cer.

Cei doi martori omorâți în Ierusalim, denumit Sodoma și Egipt

Martorii sunt de neînvins până când mărturia lor este deplină. Atuncii ei sunt omorâți de fiara care se ridică din adânc, despre care avem detalii în capitolul 13. Mărturia lor avea ca centru Ierusalimul, și acolo zăceau trupurile lor moarte. Ierusalimul fusese numit "sfânta cetate" în versetul 2, așa cum este în planul lui Dumnezeu. Având pe acei martori omorâți și zăcând pe stradă, ea este numită "cetatea cea mare", care din punct de vedere spiritual este chiar "Sodoma și Egipt". Este clar identificată de cuvintele "unde a fost răstignit și Domnul lor". Sodoma a devenit simbolul lumii în pofta ei nestăpânită și în imoralitatea ei, în care omul se degradează mai jos de nivelul animalelor, încât strigătul ei se ridică la Dumnezeu pentru a interveni în judecată. Egiptul simbolizează lumea cu exteriorul ei măreț care oferă tuturor celor ce se slujesc de ea plăceri omenești și satisfacții ale cărnii, dar care totodată stăpânește printr-o idolatrie care degradează și care chiar robește pe oamenii lui Dumnezeu, dacă ei vin sub puterea ei. Toate acestea pot fi mari în ochii omului, dar în mod sigur nu sunt sfinte. Așa va ajunge Ierusalimul călcat în picioare de națiuni și sub dominația fiarei care se ridică din adânc. Într-o astfel de cetate mor martorii, și bucuria celor ce și-au atins scopul va fi mare.

Cei ce locuiesc pe pământ bucură că nu mai sunt chinuți de adevăr

Versetul 10 îi menționează pe "cei care locuiesc pe pământ" - locuitorii pământului despre care am vorbit mai înainte. Oamenii în general, potrivit versetului 10, se vor bucura, dar acești "locuitori ai pământului" vor fi plini de veselie și vor avea mari festivități, pentru că mărturia celor doi profeți "ii chinuia". Putem înțelege lucrul acesta, pentru că același fel de lucruri pot fi văzute și astăzi. Adevăraților martori ai lui Hristos în evanghelie li se împotrivesc lumea nepăsătoare; totodată se stărnește o repulsie și o respingere violentă din partea celor ce se socotesc oameni moderni, al căror efort este să degradeze credința lui Hristos la o încercare de îmbunătățire pământească, tăgăduindu-i originea cerească și scopul ceresc la care ea te conduce. Ei nu pot sta alături de adevăr; el îi chinuiește.

Învierea și suirea la cer a martorilor

Bucuria locuitorilor pământului și a persecutorilor în general este totuși de scurtă durată. După trei zile și jumătate ei sunt ridicați din moarte și suiți la cer într-un nor. Dușmanii lor îi văd, deci triumful lor este complet. Ei suferă sub domnia fiarei, dar sunt ridicați într-o poziție cerească, nu pământească. Înălțarea lor prevestește căderea care urma îndată a fiarei și a sateliților ei. Se ridică natural întrebarea: avem să înțelegem versetele acestea ca prezicând ridicarea a doi oameni reali, ori mai degrabă faptul că Dumnezeu ridică și menține, pentru un timp cât știe El că este cazul, o mărturie suficientă și puternică, având caracteristicile lui Ilie și Moise? Înclinăm spre al doilea fel de a vedea lucrurile, datorită caracterului simbolic al întregii cărți. Gândim deci că ei indică - nu o mărturie mare, care ar fi fost indicată de 3 și nu de 2 - o mărturie suficientă, divină, în adevăr miraculoasă, păstrată și susținută în acea perioadă - cea mai întunecată din istoria omenirii după răstignirea pe cruce a Domnului nostru. Dacă suntem corecți în această privință, martorii pot fi identificați cu - sau incluși în - cei cărora "li se tăiașe capul din cauza mărturiei lui Isus" din capitolul 20.4, care "au înviat și au împărțit cu Hristos o mie de ani". Punctul important de învățătură pentru noi astăzi este felul în care Dumnezeu își menține mărturia și o face să se termine îndată ce lucrarea s-a împlinit. Această

învățătură rămâne, oricare vedere am lua-o cu privire la cei doi martori.

Oamenii omorâți de un mare cutremur

La sfârșitul istoriei lor, triumful celor doi a fost complet, și acesta va fi sfârșitul istoriei pentru toți martorii lui Dumnezeu, respinși și persecutați. Ei s-au suit la cer; în același timp un cutremur foarte mare a lovit pământul; a zecea parte a cetății care îi persecuta s-a dărâmat. Un duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei; șapte mii din oameni au fost uciși. Cei care n-au fost omorâți au fost umpluți de frică și au trebuit să dea slavă Dumnezeului cerului. Păreau ca și cum ar fi fost sovăelnici să admită că El este Dumnezeul pământului. Faptul acesta încheie cel de al doilea "vai", care este trâmbița a șasea, și ni se spune că trâmbița a șaptea și cel de al treilea "vai" vine curând, pentru că nu mai este amânare, cum am văzut în capitolul 10.6. De aceea abia de ar mai putea fi vreun interval între învierea și înălțarea la cer a martorilor și actul final care încheie ziua omului și inaugurează împărăția.

Sunetul trâmbiței a șaptea: El va împărăți în vecii vecilor

Sunetul trâmbiței a șaptea nu aduce pedepse noi asemănătoare trâmbițelor precedente. Glasuri puternice în cer anunță care este scopul judecăților lui Dumnezeu – stabilirea împărăției "Domnului nostru și a Hristosului Său". Această expresie ne amintește de Psalmul 2.2, unde "împărății pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său". Aceasta au făcut-o ei tot timpul, dar aici împotrivirea lor plină de mândrie este înfrântă și împărăția Domnului prin Unsul Său este stabilă. Odată stabilită, ea rămâne. Alte Scripturi ne spun cum se va sfârși împărăția de o mie de ani și cum va începe starea veșnică. Dar răzvrătirea tragică de la sfârșitul împărăției de o mie de ani nu înseamnă vreo întrerupere în împărăție. Aici, în versetul 15, se spune: "El va împărăți în vecii vecilor." Din acest punct de vedere mileniul și starea veșnică sunt considerate una.

Închinarea și mulțumirea aduse de cei 24 de bătrâni (11.16-18)

Versetele 16-18 ne dau reacția celor 24 de bătrâni – sfinții cerești – în fața acestui punct culminant uimitor. Cel dintâi lucru este închinarea lor. Astăzi sunt mulți oameni care se consideră pricepuți în ale religiei, a căror reacție este critica atunci când aud că împărăția lui Dumnezeu este introdusă prin dreaptă judecată. În cer aceasta va provoca nu critică, ci închinare. Acesta este un fapt izbitor. Aceasta se unește cu mulțumirea. Ei se adresează lui Dumnezeu cu numele cu care El Se revelase în vechime, ca Stăpân peste oameni și peste națiuni – Iahve, Elohim, El Șadai, Cel Veșnic – nimic fiind înainte de El; nimic dincolo de El, suprem și care nu Se schimbă. De noi, El este cunoscut ca Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, dar acest nume al dragostei și al relației apropiate nu s-ar potrivi aici, unde sunt arătate faptele Sale în judecată. Împărăția Lui este autoritate plină de dreptate, și nu harul Său mântuitor așa cum este acum înaintea noastră.

Sumar al celor ce vor fi când Dumnezeu Își stabilește împărăția (11.18)

Versetul 18 face într-un mod remarcabil un sumar al lucrurilor care vor avea loc când Dumnezeu Își stabilește împărăția. Ele nu sunt menționate într-o ordine cronologică, cum am fi fost înclinați noi să facem. De exemplu, judecata morților nu are loc decât la sfârșitul împărăției de o mie de ani, așa cum ne arată capitolul 20.12. Versetul acesta 18, însă, exprimă rezultatele obținute, întâi în mânia, apoi în judecata care face deosebire între oameni, și nu ordinea în care se vor îndeplini ele. Fiecare propoziție este demnă de o cercetare atentă. Când Domnul nostru și Hristosul Său iau împărăția ca să domnească în veci de veci, "națiunile s-au mâniat". Afirmatia aceasta este suficientă ca să dărâme cu totul ideea falsă că evanghelia va converti lumea, încât împărăția va fi stabilă ca rod al efortului evanghelizării și națiunile se vor bucura s-o vadă. Dimpotrivă, împărăția va fi stabilă ca rezultat a venirii mâniei lui Dumnezeu. Aceasta ne spune aceeași istorie și se potrivește de asemenea cu Psalmul 2. Când perioada evangheliei se termină și vine mânia, aducând cu ea judecata dreaptă, ea se va extinde pe o perioadă lungă, sfârșindu-se numai în "timpul când vor fi judecați cei morți" - scena finală a mâniei, după cum am văzut. Dar atunci, la fel ca și la revărsarea mâniei peste răul dovedit, va fi o condiție de amestec în care este necesar să se facă deosebire între lucruri. Aceasta fusese prevăzută de Domnul nostru în Matei 13.41-43, iar aici este împlinită. Profeții, sfinții, cei ce se tem de Dumnezeu își vor avea răsplata în gloria împărăției, în timp ce cei care distrug pământul vor fi ei înșiși distruși. Orice păcat este distructiv într-un fel sau altul. Când omul a devenit tot mai inventiv și mai independent, puterile lui de distrugere au crescut. Dar bazându-se pe toate aceste puteri ale distrugerii fizice și materiale, arătate acum deosebit de mult, se face propaganda distrugătorului însuși – înșelătorul, tatăl minciunii. Adevărata rădăcină a răului este aici. Elementul esențial al forței distructive se află în domeniul minții, nu al materiei: în falsa religie, în falsa filosofie are se prefăce a fi știință, dar în realitate este "o știință pe nedrept numită astfel" (1 Timotei 6.20). Aceste idei false se întind în domeniul moral, politic, chiar și în lumea materială, și astăzi sunt conducători stăpâniți de ele. "Cei care distrug pământul" sub pretextul îmbunătățirii condițiilor, fie materiale, sociale sau religioase, devin tot mai numeroși și plini de putere. Stabilirea împărăției glorioase a Domnului nostru va însemna distrugerea tuturor acestora. Apoi în sfârșit va începe veacul de aur al pământului.

Templul și chivotul lui Dumnezeu

Ultimul verset al capitolului 11 este în mod evident prefața viziunii care urmează, arătând o nouă împărțire a cărții. Capitolele 4 și 5 sunt o prefață măreață a viziunilor redată de la 6.1 până la 11.18. Acolo semnul a fost curcubeul și tronul. Aici este templul și chivotul legământului Său. Prin aceasta viziunile se referă la asigurarea unei rămășițe pentru Dumnezeu, și din Israel și dintre națiuni și, în același timp, zdrobind mândria și puterea oamenilor de pe pământ; iar în final, stabilind împărăția Sa; și tot ce se cuprinde în aceasta este prezentat sumar în 11.18. În această secțiune ni se relatează același cadru, dar din alt punct de vedere. Chivotul fusese tronul lui Dumnezeu în mijlocul lui Israel, și templul era locul lui sfânt în zilele împărăției stabilite prin David. Totul a fost pângărit și distrus pe pământ, dar ni se permite să vedem că lucrurile reale, față de care celelalte au fost numai umbre, erau în siguranță în cer. Fiul, mai mare decât David, va fi supremul Domnitor, exercitându-și autoritatea prin Israel pe pământ, și încă în lung și în lat prin biserică, după cum vom vedea îndată. Dumnezeu Își va împlini și Își va stabili legământul prin judecată, de aceea deschiderea templului este însoțită de judecată, dată din cer sau produsă de pământ – fulgere, grindină etc. indicată de unul, iar cutremurul de pământ, de celălalt. Punctul principal din această secțiune nouă pare să fie nu atât de mult stabilirea tronului, ci întrebarea: Cine se va urca pe tron și astfel va domina pământul? Este "Omul pe care L-a rânduit" (Fapte 17.31). Dar este și un adversar, așa cum suntem repede înștiințați: Satan, reprezentat de un balaur. Vom vedea de asemenea cei trei mari agenți ai lui: cele două fiare din capitolul 13 și desfrânata cea mare din capitolul 17. Acum avem să vedem cum aceste puteri împotrivoare sunt înlăturate, și în felul acesta calea va fi curățită pentru ca Hristos să Se suie pe tron.

Israel, potrivit planului lui Dumnezeu, dând nașteere Copilului

În versetele 1 și 3 din capitolul 12 vedem două "semne" apărând în cer, dar semnificația lor se dezvăluie pe pământ. Gândim că femeia este Israel. Ea este investită cu soarele, luna și douăsprezece stele, simboluri ale autorității, pentru că prin Israel, autoritatea divină va fi o realitate pe pământ. Îl vedem pe Israel în mod ideal, potrivit cu ceea ce este în planul lui Dumnezeu; și deci într-o lumină care până în prezent s-a realizat numai în acea parte mică a națiunii despre care vorbim ca rămășița credincioasă, și chiar și atunci în mod imperfect. Din această rămășiță credincioasă Se va naște Copilul de parte bărbătească.

Balaurul mare, roșu, căutând să împiedice planul lui Dumnezeu

Al doilea semn a fost cel al balaurului mare, roșu. Femeia avea simboluri ale autorității cerești; el nu avea aceste lucruri, ci era investit cu capete și coarne și coroane – în adevăr, simboluri ale poziției regale – care indicau stăpânirea unei puteri imense pe pământ. Aici, deci, este Satan, dar îmbrăcat în pompa și măreția celei de a patra mare împărăție a lumii din Daniel 7, împărăția romană. Este totuși o trăsătură suplimentară: coada lui târa a treia parte din stelele cerului, o aluzie, cum se pare, la Isaia 9.15, despre "profetul care învață pe oameni minciuni". El înșeală și trage după sine a treia parte de luminători mai mici care ar trebui să dea lumină pe pământ, și ca rezultat ei cad din poziția în care fuseseră puși la început. Cine va ocupa tronul? Judecând în felul lumii, ar părea să fie un singur răspuns. Ce este mai fără ajutor decât un copil de parte bărbătească născut de curând? Ce este mai viguros și puternic decât un balaur mare, roșu? Totuși în final Copilul va stăpâni națiunile cu o nuia de fier. Diavolul caută pe cât se poate să împiedice planul lui Dumnezeu, și de aceea prin balaur era pregătit să devoreze Copilul îndată ce Se va naște.

Isus născut în Betleem și recunoscut de rămășița credincioasă

Semnul a apărut în cer și Ioan l-a văzut, dar din punct de vedere istoric a avut loc la Betleem îndată după ce S-a născut Domnul nostru. Lucrarea lui Dumnezeu a răsturnat planul balaurului. Aici se spune: "copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său". Viața Domnului nostru, moartea Lui și învierea Lui sunt lăsate în tăcere. Ar putea fi de asemenea aici o aluzie la Mica 5.3, unde Israel este în durerile nașterii într-un sens general – în cele din urmă Hristos fiind recunoscut și primit în inimile rămășiței. Ea n-ar fi spus că nașterea Lui ar fi fost urmată de răpirea la Dumnezeu și la tronul Său, ci mai degrabă că Hristos stă pe tronul Său în glorie. Planul lui Satan de a devora pe Copil a fost nimicit.

Israelul lui Dumnezeu sub protecția Sa timp de 1.260 de zile

Așa fiind lucrurile, balaurul își întoarce atenția spre femeie, iar semnul de aici ne duce la lucrurile care vor veni tocmai la sfârșitul timpurilor națiunilor. Adevăratul Israel al lui Dumnezeu nu va fi chemat să reziste balaurului, ci să fugă într-un loc fără resurse omenești, unde va fi sub protecția și grija lui Dumnezeu pentru acea perioadă. Ilie, ne amintim, a fugit în pustie într-un loc rânduit de Dumnezeu și mai târziu la Sarpeta, și în amândouă locurile a fost hrănit într-un mod miraculos, și timpul încercării lui a durat trei ani și jumătate. Iar cele 1.260 de zile din versetul 6 sunt exact trei ani și jumătate, potrivit numărării evreiești. Aceeași perioadă apare din nou ca "un timp, și timpuri și jumătate de timp" în versetul 14, cum a fost și în capitolul 11.2 și 3, ca 42 luni sau 1.260 de zile. Este fără îndoială ultima jumătate din cele 70 de săptămâni ale lui Daniel (9.27).

Un război în cer

Am avut semne în cer; acum în versetul 7 avem "un război în cer". Pentru unii poate părea un gând ciudat ca cerul, cel puțin în parte, să fi fost întinat prin prezența și lucrarea lui Satan, însă cel dintâi capitol din cartea Iov trebuie să ne fi pregătit în privința aceasta. De asemenea Daniel 10.10-21 ne dă o anumită privire a puterilor îngerești din cer acționând pentru sau împotriva sfinților lui Dumnezeu pe pământ. În acest pasaj este menționat "Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă", despre care în alt loc se spune că este arhanghelul, iar în Daniel 12.1 este numit "ocrotitorul fiilor poporului tău". Aici din nou, când este vorba de Israelul lui Dumnezeu, Mihail apare cu îngerii săi, iar Satan și îngerii săi sunt aruncați din cer pe pământ. Locul lor în cer este în final pierdut, așa cum precizează versetul 8.

Diavolul și îngerii lui aruncați pe pământ

Versetul 9 este foarte izbitor. Balaurul cel mare, deși poartă caractere care îl identifică imperiului roman, personal este Satan. Acest spirit teribil al răului, asemenea multor oameni criminali, are multe pseudonime: el este diavolul, de asemenea șarpele cel vechi din grădina Eden. El este și înșelătorul omenirii, fie direct sau prin agenții lui – în cartea aceasta se spune despre acest caracter de șapte ori, cel dintâi fiind în acest verset. În înșelătorie este foarte priceput. El înșeală întreaga lume, și Matei 27.63 arată cu cât rezultat a făcut el lucrul acesta cu unii dintre cei mai religioși oameni pe care i-a văzut lumea. El i-a înșelat cu privire la Acela care era adevărul, ca fiind "înșelătorul Acela" (Matei 27.63). În Luca 10.18 Domnul Isus a folosit timpul trecut: "Am văzut", anunțând profetic evenimentul acesta însemnat, totuși viitor; tot așa Daniel spunea: "Mă uitam... până când Cel Bătrân de zile S-a așezat" (Daniel 7.9), și alți profeți au vorbit într-un mod asemănător, folosind timpul trecut pentru a descrie lucruri de viitor. Este un eveniment important, așa cum precizează versetul 10. Cerul vede în aceasta prevestirea stabilirii complete a împărăției și a puterii lui Hristos, și completa înfrângere a adversarului. Pe lângă aceasta, ea va pune capăt lucrării rele în care își găsește plăcerea acum, de a acuza pe sfinți înaintea lui Dumnezeu, așa cum ne este ilustrat și în cel dintâi capitol al cărții Iov. Lucrarea lui în privința aceasta este fără încetare – zi și noapte. Cei pe care el îi acuză, cerul îi recunoaște ca pe "frații noștri". Nu este nevoie ca sfinții să se acuze unii pe alții înaintea lui Dumnezeu. Aceasta se face foarte practic și fără încetare de Satan.

Biruința prin sângele Mielului (12.11)

Dar aici anumiți "frați" sunt avuți în vedere în mod special. Ei l-au învins, pe el și acuzațiile lui, mai întâi prin sângele Mielului. Având în vedere dreptatea, nimic altceva n-ar putea face față acuzațiilor, după cum știm foarte bine. Dar în al doilea rând, din punct de vedere practic ei l-au învins pentru că s-au alipit de cuvântul mărturiei lor, chiar până la moarte. Asemenea Stăpânului lor, însă numai într-un sens mai puțin important, moartea lor n-a fost înfrângerea lor, ci biruința lor.

Bucurie pentru cer, vaiet pentru pământ (12.12)

Cerurile se bucură de izgonirea diavolului, însă căderea lui înseamnă vaiet pentru pământ și mare; aceasta, așa cum înțelegem, pentru oameni în general, și în națiunile cu o oarecare stabilitate, și în comunitățile nestatornice, dezorganizate. Diavolul își va da seama că, dacă nu și-a putut menține poziția în cer, nu va fi în stare s-o mențină nici pe pământ. Timpul îi este scurt și aceasta îi stârnește o mare mânie, care, pentru că nu poate s-o facă să izbucnească direct spre Dumnezeu, va fi împotriva tuturor celor ce Îl reprezintă pe El pe pământ. Rămășița credincioasă, simbolizată de femeie, devine obiectul special al urii sale care persecută.

Patru caractere în care se prezintă diavolul

Să nu uităm să notăm și să punem împreună cele patru caractere în care apare diavolul în capitolul acesta – în versetele 4, 9, 10, 13. Față de Hristos, el era cel care devorează; față de lume, înșelătorul; față de frați, acuzatorul; față de sfinți în mărturia lor pe pământ, persecutorul. Înainte de a avea a face cu judecata necruțătoare, caracterul lui rău este pe deplin descoperit. Persecuția lui împotriva femeii nu va reuși. S-a menționat în versetul 6 că femeia avea un loc de refugiu pregătit de Dumnezeu; acum aflăm că într-un fel extraordinar ea va fi în stare să fugă, așa cum ne arată versetul 14. Efortul diavolului de a o împiedica este zădărnici prin mijloace obișnuite, potrivit versetului 16. S-ar părea din versetul 17 că în timp ce majoritatea celor ce se tem de Dumnezeu vor fi în felul acesta protejați într-un mod miraculos, vor fi alții care nu vor fugi și de aceea vor fi în mod special o țință a dușmăniei lui. Ei sunt caracterizați de ascultare și "au măturia lui Isus". Ei sunt chemați la un loc special al mărturiei, în timp ce mulțimea va fugi, întocmai cum Domnul Însuși indicase în Matei 24.15-21.

Fiara care se ridică din mare, cu zece coarne și șapte capete

Nu poate fi îndoială, gândim, că perioada de trei ani și jumătate menționată în diferite feluri în acest pasaj este timpul necazului cel mare. Va fi un timp când diavolul va fi izgonit din cer și de aceea el își va concentra mânia asupra pământului; de asemenea, așa cum vom vedea îndată, va fi timpul când mânia lui Dumnezeu este vărsată pe pământ: o situație deosebit de serioasă. Va fi de asemenea timpul când fărădelegea și nelegiuirea omenească se vor ridica la înălțimi uriașe și, ca rezultat, asupririle cât mai îngrozitoare se vor institui. Capitolul 13 ne aduce înaintea cele două căpetenii omenești, instrumente ale puterii Satanei, prin care se vor împlini aceste rele. Ioan este dus acum în duhul său pe nisipul mării și din mare se ridică o fiară sălbatică. Această fiară are trăsături care sunt în mod clar în legătură cu cea de a patra fiară văzută în viziune de Daniel, în capitolul 7, și cu balaurul roșu despre care am amintit în capitolul precedent. Simbolismul nu este neclar. Din marea neastâmpărată, tulburată a națiunilor iese imperiul roman în forma lui de la sfârșit. Pentru semnificația celor șapte capete și a celor zece coarne putem vedea cele spuse în capitolul 17.8-13. Aici este suficient să notăm că în cazul balaurului diademele erau pe capul lui; în cazul fiarei, ele sunt pe coarnele ei. Capetele semnifică formele variate pe care puterea conducătoare și-a asumat-o de-a lungul anilor și, oricare ar fi fost ele, diavolul a pretins să poarte diadema; și de fapt el a dominat scena. Când puterea romană re apare în zilele din urmă, ea va fi în forma a zece regate, și fiecare rege va pretinde o diademă sub domnia fiarei.

Trăsăturile celor trei imperii din Daniel 7 (13.2)

Versetul 2 arată că fiara din zilele de la urmă are în ea însăși trăsăturile caracteristice ale primelor trei imperii menționate în Daniel 7. Cel babilonean era ca un leu; medo-persan, ca un urs; cel grec (sau macedonean), ca un leopard. Fiara aceasta avea trăsăturile celor trei. Toate formele de violență ale acelor fiare se vor închide aici, și li se vor adăuga trăsături proprii și mai rele. Aici este blasfemie, o formă a păcatului îndreptată direct și clar împotriva lui Dumnezeu. În plus, puterea pe care o deține este direct satanică, pentru că "balaurul i-a dat puterea lui și tronul lui și autoritate mare". Evident, când stăpânirea romană re apare, ea va fi fără îndoială o realizare satanică.

Capul rănit, imagine a imperiului (13.3)

În versetele acestea de la început trecem foarte repede de la împărăție la omul deosebit în care stăpânirea ajunge la punctul culminant. Când citim că unul din capetele fiarei era "ca" înjunghiat de moarte, ne gândim că el preînchipuie împărăția. Rana de moarte este vindecată în răscoala surprinzătoare a fiarei împlinirea de diavolul; și acum fiara apare ca o persoană impunătoare care va stăpâni puterea imperiului în zilele din urmă. În versetul 2 se spune despre "tronul" pe care îl va avea. Solomon, ne putem aminti, a moștenit de la David un tron care venea din mâna lui Dumnezeu, și i-au fost adăugate bogății și putere de către aceeași mână. Persoana aceasta va primi totul din mâna diavolului.

Satan recunoscut public ca "dumnezeu"

Ne amintim de asemenea că Satan s-a apropiat de Domnul nostru în ispitirea din pustie și l-a oferit toate împărățiile lumii, numai să i Se închine lui. Răspunsul Domnului a fost: "Înapoia Mea, Satan!" L-a respins cu totul. Dar oferta, pe care Domnul în perfecțiunea Sa a respins-o, se va adresa acestui om care este numit "fiară" și el se va închina diavolului și va primi împărăția pentru un timp scurt. În același timp scurt Satan va fi recunoscut public ca "dumnezeu" și astfel s-ar părea că va căpăta ceea ce dorim de la început. Avem o referință profetică la acest fapt în Isaia 14.12-14. "Mă voi înălța în ceruri... voi fi asemenea Celui Preaînalt." Totuși rezultatul: "Cum ai căzut din ceruri, stea a divinității, fiu al zorilor!" Realizarea dorinței lui scumpe este preludiul căderii lui. Ca agent politic principal al balaurului, fiara va fi un personaj foarte puternic și impunător, atât de mult încât oamenii se vor închina lui și vor privi puterea lui ca irezistibilă. Oamenii vor simți că aici, în sfârșit, este supraomul și împărăția care își va putea impune voința și va înfrânge orice împotrivire. Gândim că aceasta îi va face pe oameni să spună "Pace și liniște", așa cum s-a profetizat în 1 Tesaloniceni 5.3, dar "atunci deodată vine pieirea peste ei". Am avut nu de mult dovada izbitoare și teribilă a influenței și puterii supraomului care poate fi exercitați de un om cu cel mai josnic portret, acesta fiind în legătură cu demonii, cum a fost cazul cu un fost conducător al Germaniei. În ceea ce cercetăm acum, la lucru este nu numai un demon, ci Satan însuși. În cele mai mari crize pe care le redă Scriptura se poate vedea că Satan nu folosește ceva inferior lui, ci el însuși acționează. Așa este de exemplu în căderea omului; în ispitirea din pustie; în legătură cu moartea lui Hristos, prin Iuda Iscarioteanul; și aici, unde oferta este de a domina complet pământul. Inspirată de Satan, fiara lucrează ca Satan; gura îi este plină cu promisiuni și laude pe o mare scară, împreună cu blasfemie împotriva lui Dumnezeu și depreciere a oricui este divin. Nu numai Numele și locuința lui Dumnezeu, dar și cei care își au locuința sau cortul în cer, vin în batjocura adusă de vorbirea lui. Satan a fost tocmai aruncat din cer și, mai înainte de aceasta, sfinții au fost răpiți la cer. Ei sunt deci dincolo de puterea lui Satan, dar cu atât mai mult, din această cauză, obiecte ale urii lui.

Învingătorii fiarei

Vor fi în continuare sfinți pe pământ, și acestora le va face război cu succes. Furia diavolului este împotriva a tot ce este a lui Dumnezeu. Către cei care locuiesc în cer, el nu va putea face altceva decât să vorbească împotriva lor. Cei de pe pământ vor avea un tratament diferit. Unii, reprezentați de femeia din capitolul anterior, vor fugi și vor fi feriți de dușmănia lui. Alții sunt învingători, probabil prin moarte. Iar alții, reprezentați de cei doi martori din capitolul 12, au un loc special de mărturie și sunt învingători doar pentru un timp, tocmai înaintea sfârșitului. În ce privește pe oameni în general, el le captează în întregime imaginația. Ei vor vedea în el tot ceea ce doresc. Numai cei aleși, al căror nume a fost scris de la întemeierea lumii în cartea Mielului înjunghiat, nu i se vor închina. Va fi un timp de încercare intensă și de răbdare, și credința va fi extrem încercată. Și pentru noi, revelația acestor lucruri este un test și dacă nu avem "urechi de auzit", nu vom fi folosiți. Este o revelație care merge împotriva oricărui gând al omului natural.

Fiara care se ridică din pământ

O altă fiară atrage acum atenția lui Ioan. Dacă cea dintâi deține o poziție dominantă în guvernarea lumii, cea de a doua este tot atât de dominantă în sfera religioasă. Guvernarea lui Dumnezeu în relație cu pământul este în mare măsură tema Vechiului Testament, în timp ce Noul Testament ne dezvăluie harul lui Dumnezeu în Hristos și aduce cerul înaintea noastră. Diavolul va introduce falsificările lui, acționând în amândouă direcțiile și, când oamenii sunt aduși sub puterea acestor două, stăpânirea asupra lor va fi deplină. Ei vor fi ținuti de "dictatură" ca într-o menhină. Este ceea ce prezice capitolul acesta; cu mult înainte fusese cunoscut cuvântul "dictatură". Cea de a doua fiară se ridică nu din mare, ci din pământ, adică dintr-o stare de lucruri stabilită. Ridicarea celei dintâi fiare va fi potolit marea furtunoasă a națiunilor și i-a pregătit calea. Domnul Isus a venit ca Miel al lui Dumnezeu, așa cum arată Ioan 1, iar capitolul 10 din aceeași evanghelie arată că El, ca adevăratul Păstor al oilor, era recunoscut după glasul Lui. Aici "mielul" fals se dovedește că nu este adevărat păstor, ci stăpân asupra, vorbind ca un balaur. Puterea de tiran îl caracterizează, putere venită în întregime și exersată în favoarea celei dintâi fiare, care o susține. Influența reciprocă a forțelor a fost întotdeauna căutată de-a lungul veacurilor de stăpânirile civile pe de o parte și de conducătorii religioși pe de altă parte – îndeosebi de ierarhia Romei. Ea va ajunge în măsura ei deplină la sfârșitul veacului. Nu uităm că va fi "biserica" apostată, simbolizată de desfrânata din capitolul 17, dar aceasta va fi distrusă de cei zece împărați sub cea dintâi fiară, în timp ce a doua fiară continuă până la sfârșit și își unește soarta cu cea dintâi fiară. Ea este susținută de puterea lumească a celei dintâi fiare, pe care ea o susține din punct de vedere religios prin arătarea unei puteri supranaturale, încât să facă să cadă și foc din cer, în felul acesta pretinzând aprobarea cerului.

Religia care își are centrul în om, nu în Dumnezeu

În 2 Tesaloniceni 2 citim de venirea celui fărădelege, "a cărui venire este prin lucrarea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și de puteri mincinoase și cu toate amăgirile nedreptății pentru cei care pier". Aici Ioan îl vede înșelând națiunile și îndeosebi pe "cei care locuiesc pe pământ". Acești locuitori ai pământului vor simți fără îndoială că visurile lor vor fi realizate în acești "supraoameni", că aici în sfârșit s-a organizat condiția ideală de lucruri în care mărețul "Om" se poate desfășura în toată gloria lui. Va fi apoteoza umanismului, adică a religiei care își găsește centrul în om, și nu în Dumnezeu. De aceea gândul de a instaura imaginea măreață a supraomului va fi foarte naturală.

Semne de origine satanică

Este remarcabil că la începutul timpurilor națiunilor, Nebucadnețar, cel dintâi cap, și-a atribuit o onoare aproape divină și a făcut o imagine măreață; închinarea la această imagine era înființarea unui fel de supra-religie, unificând religiile diferite care existau în domeniile lui vaste. În felul acesta el se glorifica pe sine însuși; dar a fost înfruntat de câțiva iudei credincioși și înfrânt când se aștepta să-i extermine, și nu mult după aceea înjosit la nivelul animalelor, fiind unul din marii nebuni care s-au târât vreodată pe pământ, cu mâna puternică a lui Dumnezeu asupra lor. El a învățat o lecție însemnată, așa cum arată sfârșitul capitolului 4 din Daniel. Capitolul 13 din Apocalipsa ne arată că timpurile națiunilor se vor sfârși așa cum am început și cu un succes aparent mai mare, pentru că cei care refuză să se închine chipului fiarei vor fi omorâți. În timpul acesta Dumnezeu nu intervine ca să împiedice intențiile acestor oameni răi, așa cum a făcut odinioară cu Nebucadnețar. Judecata va cădea asupra lor ca o lovitură zdrobitoare la sfârșit, așa cum vedem în capitolul 19. Minunile mincinoase făcute sunt în mod evident satanice în originea lor, și rezultatul lor este să subjuge mințile oamenilor și să-i subjuge complet planurilor diavolului. Sistemul instituit fiind o dictatură, tentaculele ei sunt întinse peste toate relațiile economice, precum și peste cele religioase. Fiecare om va trebui să poarte un semn. Întocmai cum proprietarii de sclavi din vechime obișnuiau să însemneze cu fierul înroșit pe sclavii lor, tot așa oamenii vor purta un semn care îi va arăta ca sclavi ai diavolului. Stigmatul folosit se pare a avea trei forme: fie "semnul", orice ar putea însemna el, "numele fiarei" sau "numărul numelui ei".

Numărul fiarei

În ce privește numărul fiarei, acesta este 666. Versetul 18 a pus la lucru multe minți și le-a condus la prea multe speculații cu privire la semnificația lui, și până acum fără vreun rezultat. Sunt mai mult de o sută de ani de când s-au dat unele soluții, dar fără folos. Credem că atunci când va veni timpul, și cei care se tem de Dumnezeu vor avea nevoie să li se precizeze semnul, lucrul acesta le va fi lămurit de Duhul lui Dumnezeu și în felul acesta totul va fi clar. Pentru noi este de ajuns că, după cum știm că șapte este numărul perfecțiunii, tot așa șase este numărul imperfecțiunii umane. Este semnificativ că șase este un număr marcat pe uriașii filistenii – ca în 1 Samuel 17.4-7; 2 Samuel 21.20. Înălțimea lui Goliat era de șase coți și o palmă; îi sunt specificate șase piese în armura lui; capătul suliei lui cântărea șase sute de sicli. Fratele lui avea șase degete la fiecare mână și șase degete la fiecare picior. Totuși uriașii au căzut înaintea lui David și a luptătorilor lui. Fiara care se va impune, al cărei număr este șase de trei ori, va cădea tot în felul acesta înaintea prezenței Domnului. Ioan a privit cu atenție scenele care se desfășurau înaintea lui. Privise la mare și văzuse o fiară ridicându-se din ea; apoi la pământ, și a văzut ridicându-se a doua fiară. Dar acum se deschide capitolul 14 și vederea îi este îndreptată spre Muntele Sion, și acolo Îl vede pe Miel, pe care Îl văzuse mai înainte în capitolul 5. Ce schimbare frumoasă! Nu mai este fiara cu arătarea ei ciudată și fioroasă sau a mielului fals care are un balaur în inimă, ci adevăratul Miel, care este în adevăr Fiul Tatălui, stând pe Muntele Sion, care este simbol al harului regesc, singura speranță a oricărui om. Așa fiind lucrurile, ni se permite să-i vedem și pe alții asociați cu El.

Numărul simbolic al celor răscumpărați, ca fiind cel dintâi rod pentru împărăția de o mie de ani

Capitolul 14 ne dă o serie de viziuni și toate ne aduc înainte căile felurite ale gândurilor și lucrărilor lui Dumnezeu din cer în timpul perioadei în care cele două fiare domină pământul, persecutând și chiar omorând pe sfinți. În cea dintâi din aceste viziuni vedem cum Dumnezeu va păstra pentru Sine credincioase sufletele care se încred în Miel și sunt eliberate de corupțiile pe care fiara le impune asupra tuturor celor de

sub puterea ei. Numărul dat este simbolic. Doisprezece este numărul administrării depline, și aici avem pătratul lui înmulțit cu o mie. Mai înainte, am avut acest număr al celor pecetluiți din semințiile lui Israel, în capitolul 7, dar nu trebuie să tragem concluzia că amândouă aceste cete sunt identice. Aici avem o ceată răscumpărată dintre oameni ca cel dintâi rod pentru împărăția de o mie de ani pe pământ, care au fost păstrați într-o curăție de fecioară și care au "Numele Său și Numele Tatălui Său" scris pe frunțile lor (versetul 1), și nu numele sau semnul fiarei. Ca rezultat al experiențelor lor unice, ei cântă un cântec nou care este specific lor. Cel sfânt din ziua de astăzi poate foarte bine să ia curaj din faptul acesta; dacă încercări speciale sunt îndurate cu Dumnezeu, suntem prin aceasta calificați să cântăm lauda Sa cu un cântec special. Când cerurile și pământul se unesc în marea orchestră de laudă în timpul mileniului, ce varietate de tonuri și glasuri va fi! Totuși toate vor fi în armonie. Versetul 5 va spune: "și în gura lor nu s-a găsit minciună, pentru că sunt fără vină". Propaganda celor două fiare din capitolul 13 era o mare minciună, întocmai cum arăta Pavel în 2 Tesaloniceni 2. Minunile făcute de fiară sunt caracterizate de el "minuni ale minciunii" și ne spune că Dumnezeu va trimite oamenilor "o lucrare de rătăcire, ca să creadă minciuna". Sfinții aceștia au fost cu totul separați de toate acestea. Ei au urmat cu credincioșie pe Stăpânul lor, care n-a pus numele lor pe buzele Sale, cum spune profetic Psalmul 16.4. De aceea ei au fost fără vină în viața lor practică.

Evangelia veșnică vestită de un înger

A doua viziune din acest capitol este în versetele 6 și 7. În ceasul acela foarte întunecos al istoriei pământului va fi dată tuturor oamenilor de pretutindeni o mărturie clară a lui Dumnezeu în măreția Sa de Creator, care cere ca El să fie glorificat, în special având în vedere faptul că a venit ceasul judecății Sale. Pot fi notate două lucruri. Întâi, ea este numită "evangelia veșnică a celor care locuiesc pe pământ". Prezentarea lui Dumnezeu în slava creației este întotdeauna "veste bună", oricare ar fi veacul sau dispensația. Am ajuns într-un timp când cei care locuiesc pe pământ au fost înșelați amarnic de minciuna diavolului a evoluției, încât putem aprecia cât de plină de bucurie este vestea lui Dumnezeu, Creatorul. Cuvântul "veșnică" de asemenea ne poate duce înapoi gândurile la "legământul veșnic" din Geneza 9.16. În al doilea rând, evangelia aceasta este încredințată "unui înger" care zboară în mijlocul cerului. Spunem deseori, pe bună dreptate, că niciun înger nu poate predica evangelia care vorbește despre sângele răscumpărător al lui Hristos, deoarece niciun înger nu are cunoștința răscumpărării în mod experimental. Dar când este vorba de creație, îngerii pot vorbi într-un fel în care oamenii nu pot. Îngerii au văzut minunile ei și au strigat de bucurie. Oamenii știu despre ea numai prin revelație. Prin slujirea îngerească, mărturia aceasta va fi răspândită pe pământ în acel ceas solemn.

Anunțarea căderii sistemului eclesiastic corupt

Versetul 8 ne dă a treia viziune, a unui al doilea înger. Căderea Babilonului este anunțată pe scurt; amănunte mai multe ne sunt date în capitolul 17 și 18. Cuvintele versetului acestuia dau ideea întâi a unei cetăți și apoi a unei femei corupte, întocmai cum aflăm descris Babilonul în acele capitole. El simbolizează în mod clar sistemul eclesiastic corupt, care își ajunge culmea în papalitate, care se va ridica la înălțimi mari de splendoare și influență după ce adevărata biserică va pleca, și care pentru scurt timp va domina și va seduce toate națiunile. Astfel, în cea de a doua viziune avem prezentarea slăvită a adevăratului Dumnezeu-Creator, tocmai când oamenii zeifică un om în persoana fiarei; în cea de a treia viziune avem judecata sistemului fals religios care a ajutat și a tănuțit răul.

Chinul veșnic al celor ce se închină fiarei

În cea de a patra viziune apare un al treilea înger – versetele 9-13. El rostește cea mai severă înștiințare posibilă a judecății care va cădea peste toți care primesc semnul fiarei și se înclină ei. În adevăr, va fi un ceas solemn când oamenii trebuie să facă față unor astfel de alternative. Dacă nu se închină fiarei, moartea le stă înainte ca pedeapsă, cum am văzut în capitolul 13.15. Dacă se închină, o pedeapsă nespus mai teribilă va fi partea lor, așa cum precizează versetele 10 și 11 din capitolul 14. Dacă am fi întrebați de două versete din întreaga Biblie care să ne prezinte ilustrația cea mai întunecată și mai teribilă, le-am alege pe acestea. Am putea întreba: de ce este aici un limbaj atât de mult înspăimântător? Gândim că răspunsul este că aici avem punctul culminant al veacurilor dinainte. Omenirea și-a început calea ei decăzută și fărădelege, fascinată de minciuna diavolului: "Veți fi ca Dumnezeu" (Geneza 3.5). Sub aceeași conducere rea și prin cele două fiare, omenirea își va face încercarea supremă și ultimă de a-și ajunge țelul dorinței pe care o are. La acest punct deci păcatul omului își ajunge culmea și se înalță până la cea mai înaltă expresie. Nu este potrivit atunci ca judecata cea mai amară să cadă peste păcatul care s-a înălțat atât de mult? Mărturia despre veșnicia pedepsei este pe de-a-ntregul aceeași peste tot în Noul Testament, dar în același timp însăși cuvintele Domnului – de exemplu în Luca 12.47, 48 – au arătat că înaintea lui Dumnezeu, ca și înaintea oamenilor, sunt trepte în severitatea judecății. Aici, deci, avem judecata veșnică în severitatea maximă care va fi peste cei care vor fi stăruit în păcat până la măsura lui extremă; chiar și citirea aceasta va umple sufletele de groază. Cei care vor cădea sub ea "nu vor avea nicidecum odihnă" și vor sta ca o mărturie veșnică a judecății lui Dumnezeu împotriva păcatului. "Fumul chinului lor" va putea fi văzut de oricine.

Cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus

Versetele 12 și 13 vorbesc despre sfinții care nu se vor pleca înaintea fiarei. Va fi un test suprem al răbdării și al tăriei. Când oamenii vor fi în mod general forțați să accepte cerințele și poruncile fiarelor, aceștia vor ține poruncile lui Dumnezeu; și se vor purta în acest fel pentru că ei nu se vor cliinti de la "credința lui Isus". Ei poate nu-L vor cunoaște pe Isus în felul acesta deplin, care este partea creștinilor astăzi, dar vor cunoaște că El, care a venit odinioară și a fost disprețuit și respins, este adevăratul Hristos al lui Dumnezeu, și vor avea credință în ciuda oricărui fapt, și vor înfrunta mânia diavolului. Unii vor scăpa de sub puterile lui, dar mulți dintre ei vor cădea ca victime înaintea fiarelor, și o binecuvântare deosebită este partea acestora. Închinătorii fiarei vor trece din viața aceasta într-o condamnare veșnică de o intensitate deosebită – din gloria aparentă, în chin. Unii dintre sfinții cu credința lui Isus vor fi martirizați în împrejurări cu maximum de necaz și aparent înviați, dar "de acum înainte", chiar din acea clipă, începe binecuvântarea lor. O subliniere importantă este adăugată prin felul în care întreaga Dumnezeire este introdusă aici. Acești sfinți țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus; ei mor în Domnul, adică recunoscând autoritatea Lui; Duhul le întărește binecuvântarea. Am văzut că cei condamnați nu au odihnă, dar aceștia "se odihnesc de lucrările lor și faptele lor îi urmează" în lumea veșnică, ca să-și primească răsplata.

Secerișul pământului

Capitolul acesta se încheie cu o viziune care cuprinde două părți – secerișul recoltei și culegerea viei pământului. Ioan a văzut un nor alb. Norul indica prezența lui Dumnezeu; faptul că era alb, caracterul curat și nepătat al judecății pe care prezența lui Dumnezeu trebuie s-o aducă.

Unul asemenea Fiului Omului stătea pe acest nor – nu în el, ca și cum ar fi ascuns de el, ci manifestat deplin – încununat și cu secera judecății în mâna Lui. Toată judecata este încredințată Fiului Omului, după cum știm. El lucrează indirect și de aceea Își trimite secera când cuvântul ajunge la El din templu printr-un înger, și pământul este secerat. Imaginea secerișului este folosită în legătură cu judecata și în Vechiul și în Noul Testament: Ioel 3.13; Matei 13.38-43. Este în special o judecată care aduce deosebirea dintre unii oameni și alții, așa cum arată Matei. Grâul va fi secerat, la fel și neghina. Rezultatul final este strălucirea ca soarele pentru aceștia, și cuptorul de foc pentru aceia.

Culegerea viei pământului (14.17-19)

Dar iese un alt înger; de data aceasta nu din templu, ci din altarul unde ardea focul judecății și asupra acestui foc el avea autoritate. Indicația este acum să culeagă ciorchinii viei pământului care erau copti. Strugurii au fost adunați și aruncați în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Aceasta arată o judecată nimicitoare căzând peste tot ce este în întregime rău încât nu este necesar să se facă vreo deosebire. Este de remarcat că Ioel 3.13, care prezice secerișul, prezice și judecata teascului. Despre acest moment teribil vorbește și Isaia 63.1-6. Este "ziua răzbunării" potrivit versetului 4 din acest pasaj, și "anul celor răscumpești ai Mei", deoarece zdrobirea totală a dversarilor va însemna răscumpărarea finală a celor credincioși, întocmai cum a fost când Israel a fost răscumpeșt la Marea Roșie și egiptenii au fost zdrobiți. Este "ziua răzbunării Dumnezeului nostru", cuvintele acelea pe care Domnul nu le-a citit în sinagoga din Nazaret.

Limbajul simbolic al efectului judecății (14.20)

Ultimul verset din capitolul acesta ne dă într-un limbaj simbolic o idee a efectului devastator și întins a judecății. Ierusalimul este, desigur, indicat prin "cetate" și 1,600 stadii este lungimea Palestinei. Va fi o înlăturare completă și zdrobitoare a tuturor adversarilor care se vor aduna în acel timp împreună împotriva lui Dumnezeu; de văzut din nou Ioel 3.9-16. Domnul Isus nu calcă astăzi teascul, nici nu seceră recolta pământului. El seamănă sămânța prin slujitorii Săi și rodul ei este cules. Dar aceasta este pentru cer, nu pentru pământ.

Un semn mare și minunat: șapte îngeri cu șapte plăgi

Capitolul 15 începe o altă parte a cărții. Capitolul 14 a dat o serie de viziuni, în care lucrurile ne-au fi fost prezentate pe scurt. În versetele 9 și 10 a fost anunțată mânia lui Dumnezeu împotriva închinătorilor fiarei. Acum aflăm în mai multe detalii cum se va revărsa mânia aceasta. Cei șapte îngeri care au ultimele șapte plăgi sunt arătați ca "un alt semn în cer". Expresia aceasta a fost de două ori la începutul capitolului 12. Cele trei semne în cer sunt, deci, întâi, cel al lui Israel, ales ca din el să vină Hristos; al doilea, cel al balaurului, marele adversar al Copilului de parte bărbătească, lucrând prin intermediul a două fiare; a treilea, cel al îngerilor cărora le este dat să verse potirele pline de mânia lui Dumnezeu, mânie care este îndreptată împotriva fiarelor și a tuturor care le recunosc autoritatea. Mânia alaurului și a fiarelor este împotriva Copilului de parte bărbătească și a tuturor celor care îl recunosc. Mânia lui Dumnezeu este împotriva balaurului și a tuturor celor care îl recunosc. Este evident, deci, că acest capitol 15 nu urmează în mod cronologic capitolul 14, ci se întoarce înapoi la un timp dinaintea secerișului și a culegerii viei pământului prin judecățile făcute de Fiul Omului; tot în felul acesta vedem mânia lui Dumnezeu împotriva Babilonului anunțată la al șaptelea potir de la sfârșitul capitolului 16, și apoi detaliile căderii Babilonului date în capitolul 17 și 18. Căderea lui fusese în adevăr anunțată în versetul 8 al capitolului 14.

Cântarea învingătorilor (15.2, 3)

Dar mai înainte de a vedea Ioan vărsarea potirelor, i-a fost dată o viziune a celor care vor fi purtați în triumf ca învingători în perioada aceea teribilă și apoi vor atribui lui Dumnezeu victoria lor. Amestecul focului cu marea de cristal arată că acești învingători fuseseră supuși încercării arzătoare a morții, dar din martirajul lor au pășit în biruință. De aceea cântarea lor nu este numai cea a lui Moise, ci și a Mielului. Cea dintâi cântare redată în Scriptură este cea a lui Moise în Exod 15, sărbătorind biruința lui Iahve prin zdrobirea puterii Egiptului și răscumpărarea poporului Său. Versetul 3 ne dă ultima prezentare a unui cântec în Scriptură, și din nou apare cântarea lui Moise, pentru încă o dată; și în final Dumnezeu îl zdrobește pe adversar și răscumpește pe poporul Său. Dar împreună cu acesta este cântarea Mielului care mai înainte a suferit, dar acum este triumfător, pentru că în suferința lor ei au călcat pe urmele Lui, și niciodată nu este de uitat că El a învins în și prin suferința și aparenta Sa înfrângere.

Numele Celui către care este adresată cântarea (15.3)

Cântarea aceasta celebrează lucrările și căile lui Dumnezeu în judecată. Ele pot fi pline de mister în timp ce se împlinesc, dar odată terminate sunt văzute a fi mari și minunate, drepte și adevărate. Numele cu care se adresează Lui nu sunt cele care ar indica relațiile specifice în care este El cu biserica, ci cele în legătură cu Israel și cu națiunile – Iahve, Elohim, Șadai din Vechiul Testament. Și apoi din nou: "Împărate al națiunilor." Este aici o mare asemănare cu Ieremia 10.6, 7, unde este anunțată profecia mâniei lui Dumnezeu împotriva națiunilor. Împăratul națiunilor a înfrânge toate națiunile în mânia Sa și va răzbuna și va glorifica pe aleșii Săi.

Motivele pentru care Dumnezeu este de temut și slăvit

Cântarea aceasta se încheie dând trei motive pentru care Dumnezeu trebuie să fie de temut și glorificat. Întâi, pentru ceea ce este El în sfințenia Sa plină de îndurare; în al doilea rând, datorită supremației Sale, care în final va deține închinarea tuturor națiunilor; în al treilea rând, pentru că dreptatea judecăților Sale este acum arătată. Cuvântul este aici literal "dreptățile", același cuvânt care este folosit pentru faptele drepte ale sfinților în versetul 8 al capitolului 19. Judecățile lui Dumnezeu sunt atât de drepte încât profetul putea spune: "Când se împlinesc judecățile Tale pe pământ, locuitorii lumii învață dreptatea" (Isaia 26.9). În contrast cu aceasta, Israel va avea să mărturisească în cele din urmă, așa cum facem noi astăzi: "Toate faptele noastre drepte sunt ca o haină mănjită" (Isaia 64.6).

Cei șapte îngeri ieșind din templul cortului mărturie

După ce a fost dată viziunea acestora, care, deși victime sub fiară, erau totuși învingători ai puterii ei, o scenă cu totul nouă se desfășoară înaintea ochilor lui Ioan. A văzut șapte îngeri cu ultimele șapte plăgi ieșind din "templul cortului mărturie în cer". Acesta sunt niște cuvinte remarcabile. În Vechiul Testament citim despre "cortul mărturie" în pustiu, de asemenea despre "templu" când poporul era în țară; amândouă sunt imagini ale unui adevăr. Aici amândouă imaginile se întrepătrund. Din locul sfânt lăuntric al prezenței divine, unde era

păstrată mărturia tuturor planurilor Sale, au ieșit cei șapte îngeri împuterniciți să dea ultimele lovituri ale judecății, înainte de a se arăta planul Său pentru pământ prin arătarea lui Hristos.

Solemnitatea momentului

Cele două versete cu care se termină capitolul 15 subliniază solemnitatea momentului. Potirele înmânate îngerilor erau pline de mânia lui Dumnezeu, care este viu în vecii vecilor – eternitatea Ființei Sale adăugând o greutate imensă mâniei Sale. Ele le-au fost înmânate de una din cele patru făpturi vii pe care le-am văzut în capitolul 4, simbolizând puterea, răbdarea, inteligența și promptitudinea căilor Creatorului când are a face cu un pământ rebel. Și din nou, templul a fost umplut de fum, din gloria lui Dumnezeu. Am avut fum din fântână în capitolul 9, simbol al influențelor satanice care înlăturau tot ce este divin. Aici avem gloria divină care exclude pe toți oamenii și tot ceea ce este numai uman, în timp ce se desfășurau toate aceste ultime plăgi. Este o analogie între plăgile asupra Egiptului, dinaintea morții celui dintâi născut, și aceste șapte plăgi care vor fi înaintea revelației din ceruri a Fiului lui Dumnezeu.

Cel dintâi potir, vărsat peste cei ce primiseră semnul fiarei

Avem să notăm în capitolul 16 că aceste ultime plăgi sunt un răspuns special al lui Dumnezeu în judecată față de răul enorm care își ajunge culmea în fiară și în cei care îi urmează. Faptul acesta este menționat în special în versetele 2, 10, 13, dar se subînțelege și în alte detalii menționate. Cea dintâi plagă va atinge pe oamenii cei mai stabili și ordonați, mulțimea care va fi primit semnul fiarei. Peste aceștia Dumnezeu își pune semnul în forma unei "răni rea și chinuitoare". Cea de a șasea plagă din Egipt era de felul acesta, însă, având în minte caracterul simbolic al Apocalipsei, privim faptul acesta ca arătând un rău care tulbură mintea și spiritul, fără a tăgădui că ar putea avea de asemenea o aplicație și materială. Viețile lor le vor fi o nenorocire sub mâna puternică a lui Dumnezeu.

Al doilea potir, vărsat peste mare, care s-a făcut sânge (16.3)

Al doilea potir afectează marea, adică masele omenirii mai puțin formate sau stabile. Și ele vin sub judecată, pentru că deși fiecare domină în special cele zece împărății, puterea îi este dată "peste orice seminție și popor și limbă și națiune" (13.7). Cea de a doua plagă înseamnă moarte spirituală pentru toți care sunt sub stăpânirea ei. Imaginea aceasta este grăitoare. Marea a devenit sânge ca de mort, aducând moarte peste toți cei din cuprinsul ei.

Al treilea potir, vărsat peste râuri și izvoarele apelor (16.4-7)

Al treilea potir a afectat râurile și izvoarele în același fel. Acestea sunt simboluri ale izvoarelor și canalurilor vieții spirituale, după cum izvoarele și râurile, literal, sunt pentru viețile noastre naturale. Izvoarele fiind corupte, apostate, moarte, s-a dus orice speranță de a fi readuse la normal, și oamenii sunt închiși fără nădejde în soarta lor. Va fi cu ei întocmai cum a fost cu faraon, când Domnul i-a împietrit inima. Sunt oamenii astăzi înclinați să obiecteze împotriva, întocmai cum a făcut faraon? Tocmai la acest punct se referă mărturia îngerului cu privire la dreptatea loviturii dată de judecată; și îngerii au putere de observație și ocazia de a observa, mult mai mare decât a oamenilor celor mai mari și înțelepți. Cei loviți loviseră ei înșiși pe sfinți și pe profeți, și faptul acesta va fi desigur un adevăr îndeosebi cu privire la fiară și la urmașii ei. Iahve, Elohim, Șadai, prin îngerul Lui este la lucru și ei primesc, simplu, ceea ce merită din plin.

Al patrulea potir, vărsat peste soare

Al patrulea potir afectează soarele, simbolul autorității supreme. Aici, totuși, el este clar simbolul nu a ceva divin, ci a puterii supreme din planul mai jos al lucrurilor create. Puterea răului, investită pentru un timp în fiecare devine opresivă și intolerabilă asemenea căldurii arzătoare. Când ele și-au asumat puterea, oamenii au acceptat-o ca fiind mare și minunată (vezi 13.4, 14), dar acum ea ajunge, sub judecata divină, să fie pedepsită teribil. Totuși în așa fel este moartea morală și spirituală în care se aruncă oamenii, cum s-a văzut cu ocazia celui de al treilea potir, încât în loc să se smerească în vreun fel, ei îl blasfemiază pe Dumnezeul cerului; cu alte cuvinte, asemenea lui faraon, ei își împietresc inimile. Asemănarea care există între obiectele judecății sub primele patru potire și cele dintâi patru trâmbițe este prea clară pentru a fi omisă; însă în capitolul 8 sfera este limitată la a treia parte. Aici judecățiile sunt mai complete și mai intense, și par să fie din partea lui Dumnezeu un răspuns la faptele de sfidare și de persecuție ale fiarei și ale celor ce o urmează.

Al cincilea potir, vărsat peste scaunul de domnie al fiarei

Aceasta se vede în special în vărsarea celui de al cincilea potir. O judecată puternică vine asupra tronului fiarei și ni se prezintă cu o imagine teribilă. În Egipt ultima plagă înaintea morții celor întâi născuți a fost un "întuneric gros", chiar "atât de întuneric încât să poată fi pipăit" (Exod 10.21-22), un întuneric care a făcut să înceteze orice mișcare. Dar este și mai teribil când un întuneric gros coboară asupra minților oamenilor, luându-le orice rază de lumină de la Dumnezeu. Sunt astăzi păgâni încă într-un întuneric foarte mare, dar este chiar mai rău când ateii sau agnosticii care trăiesc în creștinătate trebuie să spună – așa cum și fac uneori – vreunui credincios simplu că îi invidiază credința și că ar vrea să creadă dar nu pot. Experiența lor este, după cum și mărturisesc, neplăcută. În acest caz apostazia este completă și întunericul lor dureros este în ultima lui stare. Necazurile și durerile lor îi fac numai să blasfemieze, și sunt departe de pocăință, care este singura ușă spre recuperare și binecuvântare.

Al șaselea potir, vărsat peste Eufrat

Al șaselea potir are o asemănare cu a șasea trâmbiță. Din nou este afectat Eufratul, care este una din barierele naturale între Est și Vest. Sub plaga aceasta bariera dintre marile mase ale popoarelor asiatice și națiunile Europei este înlăturată și devine posibilă unirea lor. Este deschisă astfel ușa pentru strângerea tuturor popoarelor, așa cum este prezis în Ioel 3. Ele nu știu că se adună pentru ca "Domnul să răcnească din Sion" (Ioel 3.16) și "să judece toate popoarele din jur" (Ioel 3.12). Versetele 13 și 14 ale acestui capitol arată că puterea diavolului va fi folosită pentru a aduna națiunile împreună. Duhurile necurate care ies să influențeze pe oameni în direcția aceasta, ies din trinitatea celui rău – balaurul, fiara și profetul fals - și dețin puteri supraomenești pentru a influența mințile oamenilor în direcția dorită. Dar în toate acestea, fără să-și dea seama, ei fac ceea ce Dumnezeu hotărâse mai dinainte în căile Sale înțelepte. Simplu, ei înșiși se pregătesc pentru cea din urmă lovitură nimicitoare a judecății – călcarea în picioare a teascului mâniei lui Dumnezeu care a fost menționată mai înainte.

Aici i se spune "războiul acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic".

Venirea Domnului ca un hoț

Versetul 15 este în mod clar o paranteză. Este ca și cum glasul Domnului Însuși ar întrerupe istorisirea, anunțând arătarea Sa, când va veni ca un hoț peste popoarele învăluite în întunericul lor. În contrast cu aceasta, venirea Sa pentru sfinții Săi este arătată ca venirea Mielului. Încă va mai fi o rămășiță a lui Israel menținută prin acest timp teribil fără să cadă ca martiri, tot așa și câțiva dintre națiuni, reprezentați de "oile" din Matei 25.33. Aceștia vor fi caracterizați de veghere și de păstrarea în curăție, fără întinare. Dar realitatea aceasta va fi pusă la probă și dacă ea lipsește, va veni un moment când orice pretenție va fi înlăturată și goliciunea și rușinea vor fi date pe față pentru tot ce este nereal și neadevărat.

Națiunile strânse în locul numit Armaghedon

Versetul 16 reia firul de la versetul 14, deși am fi așteptat să citim că "ele" i-au adunat, deoarece cele trei duhuri necurate au ieșit să-i adune. Se pare totuși că gândurile ne sunt îndreptate de la agenții satanici folosiți, la Dumnezeu Cel Atotputernic, care le stăpânește acțiunile pentru propriul Său scop și glorie. Mulțimile erau chemate la Armaghedon, care înseamnă "Dealul Meghido". În valea Meghido, ultimul rege evlavios din urmașii lui David a căzut înaintea națiunilor (2 Împărați 23.29). În cele din urmă, chiar în același loc, Cel ce este mult mai mult decât Fiul lui David va avea să aducă lovitura de moarte a puterii plină de mândrie a națiunilor. Impulsul de a se aduna împreună pentru nimicirea lor are loc, totuși, ca un act al judecății divine în timpul celui de al șaselea potir. Nu avem detalii despre ceea ce are loc când se adună împreună până ce ajungem la capitolul 19, deși faptul strângerii națiunilor este prezis în Zaharia 14.2. Acolo, de asemenea, Dumnezeu este Cel ce face aceasta, deși capitolul nostru arată că El lucrează ca puterea adversarului să servească planurilor Sale.

Al șaptelea potir, vărsat în văzduh

Vărsarea celui de al șaptelea potir completează aceste lovituri teribile ale mâniei. Faptul acesta a fost făcut cunoscut de un glas din templul cerului. Potirul a fost vărsat în văzduh, unde fusese sediul puterii Satanei, dar de unde el fusese izgonit. Văzduhul (aerul) este elementul de viață pentru om, și acum distrugerea începe să cadă asupra lui chiar asupra acestui element. Tunetele și fulgerele sunt în totul dincolo de controlul omului, dar erau niște glasuri care le controlau. În plus, pământul era afectat ca și cerul. Cutremure vor fi în mod literal, însă cutremurul de o magnitudine colosală prezis aici înseamnă, gândim, sfărâmarea tuturor sistemelor organizate ale omului. Versetul 19 vorbește despre "cetatea cea mare", despre "cetățile națiunilor" și despre "Babilonul cel mare". Prin aceasta înțelegem ruina și prăbușirea sistemului civil impunător care își va găsi centrul în Roma și în alte sisteme similare, dar auxiliare, care vor fi printre națiunile cele mai îndepărtate, și în al treilea rând, marele sistem de viclenie și înșelăciune religioasă, reprezentat de Babilon. Intensitatea mâniei divine este păstrată pentru acesta din urmă. Pe lângă acestea, fiecare insulă și munte au dispărut în zguduirea aceasta puternică. Lucrurile care sunt detașate de masa mulțimii, ca insulele, nu vor scăpa, și tot ce este înălțat se va duce.

Grindina mare care cade din cer

Versetul 21 pare a fi în legătură cu fulgerele și tunetele din versetul 18. Grindina este un simbol al judecății aspre, zdrobioare, dată direct din cer, atât de direct încât oamenii n-ar putea-o atribui decât numai lui Dumnezeu. Se spune că fiecare piatră are greutatea unui talant, adică aproximativ 30 de kilograme. Gândim că în timpul istoric furtunile cu o violență excepțională au avut pietre de vreo 500 grame sau ceva mai mult și au căzut producând rezultate teribile, asemănătoare celor redată în Exod 9. Și care este efectul tuturor acestora? Doar alte blasfemii aruncate împotriva lui Dumnezeu. După cum în Egipt inima lui faraon s-a împietrit, tot așa în ziua aceasta inimile și conștiințele oamenilor vor fi împietrite dincolo de orice punct posibil de îndreptare. Ei nu mai sunt atești, chiar dacă au fost altădată. Există un Dumnezeu, și ei cunosc lucrul acesta cu costul primit de ei prin aceste judecăți zdrobitoare, dar nu l se supun. Când creatura ajunge la o intensitate de împietrire sfidătoare așa cum se arată aici, ce s-ar putea aștepta decât trimiterea loviturii finale? Intervin totuși capitolele care sunt ca o paranteză, înainte de a avea istorisirea acestei lovituri în capitolul 19.

Simbolul unei femei și al unei cetăți

Capitolul 17 și 18 ne dau cu multe detalii judecata Babilonului. Este de folos să citim capitolele 21.9-22.5 ca un contrast. Dacă facem lucrul acesta, vom observa că în amândouă cazurile viziunea este introdusă de unul dintre îngerii care aveau putere și că tot ceea ce se vedea este simbolizat de o femeie și o cetate. Toată asemănarea se reduce la acest lucru; orice altceva este într-un contrast intens. Acolo vedem "mireasa, soția Mielului"; aici, "desfrânata cea mare". Acolo avem adevărata biserică, iubită de Hristos, răscumpărată și curățită de El, sub simbolul unei cetăți. Aici avem sistemul religios fals, care pretinde că este biserica, de asemenea sub simbolul unei cetăți. Babilonul a avut o parte importantă în istoria Vechiului Testament. El a fost întemeiat în sfidarea lui Dumnezeu așa cum arată Geneza 11; și acolo a fost începutul domniei lui Nimrod. Acolo a fost izvorul idolatriei care s-a răspândit pe pământ după potop. Faptul acesta a fost indicat într-un verset ca Ieremia 51.7 și datele istorice îl întăresc. Deci într-un fel foarte potrivit Babilonul mistic din Apocalipsa 17 simbolizează "biserica" desfrânată cu centru în Roma, care avea "un potir de aur" (versetul 4) și "a îmbătat de vinul desfrânării ei" (versetul 2) pe cei care locuiesc pe pământ. După ce adevărata biserică va fi răpită, tot ce este laodicean și vărsat din gura lui Hristos se va îndrepta spre Roma, după cum gândim, încât Babilonul mistic va reprezenta întreaga creștinătate apostată.

Creștinătatea apostată, asemănată cu o femeie șezând pe o fiară (17.3)

Ioan este chemat de înger să vadă judecata desfrânatei celei mari "care ședea pe multe ape". În Vechiul Testament Israel în apostazia lui este tratat ca o soție adulteră, pentru că fusese adusă ca națiune într-o relație bine precizată cu Iahve. Biserica este logodită cu Hristos "ca o fecioară curată" (2 Corinteni 11.2), cu ziua căsătoriei încă în viitor; de aceea biserica falsă, aliată în întregime cu lumea, este pe drept numită nu o adulteră, ci o desfrânată. Ea "stă pe", adică domină "multe ape", care în versetul 15 sunt explicate ca "popoare și mulțimi și națiuni și limbi". Ea practică lucruri lumești fără vreo reținere, ca să devină stăpâna maselor omenirii. În legătură cu aceasta, versetul 2 îi arată pe regii pământului seduși de ea, și pe locuitorii pământului îmbătați de ademenirile ei. Ioan este dus în duh într-o pustie ca să vadă acest semn mare al femeii stând pe fiara pe care o văzuse mai înainte în viziunea din capitolul 13. Nu este menționată nicio culoare în capitolul acela, dar în capitolul 12 se spune că balaurul care dă putere fiarei este roșu. Aici îi aflăm culoarea, care indică gloria lumii acesteia, caracterizând nu

numai pe Satan, dar și imperiul roman readus la viață, și creștinătatea apostată, care pentru un timp își exercită controlul asupra imperiului.

Femeia îmbrăcată în purpură (17.4)

Din cei trei, femeia prezintă cea mai splendidă imagine. Ea are în plus purpura regală, deoarece pentru acest moment scurt ea pare să fi atins obiectul pentru care s-a luptat întotdeauna – recunoașterea suveranității asupra națiunilor. Aurul, pietrele prețioase și perlele sunt în altă parte simboluri a tot ce este frumos și de la Dumnezeu, dar aici ea este "împodobită" sau "poleită" cu ele. Totul este superficial, și aceste lucruri, admirabile în ele înseși, sunt pervertite într-o folosire josnică. De asemenea potirul din mână ei este de aur, așa cum s-ar putea vedea din exterior, iar înăuntru pline de necurății. Păcatul fariseilor era asemănător, așa cum vedem în Luca 11.39, dar aici este dus la cea mai mare intensitate a nelegiuirii.

Taina Babilonului cel mare, mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului

Numele ei, totuși, era purtat pe fruntea ei, încât putea fi vizibil oricărei priviri. Cel dintâi cuvânt, "Taină", ne precizează că "Babilonul cel mare" nu trebuie să fie înțeles într-un sens literal, ci mistic sau simbolic. Toate principiile răului care și-au avut originea în Babilonul literal al timpurilor străvechi se găsesc într-o formă distrugătoare în acest sistem îngrozitor. S-a spus pe bună dreptate că în simbolismul Scripturii un sistem este reprezentat de o femeie, în timp ce puterea sau energia care caracterizează un sistem este reprezentată de un bărbat. Sistemul roman, lărgit de includerea în el a tot ce este corupt în creștinătate după răpirea Bisericii, este reprezentat aici de o femeie. Ea a devenit "mama desfrânatelor și a urâciunilor", adică este sursa sistemelor de corupție similară, când ar fi trebuit să fie o "fecioară curată" pentru Hristos. Cât de îngrozitoare este acuzația adusă împotriva ei! Este de notat acest cuvânt, "pământul" care se află deseori aici. L-am avut de două ori în versetul 2. Se găsește din nou în versetele 8 și 18, de asemenea de mai multe ori în capitolul următor. Religia pământească este capitalul de bază al ei. În Filipeni 3, Pavel arată cum a intrat în mod experimental în chemarea cerească pe care a cunoscut-o în Hristos, dar înainte de a termina capitolul acesta menționează că sunt unii "vrăjmași ai crucii lui Hristos" și spune despre aceștia că "Dumnezeul lor este pântecele și slava lor este în rușinea lor și se gândesc la lucrurile pământești". Sistemul reprezentat de această femeie se poate lăuda cu "succesiunea apostolică"; ei au în adevăr o moștenire, dar nu apostolică. Ea vine mai degrabă de la aceștia pe care apostolul Pavel îi dă pe față - o moștenire a propriei satisfacții și înclinată spre lucrurile pământești. Iar adjectivul "mare" îi este dat, și aceasta este o rădăcină care se aplică lumii. Distracțiile pământești și corupția îngrozitoare ajung la culme în ea, în timp ce adevărata biserică își are caracteristica cerului și a sfințeniei, așa cum vedem în capitolul 21.10, unde adjectivul "mare" nu apare pentru Ierusalimul sfânt.

Femeia îmbătățită de sângele sfinților (17.6)

Versetul 6 adaugă o altă trăsătură îngrozitoare. Sistemul pe care îl simbolizează femeia este un mare persecutor al celor care îl urmează cu adevărat pe Isus, și este atât de plin de sângele lor încât ea este îmbătățită de sânge. De-a lungul veacurilor sângele lor a fost vărsat de mâinile bisericii Romei și ale copiilor acestei desfrânate, dar la sfârșit trăsătura aceasta va ajunge de asemenea culmea. Vederea acestei situații, chiar numai în simbolul ei, l-a umplut pe Ioan cu atâta uimire încât îngerul i-a oferit o explicație a acestui mister sau a înțelesului lui launtric, despre femeie și despre fiară. Explicația urmează în restul capitolului; totuși este de notat că aproape totul se referă la fiară. Ceea ce se referă la femeie este dat numai în ultimul verset.

Trăsături ale fiarei care se ridică din adânc (17.7-8)

În lumina explicației date, fiara este în mod evident identificată cu cea descrisă în prima parte a capitolului 13. Aici apar însă și alte trăsături. Imperiul pe care ea îl simbolizează a avut mai înainte o existență, apoi a dispărut - cel puțin în arătarea ei în afară - și apoi va apărea din nou. Ea "urmează să se ridice din Adânc", adică din acel "abis" în care Satan va fi aruncat pentru 1000 de ani, cum ni se spune în capitolul 20. Aceasta înseamnă că ea va apărea din nou într-o formă foarte rea sub influența satanică, și va fi atât de remarcabilă și senzațională în caracterul ei încât toți cei care locuiesc pe pământ, al căror nume nu a fost scris în cartea vieții, vor fi plini de uimire și vor cădea ușor victime puterii ei care înrobește. Faptul că imperiul acesta în forma lui înviată va fi în mod satanic susținut și direcționat ni-l arată capitolul 13. Aici descoperim că va fi produs în mod satanic și în așa fel încât să înrobească mințile tuturor celor cu o religie falsă, care au înjosit credința lui Hristos la o religie a lucrurilor pământești. Gândim că trebuie să fie o legătură între acest fapt și cel despre care vorbește 2 Tesaloniceni 2.11 - "o lucrare de rădăcire, ca să creadă o minciună".

Șapte munți și șapte împărați

Cele șapte capete ale fiarei au înțeles dublu. Ele reprezintă, întâi, șapte munți pe care șade femeia, și acesta este un ajutor de a identifica atât fiara cât și femeia, cu Roma; este și imperiul și sistemul religios. În zilele lui Ioan, Roma era fără îndoială cetatea celor șapte dealuri. Dar sunt și șapte împărați, și aceștia deosebiți de cei zece împărați semnificați de coarne. Cei zece sunt împărați care se vor ridica în zilele din urmă, când fiara va reprezenta nu numai imperiul, dar și ultimul și impunătorul cap al imperiului. În versetul 10 împărații sunt cu totul diferiți și reprezintă capetele succesive ale imperiului sau mai degrabă forme de guvernământ despotice, și nu persoane individuale. Împărații dețineau puterea când a fost răstignit Domnul nostru și pe când scria Ioan, și continuau să fie până ce imperiul s-a dezbinat, dar înaintea lor fuseseră alte cinci forme de conducere. Un al șaptelea avea să vină, dar va fi pentru scurt timp și apoi va fi înlocuit de al optulea, care va fi "dintre cei șapte"; deci nu va fi ceva cu totul nou, ci o reproducere a celor șapte de mai înainte, ca formă imperială. Pe cel de al optulea, de cum avem să-l identificăm cu fiara din capitolul 13.4-8 și cu "cornul cel mic" din Daniel 7.8. Dacă va fi așa, am putea înțelege că al șaptelea cap, care va fi numai pentru un scurt timp, va fi un personaj important și în control când apare din nou imperiul, dar pentru a fi înlocuit cu "cornul cel mic" - candidat propus de Satan - care "avea o înfățișare mai mare decât celelalte" și trei împărați au căzut înaintea Lui, cum prezice Daniel 7.20. Dar celui de al optulea, cu toată splendoarea și strălucirea lui, nu i s-a permis o durată lungă. Dumnezeu intervine și el "merge la pieire".

Cei zece împărați care fac război cu Mielul (17.12-14)

Cele zece coarne, potrivit versetului 12, sunt persoane care vor exista, care vor ajunge să aibă putere împărătească pentru puțin timp în perioada în care fiara deține autoritate supremă. Ei sunt de bunăvoie supușii ei și îi susțin planurile satanice, până la punctul de nebunie, făcând război Mielului. Oamenii vor ajunge la o atât de mare îngâmfare, și încredere în ei înșiși, și aroganță, încât ei înșiși vor încerca să facă

război cu puterea măreață a lui Dumnezeu. Am putea spune – împrumutând limbajul de la 1 Corinteni 8.5 – că oricât de mulți domni și împărați ar fi în cer și pe pământ, Mielul este Domn și Împărat peste ei toți, inclusiv peste fiară și sateliții ei. În mod inevitabil ei cad înaintea Lui; și El își are pe ai Săi, cei chemați, aleși și credincioși. Ei de asemenea au fost lepădați de oameni, dar sunt aleși de El.

Femeia desfrânată care are putere de stăpânire (17.15)

Versetul 15 menționează pe femeia desfrânată, dar numai ca să sublinieze cât de completă era puterea ei de stăpânire. Este de remarcat că în capitolul acesta ea este văzută șezând pe ape, pe fiară și pe cei șapte munți. Punând aceste trei împreună, suntem ajutați s-o identificăm și suntem conduși la cel din urmă verset al capitolului nostru. Totuși intervin două versete în care ni se arată sfârșitul ei mizerabil.

Cei zece împărați, deosebiți de cei din versetul 10 și versetul 2 (17.16)

Cei zece împărați, reprezentați de coarne, trebuie să fie deosebiți nu numai de cei șapte împărați din versetul 10, dar și de "împărații pământului" despre care se vorbește în versetul 2 și care apar din nou în capitolul următor. Acești împărați ai pământului au fost ademeniți de ea, s-au desfrânat cu ea - și apoi plâng și se jelesc din cauza distrugerii ei. Ei sunt fără îndoială regi sau conducători ai multor popoare din sfera imperiului de vest înviat. Cei zece împărați sunt conducători dinăuntrul imperiului, care la început o favorizează și o sprijinesc, dar în final îi găsesc intolerabil jugul, o urască și se năpustesc asupra ei cu furie, ca s-o distrugă. Când sistemul religios corupt, simbolizat de femeie, își va ajunge culmea influenței, succesul și gloria ei aparentă, va fi cu totul răsturnat de puterile lumești care i-au fost principalul suport.

Dumnezeu le-a pus în inimă să-și aducă la îndeplinire planul (17.17)

Este gândul lui Dumnezeu să permită ca fiecare formă succesivă a răului să vină într-o manifestare deplină și într-un succes aparent înainte ca judecata să cadă asupra ei. Aici judecata cade prin intermediul celor zece împărați și nu direct din mâna lui Dumnezeu. Cele două fiare vor avea a face direct cu judecata, prin însăși persoana Domnului Isus, după cum vom vedea în capitolul 19, pentru că în ele violența păcatului își ajunge culmea. În desfrânată corupția păcatului își ajunge cea mai oribilă expresie. Dumnezeu nu-și pune mâna pe acele lucruri murdare, ci folosește pe cel violent ca să distrugă pe cel corupt. Faptul că Dumnezeu este dincolo de violența celor zece coarne este clar arătat în versetul 17. Coarnele acționează cu o bună înțelegere și unanimitate rar întâlnite printre oameni. De obicei sunt vederi deosebite și majoritatea învinge minoritatea. Aici toți acționează împreună cu un singur gând sub îndrumarea fiarei, și ca rezultat răzbunarea cade ca o lovitură rapidă și completă.

Împărații acționează ca niște împlinitori ai răzbunării lui Dumnezeu (17.16-18)

Împlinirea judecății ei este exprimată în patru feluri în partea din urmă a versetului 16. Ținând seama că ea simbolizează un sistem religios, semnificația fiecărui amănunt devine clară. Ea va fi făcută pustie; adică, uitată de toți care mai înainte îi erau prieteni și susținători. Ei o vor face goală; adică dezgolită de orice îi ascunsese mai înainte adevărul ei caracter. Carnea ei, i-o vor mânca; adică își vor însuși bogăția și luxul ei. O vor arde cu foc; adică îi vor distruge cu totul cadru sistemului ei. O înlăturare totală este făcută cu privire la întregul sistem blestemat. Nu puteau înțelege, acești conducători, că se purtau ca niște împlinitori ai răzbunării lui Dumnezeu. Identificarea femeii și a cetății celei mari, Roma, este foarte clar făcută în ultimul verset al acestui capitol; după aceea, în capitolul 18, aspectul de cetate devine proeminent.

Căderea Babilonului sub judecata divină (18.1-2)

Acum apare un alt înger cu o autoritate și glorie specială, coborând din cer și anunțând căderea Babilonului. În capitolul 14.8 Ioan a văzut un înger care a făcut acest anunț, dar aici este dat cu o solemnitate deosebită și cu mai multe detalii. Sistemul răului prezentat în felul acesta decăzuse de mult timp din punct de vedere moral, iar acum cade sub judecata divină. Totuși este recunoscut a fi "cel mare" chiar de către îngerul acesta care avea "mare autoritate". Oamenii sunt înclinați în mod natural să se plece în fața a ceea ce este mare, în special dacă este ceva produs de ei înșiși, deși aceasta era în mod real capodopera lui Satan. Când Dumnezeu judecă vreun sistem sau o persoană individuală, se arată pe deplin caracterul lor real. Trăsătura aceasta se vede aici. Babilonul fusese infectat cu cea mai otrăvitoare formă a răului. Demonii făcuseră din el locuința lor, și nu numai un loc pe care să-l viziteze ocazional. Mai mult, orice ticăloșie și tot felul de dureri necurate erau acolo. Demonii sunt dureri, dar oamenii au dureri pe care păcatul le-a făcut cu totul necurate, și "orice duh necurat" este inclus în această exprimare. În al treilea rând, sunt păsări vrednice de a fi urâte. Ne amintim că în parabola semănătorului, Domnul a folosit păsările ca imagine ai agenților pe care Satan îi folosește în lumea oamenilor. Iar Babilonul a devenit un loc unde demonii erau la ei acasă și unde tot felul de dureri rele și oameni erau ținuți ca într-o colivie sau închisoare. O punere sub acuzație îngrozitoare și zdrobitoare.

Religia, politica și comerțul, unite de sistemul corupt (18.3)

Versetul 3 subliniază din nou ceea ce se spusese în capitolul anterior. Sistemul acesta îngrozitor exercitase, chiar prin corupția lui, o atracție care controla pe împărații pământului – pe conducătorii politici ai pământului. Și bogăția și luxul lui fascina și controla pe negustorii pământului – pe căpeteniile comerțului pământului. În felul acesta religia, politica și comerțul din zilele din urmă își vor găsi pentru scurt timp în Babilon un centru care unifică. Iar religia va fi tot atât de pământească, după cum este și politica și comerțul.

Îndemnul de a ieși din Babilon, pentru a nu te face părtaș păcatelor lui

Un glas din cer de strigătul final: "Ieșiți din ea, poporul Meu!" Cineva și-ar putea cu greu închipui că mulți din aceștia, care pot fi socotiți ca popor al lui Dumnezeu, vor fi în vreun fel înăuntrul unui astfel de sistem care își așteaptă răsturnarea, totuși fără îndoială vor fi unii ca Lot, care a fost scos din Sodoma în ultima clipă. Întotdeauna a fost felul lui Dumnezeu de a lucra, dând o ultimă înștiințare. O altă ilustrare a acestui fel de a lucra se vede în epistola către Evrei, scrisă cu puțin timp înaintea distrugerii Ierusalimului și chemând pe creștinii dintre evrei să iasă afară din tabără, la Hristos cel respins, și amintindu-le că nu aveau o cetate stătătoare pe acest pământ. Cei care ar rămâne în Babilon în zilele din urmă vor avea riscul de a se face părtași păcatelor lui și a plăgilor care vor veni peste păcatele lui. Faptul acesta este viu ilustrat de cazul lui Lot, soția și fetele lui. Dar să nu permitem să fim lipsiți de aplicația acestui fapt pentru noi înșine. Versetul 4 ne spune clar că asocierea cu răul are ca rezultat întinarea. Rămânând într-un sistem rău și care întinează, devenim părtași ai păcatelor lui și eventual al

judecăților guvernamentale ale lui Dumnezeu care vor cădea peste el. În timpul nostru răul și păcatul religios nu s-au format încă într-un sistem mare, dar ne înconjoară prin multe sisteme mai mici și care aparent sunt în conflict între ele. Sunt multe curse pentru picioarele noastre, deși mai mici. Situația este mai confuză, dar nu mai puțin atrăgătoare. Să fim atenți să ascultăm de acest îndemn care ni se dă; să trăim ceea ce ne leagă de asocieri care întinează. și dacă am ieșit din el, să rămânem în afara lui. Gândul lui Dumnezeu este să despartă pe ai Săi de cei neevlavioși și să-i ia din mijlocul lor înainte de a veni judecata Sa. El așa a lucrat înainte de potop și apoi în Egipt, tot așa și în cazul Sodomei și cu poporul Său înainte de distrugerea Ierusalimului în AD 70. Tot așa va fi cu Adunarea înainte de a fi vărsate potirele mâniei, și cu sfinții pământești care ar putea fi încurcați în Babilon înainte de a fi judecat. Aceasta ni se arată în versetul 4.

Judecata care vine când păcatul ajunge la culme

Versetul 5 arată că judecata cade numai când nelegiuirea este la culme sau, așa cum este spus, "păcatele ei s-au îngrămădit până la cer". Este un fel de vorbire izbitor, pentru că vechea cetate, Babilon, și-a început existența când oamenii căutau să se unească, gândindu-se la propria lor însemnătate prin zidirea unei cetăți și a unui turn "al cărui vârf să ajungă până la cer" (Geneza 11.4). Vechiul Babilon și-a ajuns înălțimea splendorii lui sub renumitul Nebucadnețar, care a deținut cea mai mare influență și a ajuns la propria sa mărire. Curând după aceasta, cetatea și-a pierdut supremația și a ajuns o ruină. Principiile pe care le avea s-au continuat totuși în Roma; întâi în imperiu și apoi în forma papală. În Babilonul mistic, deci, vedem toate relele vechi desfășurate în forma lor cea mai intensă și distrugătoare, și în cele din urmă "turnul" nelegiurii omului atinge în adevăr asemenea dimensiuni încât "ajunge până la cer". Într-un fel drastic, judecata bine-meritată vine atunci și toată situația urăcioasă este dată uitării pentru totdeauna.

Judecata dublă a Babilonului, potrivit cu desfătarea ei în risipă (18.6-7)

Versetele 6 și 7 subliniază cât de corespunzătoare sunt judecățile lui Dumnezeu, ele se potrivesc în mod exact fiecărui caz. Același lucru poate fi notat în cuvintele legii lui Moise, care aduce asupra celui vinovat chiar pedeapsa pe care el a dat-o altuia. Babilonului i se va întoarce "dublu", și chinul și întristarea ei vor fi potrivite propriei ei îngânfării și luxului ei.

Judecarea într-o singură zi a bisericii apostate precizarea căderii Babilonului (18.7-8)

În versetele 7 și 8 este o aluzie la Isaia 47.8-9. Ceea ce se spusese în precizarea căderii Babilonului literal de pe Eufrat este copiat în judecarea Babilonului mistic, dar cu un adaos. Babilonul mistic spune: "Stau ca împărăteasă." Din nou, acesta este un lucru izbitor, pentru că aici avem rezultatul loviturii din plin arătat asupra "bisericii" apostate. Adevărata Biserică este mireasa lui Hristos și este destinată să fie partenerul Său în ziua gloriei împărăției. Biserica apostată "nu este văduvă", deși Domnul a fost omorât pe pământ, și ea pretinde că este "regină", deși El este absent și ziua puterii Sale încă n-a venit. Ea caută o influență de regină și o viață de plăceri, imoralitate și slavă proprie, în timp ce El este încă absent și lepădat. Dar judecata va veni asupra ei "într-o singură zi". O lovitură de severitate teribilă și rapidă vine peste ea, descrisă ca plăgi, moarte, întristare și foamete. Nimic nu micșorează lovitura; nu mai este timp pentru a discuta cu ea, ca s-o avertizeze. Lovitura zdrobitoare este dată de cei zece împărați, după cum arăta capitolul 17, dar dincolo de acțiunea lor este mâna lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu care o judecă este puternic și toată poleiala ei de slavă se risipește sub mâna Sa care aduce răzbunarea.

Reacția celor mari ai pământului față de căderea Babilonului

Versetele 9-19 arată cum vor reacționa la judecata ei negustorii pământului și cei care lucrează pe mare. Cei zece împărați care au fost stăpâniți de ea s-au ridicat și au distrus-o; dar în afara celor zece împărați sunt mulți alții care au profitat de legătura cu ea, și ei o plâng. Prin "împărați" înțelegem conducători de națiuni; prin "negustorii pământului", mai-mari ai comerțului; prin "orice cârmaci și oricine călătorește pe mare", mai-mari în transport. Pentru toți aceștia distrugerea ei este un dezastru, pentru că ea era cea care le aducea toate bogățiile pământului. Lista versetelor 12 și 13 începe cu aurul; ea sfârșește cu trupurile și sufletele oamenilor - și îndeosebi cu sufletele lor, sufletele devin "marfa" cea mai profitabilă când este vorba de a fi eliberate din "purgatoriul" imaginar - marfă care le-a adus în tezaurul lor mai mult aur și argint și pietre scumpe decât tot comerțul cu alte obiecte de lux. Plângerea din versetul 16 are un sunet familiar celor care cunosc felul de purtare al Romei în țările unde stăpânirea ei este aproape absolută. Cu mulți ani în urmă am fost pe la catedrala "Doamna noastră a Stălpului", în Saragossa, Spania, și am văzut un fel de "massa" (slujba religioasă în ritualul catolic) făcută de niște oameni ai bisericii îmbrăcați într-un mod strălucitor în "în subțire, purpură și stacojiu". Apoi unor vizitatori li s-a arătat marea colecție de daruri lăsate de susținători înșelați, așezate într-un fel de capelă alăturată. Ne-am strecurat printre ei și am văzut lăzi enorme pe lângă pereți, care, când s-a aprins lumina, străluceau într-o varietate care îți lua ochii, "aur, pietre scumpe și perle".

Contrast între plânsul celor de pe pământ și bucuria cerului

Și tocmai când toată gloria aceasta mărească, costisitoare și exterioară își ajunge cea mai încântătoare poziție, păcatul ei scandalos își ajunge culmea și vine judecata lui Dumnezeu. Acțiunea îngerului puternic, redată în versetul 21, ne dă o idee a violenței nimicirii adusă de mâna lui Dumnezeu. Ce mare este contrastul dintre pământ și cer! Reacțiile lor n-ar putea fi mai mult opuse. Aruncarea prafului deasupra capului, plânsul și vaietul, pe de o parte; bucurii, de cealaltă parte. Sfinții aspostoli și profeții sunt acum răzbunați; o dovadă mai departe, dacă ar fi necesară, că Babilonul mistic reprezintă marele sistem al religiei false și corupte, care de la început a persecutat pe slujitorii lui Dumnezeu. Interpretarea aceasta este întărită mai departe de ultimul verset al acestui capitol. Acum a venit ziua răsplătirii. Păcătoșii, ca indivizi, trebuie să-și petreacă veșnicia. Sistemele rele nu trec în eternitate. Judecata lor cade asupra lor în lumea aceasta cu deplina ei putere.

În cer un glas: "Aleluia!" (19.1)

Cât de încântător este contrastul când trecem în capitolul 19! După cum s-a remarcat mai înainte, un cuvânt care caracterizează capitolele 17 și 18 este "pământul". Credința creștină, care este centrată într-un Hristos ceresc, fusese înjosită într-o religie pământească - un plan de a produce un paradis pământesc, unde oamenii să-și aibă din plin bucurii pământești. Acest fel de religie se potrivește foarte bine "împăraților pământului", și "locuitorilor pământului", și "oamenilor mari ai pământului", și "negustorilor pământului"; totuși aceasta produce "urâciunile pământului" și face ca sfinții să fie "omorâți pe pământ". Acum, "după aceste lucruri", spune Ioan, "am auzit în cer ca un glas puternic de mulțime mare". Prin urmare pășim într-o scenă a purității și a laudei. Cuvântul caracteristic este "Aleluia". Să notăm că în timp ce Babilonul este judecat pe pământ, este o "mulțime mare" în cer. Toți sfinții care au fost adunați la Hristos la răpire, acolo sunt. Ei înțeleg semnificația

celor ce se întâmplă. Ei văd că Dumnezeu, ocupându-Se de centrul corupției pământului, va termina repede cu violența pământului. Ei atribuie lui Dumnezeu mântuirea și îi dau slavă, onoare și putere. Orice ar fi cu oamenii răi în această zi a mântuirii, ar fi greu pentru un sfânt să strige "Aleluia" dacă ar vedea judecata căzând peste cineva. Dar aici vede ziua judecății și faptele de judecată ale lui Dumnezeu sunt laudate atunci, după cum faptele Sale pline de har sunt laudate acum.

Fum care se ridică în vecii vecilor ca urmare a judecății (19.2-3)

Judecățile oamenilor nu sunt niciodată absolut adevărate și drepte în ele însele, pentru că unele elemente ale eului nu pot fi niciodată înlăturate din ele. Ceea ce judecățile oamenilor nu sunt, judecățile lui Dumnezeu sunt. Prostituata cea mare a corupt pământul, și judecata pură și sfântă a cerului a venit peste ea. Fumul ei se va ridica în veci de veci. Este o amintire a judecății lui Dumnezeu împotriva corupției, care își va rosti glasul de avertizare în veacurile eternității.

Închinarea adusă de cei 24 de bătrâni și de cele 4 făpturi vii

Scenele cerești fiind din nou înaintea noastră, cei 24 de bătrâni și cele 4 făpturi vii apar din nou. Dumnezeu este pe tron în judecată, și în lumina aceasta ei cad jos în închinare. Ei spun "Amin" la distrugerea de către El a Babilonului, și se unesc în laudă cu "Aleluia". Lauda și închinarea descrise în capitolul 5 a început cu bătrânii și făpturile vii, și s-a răspândit printre îngeri și în toată creația. Tot așa și aici, după ce a fost rostită lauda lor, un glas de la tron cheamă pe toți slujitorii lui Dumnezeu să facă la fel, și tunete de laudă răsună în cer. Dumnezeu Se manifestă pe tron în atotputernicia Sa. Dumnezeu este în același fel pe tron și astăzi, dar aceasta este pentru noi un lucru al credinței. Noi putem cânta: "Dumnezeu este încă pe tron! El își va aminti de ai Săi", deși faptul acesta nu este arătat acum așa cum va fi atunci.

Adevărata Biserică recunoscută în cer ca soția Mielului

"Biserica" falsă, prostituata fiind judecată și distrusă pe pământ, a venit clipa ca adevărata Biserică să fie recunoscută în cer ca "soția" Mielului. Este o măreție deosebită în limbajul versetelor 6 și 7. O dramă teribilă a corupției care depășește felul obișnuit de vorbire și o judecată violentă a trecut pe dinaintea noastră, dar, mai presus de orice rău, Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic stătea pe tron. Toate lucrurile au slujit puterii Lui și nimic nu s-a abătut de la scopul pe care îl are El. El a lucrat dincolo de ceea ce se vede pentru ca acel Unul, care aici este numit Mielul, să vadă pe deplin rodul muncii sufletului Său și să aibă "mireasa" pentru care a murit. Scopul Său în privința aceasta este acum împlinit, sfinții sunt în glorie și, mai mult, "soția Lui s-a pregătit".

Pregătirea îmbrăcămintei: dreptățile sfinților

Pregătirea pentru glorie este desigur în întregime rodul lucrării divine; dar este și o pregătire de natură experimentală și practică, și aceasta este menționată aici. În ziua când biserica este recunoscută ca soție a Mielului, ea va fi înveșmântată "cu in subțire, strălucitor și curat", care este interpretat pentru noi ca "dreptățile sfinților". Fiecare faptă de dreptate produsă în viețile sfinților care compun biserica va fi țesută în îmbrăcămintea care va împodobi soția Mielului în ziua aceea. În aceasta este o încurajare imensă pentru noi astăzi. Dacă privim în jurul nostru la aceea care mărturisește că este biserica, nu avem altceva decât descurajare. Nu putem fi satisfăcuți nici dacă ne-am limita atenția la cei pe care îi recunoaștem că sunt creștini adevărați – incluzându-ne pe noi înșine. Am putea foarte ușor să devenim copleșiți de greșelile sfinților – de spiritul lor lumesc, de nechibzuințele lor, de rățările lor. Dar în tot timpul a fost lucrarea Duhului lui Dumnezeu în ei și printre ei; vor fi toate aceste lucruri drepte, deseori neobservate de oameni, dar fiind întotdeauna înaintea ochilor lui Dumnezeu, și aceste lucruri vor fi aduse la lumină la scaunul judecății lui Hristos, și vor fi podoaba bisericii când relația ei cu Mielul este recunoscută public în cer. Dacă ochii noștri ar fi tot așa de ageri ca să discearnă ce este drept și să descopere răul, am avea chiar astăzi încurajarea aceasta.

Bătrânii: sfinții răpiți în slavă

Bătrânii împreună cu făpturile vii apar pentru ultima oară în versetul 4. Au fost menționați mai întâi în capitolul 4.4. În capitolele 2 și 3 avem cele șapte adunări din Asia – adunări locale – și mai sunt menționate încă odată în capitolul 22.16. Cuvântul "adunare" nu este folosit în Apocalipsa ca referindu-se la toți creștinii ca la un trup. Îndată ce încep "lucrurile care vor fi după acestea", adunările dispar și bătrânii în cer iau locul lor. Dar în capitolul 19 adunarea este recunoscută ca soția Mielului și în gloria acestei relații "bătrânii" dispar. De aici înainte este vorba de "Mireasa, soția Mielului", și numai când la sfârșit suntem aduși din nou jos la mărturia dată pe pământ, în timp ce așteptăm pe Domnul, "adunările" apar din nou. Dacă observăm aceste schimbări, aflăm confirmarea gândului că bătrânii îi reprezintă pe sfinții răpiți în slavă.

Sfinții Vechiului Testament chemați la ospățul nunții Mielului

Dar pe lângă soția Mielului sunt și "cei chemați la ospățul nunții Mielului". Gândim că aceștia sunt sfinții glorificați ai zilelor Vechiului Testament. Deși aceștia n-au fost niciodată botezați de Duhul Sfânt într-un singur trup, cum este adunarea, ei vor învia în același timp ca sfinții care compun adunarea, pentru că ei au fost ai lui Hristos, cumpărați cu sângele Său, și Scriptura spune: "cei ai lui Hristos, la venirea Lui" (1 Corinteni 15.23). Înviați și glorificați, ei se bucură de o parte cerească bogată, dincolo de binecuvântarea de care se vor bucura pe pământul mileniului. Ei sunt chemați să participe la bucuria ospățului nunții Mielului. În ei, de asemenea, Mielul va vedea ceva din rodul muncii sufletului Său. Atât de mare este binecuvântarea de care se vor bucura, încât lui Ioan i se spune să scrie faptul acesta. Este plăcut să știm cât de bogată este răsplata iubiților slujitori ai lui Dumnezeu despre care ni se dă o privire sumară în Evrei 11 și despre mulți sfinți mai puțin cunoscuți decât ei. Am cercetat și am văzut ceva din lucrurile acestea. Am văzut sistemul corupt al bisericii judecat și distrus. Am văzut adevărata adunare recunoscută în cer și Mielul care mai înainte a suferit, găsindu-și răsplata îmbelșugată, având cu Sine pentru totdeauna pe cei care sunt obiectul dragostei Sale. Am auzit tot cerul plin de laudă și închinare, ca glasul unor tunete puternice. Care este rezultatul asupra duhurilor noastre? Nu spunem noi toți în inimile noastre: Este minunat, minunat! Dar nu este prea frumos ca să fie adevărat?... Acesta a fost fără îndoială efectul asupra lui Ioan; de aceea îngerul îl asigură: "Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu." Putem rămâne siguri că totul este adevărat și se va arăta la timpul lui.

Oamenii și îngerii, ca robi ai lui Dumnezeu

Fiind sigur de adevărul celor spuse, Ioan a fost gata să se închine, deși închinarea lui a fost îndreptată greșit, deoarece a căzut la picioarele îngerului care îi arătase aceste lucruri. Acela fiind un înger sfânt, l-a respins imediat. Numai îngerul căzut, Satan, urmărește onoruri divine și a căzut pentru că le-a dorit. Îngerul a recunoscut că el nu era decât un rob împreună cu Ioan și cu frații lui care aveau mărturia lui Isus. Așa cum a fost creat omul, aparține în creație unei poziții puțin mai joasă decât îngerii, totuși și oamenii și îngerii nu sunt decât niște robi, și în felul acesta se aseamănă. Numai Dumnezeu este demn de închinare. Faptul că Domnul Isus a acceptat ca oamenii să l se închine este un atribut al Dumnezeirii Sale.

Mărturia lui Isus, duhul profeției

În cuvintele de încheiere îngerul a dat cheia care dezlega toate scripturile profetice. Este "mărturia lui Isus". Toată profeția Vechiului Testament privea înainte la venirea lui Isus-Iahve, venind ca Mântuitor. Toată profeția Noului Testament este mărturia lui Isus, venind în putere și glorie, pentru ca lucrarea Sa de răscumpărare prin sânge să fie încununată prin lucrarea Sa de răscumpărare în putere. Cheia aceasta a profeției este de asemenea testul sistemelor profetice omenești. Orice sistem care face profeția o mărturie pentru Israel sau pentru poporul, închipuit a fi Israel, sau pentru condițiile mileniului pe pământ și planurile de a ajunge la ele, rămâne condamnat.

Cerul deschis pentru arătarea în glorie a lui Hristos (19.11)

Toate din cer au ajuns acum la punctul culminant al autorității divine și nu rămâne nimic altceva decât a trata pământul rebel. De aceea în versetul 11 cerurile se deschid pentru a se arăta gloria marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. Știm că El este, deși limbajul simbolic este încă folosit. Judecata va fi în cele din urmă într-o dreptate absolută, și numele Său - Cel credincios și adevărat - este garanția acestei lucrări. În final, perioada lungă a nedreptății omului și a păcatului se va termina. Toate simbolurile folosite vorbesc despre curăție, despre un discernământ pătrunzător, despre toată autoritatea și puterea Sa care înfruntă orice investigație a creaturii. El are un nume pe care niciun alt om nu-l cunoaște, în afara Lui Însuși.

Patru nume divine în arătarea glorioasă a Domnului (19.11-16)

Numele divine sunt pline de semnificație. În arătarea Sa glorioasă, Domnul Isus ne este prezentat prin patru nume. Deoarece El Se arată pentru judecată, Numele Său "Cel Credincios și Adevărat" este cel dintâi, asigurând absoluta corectitudine a fiecărui act de judecată al Său. Apoi vine Numele pe care nimeni nu-l cunoaște decât numai El Însuși. Numele acesta, deși necunoscut nouă, exprimă ceea ce este în El - Dumnezeu adevărat și totuși Om perfect - care trece dincolo de priceperea oricărei creaturi. De aceea nu suntem surprinși când citim: "Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui!" (Romani 11.33). În al treilea rând, "Numele lui este: Cuvântul lui Dumnezeu" (versetul 13). Este foarte semnificativ. Citim: "Cuvântul era Dumnezeu... Toate au fost făcute prin El" (Ioan 1.1-3); în felul acesta Dumnezeu S-a exprimat în mod foarte real în creație. Din nou, în același capitol citim: "Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi", pentru a fi o prezentare deplină a Tatălui în har și adevăr față de noi. Dar acum nici creația, nici răscumpărarea nu sunt arătate, ci judecata. Dacă în judecată Numele Său trebuie să fie "Cuvântul lui Dumnezeu", aceasta înseamnă că Dumnezeu va fi cunoscut în judecată - îndeosebi în dreptatea și sfințenia Sa, fără îndoială. Gândul este exprimat în cuvânt. Domnul Isus este exprimarea gândului divin în toată această ordine de idei. Cel din urmă, Numele Său de "Împărat al împăraților și Domn al domnilor" (versetul 16) este scris pe haina Lui; aceasta, în mod exterior, unde orice ochi îl poate vedea. Este de asemenea pe coapsa Lui; în exterior, în locul secret al puterii Lui. Cu greu ar putea fi o numire eternă, ca celelalte, deoarece cu greu ar fi luat când împărații și domnii ar veni în existență, creați de El. Totuși va fi de mare importanță în arătarea Sa glorioasă. Împărații sunt stăpânii (potențaii) pământului, în timp ce "domnii", după cum gândim, ar cuprinde pe demnitarii cerești și pământești. La arătarea Sa, Domnul Isus va veni "ca să-și supună toate" (Filipeni 3.21). Acele multe diademe împărătești despre care vorbește versetul 12 sunt potrivite acestei situații.

Oștirile din cer care îl urmează (19.14)

Avem deci înaintea noastră "venirea Domnului nostru Isus împreună cu toți sfinții Săi" (1 Tesaloniceni 3.13). În pasajul nostru avem "oștile din cer", care reprezintă pe sfinți într-un fel simbolic. Ei sunt pe cai albi, pentru că se anunță timpul când "sfinții vor judeca lumea". Îmbrăcămintea lor de "în subțire, alb și curat" îi identifică astfel cu "soția" Mielului, care a fost împodobită într-un fel asemănător. Dreptățile sfinților vor fi podoaba lor în locul dinăuntru unde este celebrată nunta Mielului. Ea îi va împodobi și în locul dinafară, când vor fi arătați împreună cu Hristos în gloria Sa, către o lume care va fi uimită.

Sabia ascuțită care lovește și haina înmuiată în sânge (19.13-16)

Ar fi bine să citim acum din nou capitolul 16.13-16. La Armagedon împărații pământului și ai întregii lumi sunt adunați pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Oștirile pământului se adună la luptă, însă oștirile cerului nu vor vrea de luptat. Lovitura decisivă vine din gura slăvitului lor Conducător, ca o lovitură a unei săbii ascuțite. Niciun om nu poate sta împotriva cuvântului hotărâtor care iese din gura Cuvântului lui Dumnezeu. Prin puterea cuvântului Său a venit în existență întreaga creație. Prin puterea cuvântului Său va fi dată judecata în această luptă. Însă răscumpărarea, care își are locul între acestea două nu s-a împlinit în felul acesta. Nu lucrarea unui cuvânt minunat a adus răscumpărarea; nimic altceva mai puțin decât însăși moartea și învierea Lui au împlinit-o. El era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Dar faptul acesta gândim că nu este o referire la sângele crucii Lui, ci la ceea ce este profețit în Isaia 63.1-6, unde este prezisă lucrarea Sa de judecată. Când a citit în sinagoga din Nazaret, Domnul Isus a închis cartea înainte de a ajunge la "ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru". În capitolul 63.4 se spune: "În inima Mea era ziua răzbunării" și sângele dușmanilor Lui era stropit pe hainele Lui, când a călcat singur în teasc. Aceasta este o lucrare de judecată, cum am văzut la sfârșitul capitolului 16. Înfrângerea oamenilor în mândria lor este pentru a începe o perioadă în care națiunile vor fi conduse cu o nuia de fier.

Chemarea îngerului care stătea în soare

Ochii lui Ioan sunt acum îndreptați spre un înger care stătea în soare, un simbol care arată puterea supremă. Ciocnirea dintre puterea oamenilor mândri și Hristos, apărut în gloria Sa, este gata să aibă loc. Nu este nicio îndoială cu privire la rezultat. Chemarea îngerului către păsările cerului spune că toate s-au apropiat de sfârșitul lor. Ar putea fi regi și căpetenii și oameni puternici și cai, dar toți nu vor fi decât mâncare pentru vulturi. Am putea adopta cuvintele unuia dintre poeții noștri și le-am putea da un înțeles dincolo de gândurile lui: "Zgomotul

și țițpetele încetează,Căpeteniile și regii se duc.”Mândria și violența omenească se înalță la culme și sunt umilite. Conducătorii care se arătau atât de impunători se duc unde le e soarta.

Război împotriva lui Dumnezeu (19.19)

În viziune Ioan îi vede pe regii pământului și armatele lor strânse împreună sub fiară ca să-și exprime scopul de a face război împotriva lui Dumnezeu, reprezentat de Hristos și armele Sale cerești. Ca omul muritor, chiar împreună cu alții, să fie văzut chiar pentru scurt timp luptând împotriva lui Dumnezeu ne-ar fi părut altădată incredibile. Am ajuns totuși să vedem o zi când descoperirile și invențiile minunate ale oamenilor i-au făcut să se îngâmfe și nu puțini să fie stăpâniți de acest spirit. Un conducător revoluționar al Rusiei se mândrea că, înlăturând pe țar și autoritățile pământești, se vor lupta cu Domnul Dumnezeu la timpul potrivit. Atât de departe s-a dus în mintea lui încât îl desconsidera pe Dumnezeu și-l slăvea pe om.Versetul 19 ne dă culmea acestui spirit. Versetele 20 și 21 arată înfrângerea lui. Cei doi oameni în care își găsisese expresia deplină sunt scoși în relief pentru pedeapsa meritată de cel mai extraordinar fel. În “Babilonul” din capitolele 17 și 18 s-a văzut corupția maximă. În fiara descrisă în capitolul 13, violența a atins punctul culminant. “Timpurile națiunilor” se termină cu fiara, după cum a început cu tiranul Nebucadnețar. Pe profetul fals îl identificăm cu acela pe care Domnul l-a prezis, spunând: “Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul în numele lui însuși, pe acela îl veți primi” (Ioan 5.43). El este falsul Mesia, “idolul” sau păstorul “nebun” care se va ridica “în țară”, despre care vorbește Zaharia 11.15-17. Iudeu apostat, va fi primit fără șovăire de iudeii apostatați. Pe plan politic el își va găsi o afirmație profitabilă de a avea o parte secundară marelui monarh al națiunilor, urmând exemplul irodianilor despre care citim în evangheliile.

Fiara și profetul mincinos aruncați de vii în iazul de foc (19.20-21)

Amândoi acești oameni sunt prinși de puterea irezistibilă a Domnului. Pe ei nu-i așteaptă ziua viitoare de judecată. Luați ca prinși asupra faptului, ca fiind conducători ai acțiunilor cele mai violente și mai sfidătoare față de Dumnezeu cum n-au mai fost vreodată, ei nu trec întâi prin moarte – despărțirea dintre suflet și trup – ci sunt aruncați direct în iazul de foc. Aici limbajul, ca în toată cartea, este simbolic, fără îndoială, dar este o arătare teribilă a judecății lui Dumnezeu în puterea ei pătrunzătoare. Chiar cuvântul “pucioasă” are în el gândul la “focul divin”. În istoria Vechiului Testament doi oameni au fost luați în cer fără să treacă prin moarte. Aici doi oameni trec de vii în pedeapsa focului.Oștile fără număr care îi urmasse pe cei doi sunt oameni care au primit semnul fiarei și au susținut relele lor enorme. Ei nu au parte de îndată de aceeași soartă. Ei mor, loviți de cuvântul cuceritor a toate a Celui care este Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca să-și aștepte judecata în ziua cea mare despre care vorbește capitolul următor. Situația lor va fi adusă la lumină într-o sesiune solemnă. Păcatul celor doi conducători este atât de revoltător și deschis încât le poate fi dată acea judecată sumară. Principiul acesta se vede în 1 Timotei 5.24.

Patru nume date lui Satan, aruncat legat în adânc pentru o mie de ani

Este de remarcat că în timp ce Domnul nostru va avea a face cu oamenii, un înger, o ființă spirituală va avea a face cu marea ființă spirituală care este originea oricărui rău. Acesta este descris în patru feluri, încât să fie identificat fără îndoială. Ca Satan, el este adversarul. Ca diavol, este acuzatorul. Este șarpele cel vechi din cartea de la început a Bibliei, și balaurul din cea din urmă carte. În toate veacurile scopul i-a fost să “amăgească națiunile”, așa cum ne arată versetul 3 din capitolul 20. Cu cât rezultat și-a făcut lucrarea aceasta, toată istoria este martoră, iar zilele care vor veni vor arăta un dezastru deosebit de mare.Lucrările lui își vor ajunge culmea în provocarea punctului cel mai decăzut al corupției și violenței omenești, dar numai pentru a cădea în toată dezonzarea înaintea puterii Domnului. Va fi legat și aruncat în adânc, închis pentru o mie de ani. “Lanțul mare” necesar pentru a-l lega este în mâna îngerului – din nou un limbaj simbolic, pentru că niciun lanț literal nu poate lega un spirit. “Adâncul” (abisul) nu este iazul de foc, ci închisoarea în care este deținut timp de o mie de ani. Pecetea lui Dumnezeu este pusă peste el de către mâna îngerului. Un înger luase pecetea pe care oamenii o puseseră la mormântul Domnului Isus.

Trei grupuri din oștile cerești pe tronurile de judecată (20.4)

Autorul oricărui rău fiind legat, Ioan își îndreaptă privirea spre cei binecuvântați în asocierea lor cu Hristos. Sunt menționate trei grupuri. Cel dintâi este al celor așezați pe tronuri și căroră li s-a dat judecata. Profetul Daniel prevăzuse această această zi însemnată, așa cum o redă în capitolul 7.9. când Cel Bătrân de Zile S-a așezat, niște tronuri se “pregătiseră”, dar nu se menționează că s-ar fi așezat cineva pe ele. Aici în Apocalipsa 20 se arată cine sunt cei de pe tronuri și sunt descriși prin simplu pronume “ei”. Cui i se aplică pronumele acesta? Răspundem fără ezitare că se aplică “oștirilor cerului” din capitolul anterior, care erau compuse din mulțimi, atât din soția Mielului – Biserica – cât și din cei chemați la ospățul nunții – sfinții Vechiului Testament.Pronumele “ei” cuprinde deci pe sfinții înviați și schimbați la răpire, așa cum Pavel întreba pe corinteni: “Nu știți că sfinții vor judeca lumea?” Dar urmează o altă clasă mai mică. Erau cei care, după răpirea bisericii, au suferit moartea pentru mărturia lui Isus și a Cuvântului lui Dumnezeu. De asemenea, erau cei care au suferit martiriul din cauză că n-au primit semnul fiarei. Am citit mai înainte despre aceste două grupe. Cea dintâi este în capitolul 6.9-11; a doua, în capitolul 13.15. Amândouă sunt văzute acum trăind și domnind împreună cu Hristos în ziua gloriei Sale.

Deosebirea dintre învierea vieții și învierea pentru judecată (20.4, 5)

Versetul 4 indică deci că toți sfinții care suferă moartea între venirea Domnului pentru sfinții Săi și venirea Sa împreună cu ei vor fi înviați când El vine în gloria Sa. În această viață de înviere vor domni împreună cu El, în timp ce aceia care primiseră semnul fiarei și se închinaseră ei vor suferi pedepsele îngrozitoare descrise în cap. 14.9-11.Este o linie clară de demarcație între versetele 4 și 5. Unul ne spune despre sfinții din viața și puterea învierii. Versetul 5 însă vorbește despre “ceilați morți” care rămân în mormintele lor în timpul celor o mie de ani. Apoi, referindu-se înapoi la versetul 4, vine remarcă: “Aceasta este cea dintâi înviere.” aceasta este o subliniere a faptului că “ei” de la începutul versetului 4 indicau pe sfinții înviați, așa cum este profețit în 1 Tesaloniceni 4.15-17. De asemenea dovedește foarte clar că “învierea vieții” și “învierea judecății” (Ioan 5.29) sunt despărțite între ele de acei o mie de ani.

Preoți care vor împărăți (20.6)

De asemenea versetul 6 face pe deplin clar faptul că numai cei “fericiți și sfinți” au parte în cea dintâi înviere. Moartea a doua nu are autoritate asupra lor, deși are asupra acelor care sunt lăsați pentru a doua înviere. Fericirea lor este descrisă în două feluri. Nu este faptul că ar intra în lucruri cu totul noi în caracterul lor, pentru că de pe acum Hristos a făcut din noi “o împărăție, preoți ai lui Dumnezeu și Tatăl Său”

(capitolul 1.6) și în capitolul 5 cei 24 de bătrâni erau prezenți cu aceste însușiri. Aici, totuși, ceea ce au fost făcuți sfinții și este cunoscut de credința noastră, vine într-o prezentare deplină în perioada mileniului. Este aici și o altă trăsătură. "Ei vor fi preoți... ai lui Hristos." Expresia aceasta nu se întâlnește în alte texte și ea ne reamintește de Aaron și fiii săi în Exod 29, care, când erau împreună, îi prezentau pe sfinți ca o colectivitate preotească. Fiii lui Aaron erau preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Aaron – dacă ne putem exprima în felul acesta. Sfinții înviați se vor arăta ca preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, luându-și caracterul și locul în întregime de la El. Și ei vor avea parte în domnia Sa ca împărat.

Binecuvântările împărăției redade deplin în Vechiul Testament (20.6)

Versetul 6 ne dă pe scurt rezumatul puterii și binecuvântării perioadei mileniului din partea sa cerească. Mai multe lămuriri ne sunt datorate în partea de la urmă a capitolului 21.24, totuși tot în partea ei cerească, menționând "națiunile" celor mântuiți și "împărății pământului", dar nu sunt date detalii cu privire la binecuvântările pământești din acea perioadă plină de satisfacție. Astfel de detalii nu erau necesare aici, pentru că ele sunt date din plin în Scriptura Vechiului Testament. Știm că pământul se va bucura și va prospera sub domnia binefăcătoare a lui Hristos; că va fi plin de cunoștința lui Dumnezeu așa cum apele acoperă marea. Să ținem seama de cele spuse în Psalmul 72, pentru că în el îl vedem pe Hristos ca Împărat-Preot, perfect în felul Său de a domni și susținând pe săraci și nevoiași. În Apocalipsa ni se permite să intrăm în secretul felului în care El își arată puterea și bunătatea prin sfinții Săi cerești – chiar și prin unii ca noi. Credem cu adevărat acest lucru? Dacă îl credem, el ne va scoate din veacul de acum prin care trecem și din toate realizările lui. Perioada milenială va fi caracterizată de o conducere dreaptă, totuși binefăcătoare. La sfârșitul veacurilor de conducere greșită, păcătoasă a oamenilor, cu toate mizeriile care o însoțesc, se va arăta perfecțiunea și gloria domniei divine sub Hristos ca Fiu al Omului și Împărat al lui Israel. Totuși păcatul nu va fi cu totul absent, după cum ne arată Isaia 65.20.

Firea păcătoasă a omului neschimbată și în împărăția de o mie de ani (20.7, 8)

Pe lângă acestea, în timpul celei de o mie de ani viața omenească pe pământ va continua ca în prezent și mulțimi se vor naște în trecerea anilor, iar cuvintele Domnului: "ce este născut din carne este carne" vor fi tot atât de adevărate atunci ca și acum. Dacă nu are loc o lucrare a harului în astfel de inimi, toate tendințele firii păcătoase vor fi prezente, înăbușite de stăpânirea divină din afară; Satan, instigatorul la rău, nu va fi prezent ca să lucreze asupra lor. Aceasta justifică faptele deosebite de rele din versetul 8, care altfel nu s-ar putea explica. La sfârșitul mileniului Satan va fi dezlegat din închisoare și i se va permite să-și facă voia. El n-a învățat nimic și n-a primit vreo corectare. Este absolut neschimbat. Îndată se duce să înșele națiunile. Oamenii, urmașii lui Adam, în afară de cazul când sunt născuți din nou, sunt de asemenea neschimbați, cu toate că au trăit sute de ani sub un regim absolut drept. Prin evanghelie am învățat că "gândirea firii păcătoase este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate. Și cei care sunt în firea păcătoasă nu pot să placă lui Dumnezeu" (Romani 8.7, 8). De aceea este absolut necesară nașterea din nou. Lucrul acesta va fi arătat din nou într-un fel izbitor la sfârșitul mileniului. Oamenii în firea păcătoasă nu pot să fie plăcuți lui Dumnezeu, iar Dumnezeu și stăpânirea Lui dreaptă nu le este plăcută lor. De aceea la prima ocazie, când sunt provocați, ei se răzvrătesc.

Națiunile răzvrătite împotriva sfinților și a cetății cea iubită (20.8-9)

Răzvrățiții vin din toate națiunile, deși "Gog și Magog" sunt numiți în mod special. Ezechiel 38 și 39 prezic distrugerea marii puteri de la nord când începe timpul mileniului – ultima lovitură, se pare, a conflictului de la Armaghedon. Au trecut o mie de ani, și din nou aflăm reprezentanți ai acelei puteri luând conducerea în mișcarea împotriva lui Dumnezeu. Marile teritorii rusești sunt destul de clar indicate în capitolele lui Ezechiel, și chiar în timpul nostru spiritul împotriva lui Dumnezeu pare să se pregătească aici. Obiectivul lor este tabăra sfinților și cetatea cea iubită, în centrul căreia va sta templul lui Dumnezeu, de unde va ieși și autoritatea și binecuvântarea timpului mileniului. Este curată răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Ea cere o judecată meritată, și o primește. Foc din cer îi mistuie și acest teribil episod duce la o terminare a perioadei milenare și a tuturor veacurilor timpului, încât ajungem pe pragul stării eterne. Capitolul nostru continuă să prezinte faptele lui Dumnezeu în judecarea păcatului, și guvernamentală și eternă. Nu se menționează ce se întâmplă cu pământul material (decât că "pământul și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele" în versetul 11), până ajungem la cel dintâi verset din capitolul următor, și atunci ni se spune că cerul și pământul dintâi "trecuseră". Trebuie să ne referim la 2 Petru 3.7, 10 pentru detalii mai precise, și atunci aflăm că focul este folosit pentru aceasta. Deci s-ar putea foarte bine ca această cădere a focului din cer ca să mistuie pe răzvrățiți este de asemenea un act al lui Dumnezeu care dă drumul forțelor atomice care vor produce ceea ce a prezis Petru.

Diavolul aruncat în iazul de foc

Ultimele 6 versetele din acest capitol ne dau rezultatele judecăților de la urmă ale lui Dumnezeu; nu partea lor materială, ci partea morală și spirituală. Se termină cu izvorul oricărui rău. În tot universul, cum ne revelează Scriptura, Satan a fost rebelul original. În lumea aceasta el a introdus păcatul pe calea amăgirii. Numele lui, diavol, înseamnă acuzator, calomniator și, prin defăimarea lui împotriva lui Dumnezeu și a cuvântului Său, a amăgit-o pe Eva, după cum Geneza 3 poartă mărturie. Ca o ființă spirituală măreață, având puteri uriașe ale inteligenței, dincolo de ce este uman, n-a fost nicio dificultate să-l amăgească pe om. Tot așa lucrează el și astăzi și va lucra până la sfârșit. Dar s-a ajuns acum la limita determinată de Cel ce este Atotputernic și el este aruncat în "focul cel veșnic, pregătit diavolului și îngerilor lui", despre care a vorbit Domnul în Matei 25.41. Aici focul este numit ca un "iaz", care dă ideea unui loc închis, limitat. În el fuseseră aruncați fiara și profetul fals când începe timpul mileniului, iar acum, la sfârșitul acestei perioade, citim că ei sunt deja, nu că vor fi. Focul nu i-a distrus. Suntem foarte obișnuiți cu focul și efectele lui în lucrurile materiale; dar, din câte știm, focul nu are vreun efect asupra ființelor spirituale. Gândim deci că fraza aceasta este simbolică, întocmai ca multe altele din cartea aceasta, dar ea rămâne ca simbolul necazului și chinului arzător al judecății lui Dumnezeu, care și pentru diavolul va însemna un chin "zi și noapte, în vecii vecilor".

Judecata de la tronul mare și alb

Cel care este originea păcatului și cei doi mari supuși ai lui fiind înlăturați, marea masă a omenirii păcătoase, care a căzut pradă amăgirilor lui, apare acum la sesiunea finală a judecății. Limbajul este profund de solemn și impresionant. Ioan vede tronul judecății, pe care îl descrie ca mare și alb. Cea de a doua înviere, cea a condamnării, a avut loc și pământul a fugit. Pământul acesta nu este decât un foarte mic loc în marele univers al lui Dumnezeu și toate limitările care s-ar impune acestei scene s-au dus. Ca rezultat, "cei morți, mari și mici" stau înaintea lui Dumnezeu. Au fost înviați și îmbrăcați din nou în trupuri, după cum indică foarte clar versetul 13, dar ei sunt tot morți în sens spiritual –

morți față de Dumnezeu. Cel care va sta pe acel tron, din fața Căruia cerul și pământul vor fugi, deoarece au fost întinate de păcat, trebuie să fie Domnul nostru Isus Hristos, pentru că "Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului" (Ioan 5.22). Fața Lui a fost altădată "desfigurată" (Isaia 52.14) mai mult decât a fiilor oamenilor. Pe ea strălucește acum gloria lui Dumnezeu. Atunci ea va fi caracterizată de înțelegerea pătrunzătoare a atotștiinței, și de severitatea judecății care vine din dreptate și sfințenie, despre care albul pe care-l are tronul este un simbol.

Morții judecați după faptele lor, după cele scrise în cărți (20.12)

Totuși judecata nu va fi fără documente divine, fără a se ține seama de faptele lor. Ea va fi bazată nu pe ceea ce știa Dumnezeu despre ei că vor fi, ci pe ceea ce ei înșiși s-au arătat a fi în faptele lor exterioare. Despre aceste fapte s-a păstrat o "însemnare" înaintea lui Dumnezeu. Este de remarcat că la sfârșitul Vechiului Testament se vorbește despre o "carte de aducere aminte" scrisă înaintea Domnului pentru cei ce se temeau de El (Maleahi 3.16); Noul Testament la încheierea lui vorbește despre "cele scrise în cărți", pe baza cărora sunt condamnați cei necredincioși. În timpul nostru s-a descoperit cum să se înregistreze vorbirea și faptele oamenilor în așa fel încât să fie păstrate pentru generațiile viitoare. Ceea ce oamenii învață să facă în mod imperfect, Dumnezeu a făcut de veacuri în mod perfect. Un gând îngrozitor pentru fiii oamenilor păcătoși!

Marea și locuința morților dau înapoi pe morți (20.13)

Cam trei sferturi din suprafața pământului este mare, ocean. Dacă unii dintre morți ar putea fi trecuți cu vederea în ceasul acela, ar fi unii care și-au găsit îngroparea în întinderea largă și în adâncurile imense ale apei. Dar marea le va da înapoi. Moartea este văzută ca ținând trupurile oamenilor și locuința morților (hadesul) ținând sufletele lor. Amândouă vor lăsa libere prada lor, pentru ca trupurile și sufletele lor să fie unite din nou. Ei au păcătuț în trupurile lor, și în trupurile lor vor fi condamnați. Și din nou este subliniat: "judecați fiecare potrivit faptelor lor".

Moartea a doua: iazul de foc (20.14-15)

În același timp moartea și hadesul vor avea numai pe cei nemântuiți, de aceea versetul 14 arată faptul solemn că tot ce este în ele își vor găsi locul în iazul de foc, și în felul acesta moartea și hadesul nu vor mai fi. Acestea două n-au fost permanente; amândouă au avut un scop provizoriu și acum el se termină. Versetul 15 arată același fapt teribil într-un alt fel. Dacă scrierea "cărților" a condamnat pe oameni într-un fel pozitiv, "cartea vieții" a lucrat într-un mod negativ. Dacă numele lor nu era scris, aceasta le pecetluia soarta.

Starea eternă, după împărăția de o mie de ani (21.1-8)

De la aceste scene înfricoșătoare Ioan își ridică ochii să privească scenele fericirii veșnice într-un cer nou și un pământ nou. Pe pământul de acum marea este marele element care desparte și în sarea apei ei curg necurățiile realizate de om în starea lui păcătoasă, și ele sunt făcute inofensive. Ea nu va mai fi necesară în ziua aceea binecuvântată, când nu mai sunt necurății și despărțiri. Primele opt versete ale capitolului 21 ne dau, deci, starea eternă care va urma mileniului și va rămâne.

Dumnezeu Însuși va locui cu omul (21.2-3)

Trăsătura principală a acestei stări va fi locuirea lui Dumnezeu cu oamenii în cortul Său, care este identificat cu cetatea sfântă, Noul Ierusalim, cetate "împodobită ca o mireasă pentru soțul ei". Aceasta pare să fie un amestec neobișnuit de simboluri pe care nu ne amintim să le fi văzut în capitolele 17 și 18, la pretențiile false de a fi biserica, reprezentată de Babilonul cel mare și de femeia atrăgătoare - o desfrânată. În acest nou Ierusalim avem în simbol adunarea lui Dumnezeu care este mireasa lui Hristos. Ea coboară "de la Dumnezeu", deoarece ea este în întregime lucrarea Sa și vine "din cer", pentru că din cer i-a fost chemarea și spre cer a plecat la venirea Domnului Isus pentru toți sfinții Săi. În acea ordine eternă a lucrurilor, gândurile proeminente sunt Dumnezeu și Omul. Persoanele Dumnezeirii nu sunt accentuate, deși Ele sunt prezente, așa cum erau cuprinse în Elohim, tradus Dumnezeu în Geneza 1.1. Distincțiile dintre oameni, cum sunt națiunile, se făcuseră ca rezultat al păcatului, de aceea aici ele dispar. A fost întotdeauna scopul lui Dumnezeu să locuiască împreună cu omul; o indicație se află în Proverbe 8.31. Când omul a fost creat în nevinovăție, apropierea lui Dumnezeu nu era mai mult decât ce citim în Geneza 3.8, că El îl vizita "în răcoarea zilei". Când Israel a fost răscumpărat din Egipt, Dumnezeu Și-a făcut locuința în cort, în mijlocul lor. Acum prin Duhul, Biserica este locuința Sa. În starea eternă dorința Sa de a locui va fi în final împlinită; și va fi într-o măsură deplină - locuința lui "Dumnezeu Însuși".

Cortul lui Dumnezeu (21.3)

Cetatea sfântă este numită "cortul lui Dumnezeu", îndreptându-ne astfel gândurile la cel dintâi tip al locuirii lui Dumnezeu printre cei din poporul Său. Sunt două cuvinte în Noul Testament traduse "templu". Unul înseamnă întregul clădirilor sfinte și altul numai sanctuarul lăuntric. Cel dintâi cuvânt nu este folosit niciodată în Apocalipsa; întotdeauna al doilea. Astfel în capitolul 15.5 avem "templul cortului mărturiei"; adică locul preasfânt sau sanctuarul dinăuntru al cortului. Din nou, în capitolul 21.22 citim că nu este loc preasfânt în cetatea cerească "pentru că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sunt templul ei". Aceasta ne poate ajuta să înțelegem de ce cortul și nu templul este cuvântul potrivit în versetul 3, deși în epistolele lui Pavel biserica este numită templul (sfânta sfințelor) lui Dumnezeu. Toate activitățile răscumpărării lui Dumnezeu au avut în vedere locuirea Sa cu oamenii și de aceea, ridicându-și cortul, El își exercită puterea în binecuvântare. Totuși foarte puțin se spune despre partea pozitivă a acestui fapt. Se pare a fi rezumate la două fapte. Întâi, oamenii vor locui în prezența lui Dumnezeu. În al doilea rând, ei vor fi în relație cu El ca fii și astfel, ca învingători, vor moșteni toate. Dar cât de mult se cuprinde în aceste fapte! A-L cunoaște pe Dumnezeu și a locui înaintea Lui într-o relație apropiată trebuie să depășească în binecuvântare chiar și moștenirea tuturor lucrurilor.

Orice lacrimă ștersă de Dumnezeu din ochii lor

Versetul 4 ne dă binecuvântarea din partea ei negativă și pe aceasta o înțelegem mai ușor. Lucrurile care niciodată nu vor intra în acele scene fericite sunt dureroase și ne sunt familiare în prezent. Le cunoaștem prea bine! Putem remarca faptul că "strigătul" nu este totuna cu

“lacrimile”. Înseamnă “țipăt”, de care lumea este plină astăzi. Strigăte de nemulțumire, de resentiment și amenințare sunt peste tot. Toate cele cinci lumi menționate sunt rodul păcatului. Pe măsură ce oamenii s-au înmulțit pe fața pământului, volumul lor a crescut. Venirea lui Hristos și stabilirea împărăției Sale le va potoli, dar niciodată nu vor fi înlăturate în întregime și pentru totdeauna până ce se va ajunge la starea eternă. Și atunci Dumnezeu Însuși va face acest lucru. Mâna Lui va fi – plăcut gând! – cea care șterge lacrimile din orice ochi.

“Eu fac toate noi”

În starea eternă toate vor fi noi în sensul cel mai deplin al cuvântului. Cerul material și pământul vor fi noi și “toate lucrurile” ce se vor afla în ele vor fi noi, potrivit versetului 5. Toate lucrurile pe care le cunoaștem în prezent, despre care se spune că sunt “lucrurile dintâi” vor trece. Cel care lucrează ca să producă aceste lucruri noi create este “Cel care ședea pe tron”- adică Domnul nostru Isus Hristos. El a lucrat ca să aducă în existență vechea creație, potrivit cu Geneza 1. El lucrează din nou ca să aducă în existență pe cea nouă. Ca înainte, tot așa și aici, cuvântul puterii Sale este suficient. În trecut, “El a zis și s-a făcut” (Psalmul 33.9). Acum din nou El vorbește și cuvintele Lui sunt: “Eu fac toate noi.” Amândouă sunt împlinite cu aceeași ușurință. Dar nu trebuie niciodată să uităm ce stă între aceste două puncte. Răscumpărarea trebuie împlinită, și pentru aceasta era necesar ceva mai mult decât cuvântul Său. Fără răscumpărare și roadele ei minunate, scenele creației ar fi lipsite de o temelie solidă.

Har de la Cel ce este mai presus de nevoile timpului (21.6)

Cel care stă pe tron își afirmă Dumnezeirea, pentru că nimeni altul decât Dumnezeu poate fi Alfa și Omega, începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor. În lumina aceasta i Se prezintă lui Ioan, vorbind ca fiind Cel care locuiește în prezentul etern, mai presus și dincolo de orice problemă a timpului. Dar la sfârșitul acestui verset El vorbește din nou având în vedere condițiile timpului, pentru că setea nu este ceva care să caracterizeze starea eternă. Setea este un simbol al dorinței nesatisfăcute, și aceasta caracterizează în mod deosebit timpul de acum. Pentru cel însetat încă mai este apa vieții, care se arată ca un izvor și este dăruită fără plată. Așa este harul lui Dumnezeu, care se continuă până la sfârșit.

Învingătorii: cei ce au primit har (21.7)

De la harul din versetul 6 trecem la cel învingător din versetul 7. La prima vedere pare ca o schimbare completă dar, la urma urmei, nu înving decât cei care au primit har. Aceasta este ultima menționare a biruinței sau a victoriei în cartea aceasta care este, așa cum am remarcat mai înainte cartea victoriei. Sfinții învingători vor intra în stăpânirea deplină a moștenirii, dar niciun sfânt n-ar birui dacă Mielul n-ar fi biruit, așa cum vedem în capitolul 5.

Despărțirea veșnică de Dumnezeu a celor care au trăsăturile diavolului

Însemnătatea teribilă a versetului 8 este evidentă. Ea este în contrast cu învingătorii din versetul 7 și în amândouă versetele suntem purtați dincolo de limitele timpului și în întinderea fără sfârșit a eternității. Regiunea aceea limitată, arzând cu judecata sfântă a lui Dumnezeu, va fi a doua moarte pentru cei aruncați acolo. Cea dintâi moarte nu este anihilare. Dacă ar fi fost, n-ar putea fi a doua. Moartea este despărțirea sufletului de trup. A doua moarte va fi despărțirea completă și absolută a tuturor legăturilor care sunt cu Dumnezeu: totală despărțire de tot ce se cuprinde în cuvintele viață, și lumină, și dragoste. Va fi o existență, dar nu viață în sensul deplin și propriu al cuvântului. Lista celor peste care cade pedeapsa aceasta este instructivă și întunecată. Începe cu cei fricoși și necredincioși. Fiind fără credință, ei s-au temut de om și nu l-au mărturisit pe Isus ca Domn al lor. Cei care poartă caracterul diavolului, care este un ucigaș, și s-au asemănat prin poftele și apucăturile lor cu puterile întunericului, vin imediat. Lista se termină cu “toți mincinoșii”, pentru că a minți este o altă caracteristică a diavolului, și înșelăciunea ia o varietate de forme subtile. Învingătorii din versetul 7 sunt fiii ai lui Dumnezeu. Cei condamnați din versetul 8 se recunosc ei înșiși ca fii ai celui rău. Ei îi împărtășesc soarta. Dincolo de punctul unde am ajuns, Scriptura nu ne mai duce. Starea eternă este ceva ce se află dincolo de capacitatea minților noastre. Dumnezeu va fi atunci totul în toți, dar nu este dată în detaliu nicio descriere. Dacă ar fi fost dată, ne-ar fi de neînțeles în starea în care suntem acum, putem deduce acest lucru din ceea ce ne spune apostolul Pavel în 2 Corinteni 12.4. Găsim totuși învățătură adâncă în ceea ce ni se spune.

Contrast între Babilon și Noul Ierusalim, soția Mielului

Ioan primește acum o viziune nouă, o descriere care începe cu versetul 9. Două precizări de un fel general pot fi făcute cu privire la ea. Întâi, ea este într-un contrast clar cu viziunea dată de Babilon, desfrânata cea mare din capitolul 17 și 18. În amândouă cazurile viziunea este introdusă de către unul dintre îngerii care aveau cele șapte potire, dar, pentru a vedea Babilonul, Ioan a fost dus în duh în pustiu, în timp ce, pentru a vedea Ierusalimul sfânt, el este dus pe un munte mare și înalt. Un pustiu este o regiune unde se vede în special blestemul care este asupra creației din cauza păcatului omului, potrivit cu Geneza 3.18. Suind un munte înalt, un om merge atât de departe cât îl pot duce picioarele spre cer și departe de ceața și întinăciunea pământului. În al doilea rând, Ioan vede în viziune cetatea sfântă, mireasa, soția Mielului, nu așa cum va fi în starea eternă, ca în versetele 2 și 3 din acest capitol, ci așa cum va fi în legătură cu scena mileniului. Faptul că citim despre cele 12 seminții ale lui Israel, despre națiunile care vor fi vindecate și salvate și despre mai-marii pământului, fac clar lucrul acesta. Deci când Ioan vede cetatea coborând din cer de la Dumnezeu, în versetul 10, o vede coborând ca să fie în legătură cu pământul mileniului, la începutul acelei epoci. Când a văzut-o coborând, în versetul 2, era la începutul stării eterne, după terminarea mileniului. Recunoașterea acestui fapt mărește valoarea cuvintelor din versetul 2, “pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei”. O mie de ani s-au scurs, totuși frumusețea ei de mireasă pentru inima lui Hristos este aceeași și proaspătă ca întotdeauna.

Cetate de la Dumnezeu, având slava Lui

Ca și cu Babilonul, așa avem și aici împreună cele două simboluri ale unei femei și ale unei cetăți. Ele apar la suprafață cu totul nepotrivite, dar nu tot așa este când venim la semnificația lor. Unul face cunoscut ce va fi biserica lui Hristos; celălalt, ce va fi ea pentru El; ca mireasă, obiectul dragostei Lui, iar ca cetate, centrul din care se va arăta puterea Sa administrativă. Cetatea desfrânată, Babilonul, era caracterizată de faptul că era “mare”; cetatea-mireasă, Noul Ierusalim, este caracterizată de faptul că este de la Dumnezeu și de aceea este sfântă și cerească și are gloria lui Dumnezeu – nu gloria omului. Așa fiind lucrurile, ea coboară deasupra pământului ca un luminător și “strălucirea” ei este asemănată cu “o piatră de iaspis cristalin”. Iaspisul este menționat în adevăr de trei ori în descrierea cetății și o altă ocazie când se

întâlnește acest cuvânt este în descrierea Celui care stă pe tron în capitolul 13. Ceea ce Îl descrie pe Dumnezeu descrie și cetatea aceasta.

Zidul și cele 12 porți ale cetății (21.12-13)

Versetele 12-21 se ocupă cu zidul, porțile, temeliele și cetatea însăși. Le vom cerceta în ordinea aceasta. Zidul este descris ca mare și înalt. Nicio putere potrivnică nu poate forța vreo intrare. Răul este cu totul exclus. Măsura lui era de 144 coți (versetul 17), pătratul lui 12, care este numărul administrării. Aici este administrarea într-o astfel de perfecțiune încât să țină afară orice ar putea fi greșit. Totuși zidul nu era într-un mod absolut continuu: erau 12 porți, câte trei pe fiecare din cele patru părți ale lui. Porțile sunt făcute pentru a putea ieși afară și a intra, încât cetatea, deși bine protejată de zidurile ei, nu este o unitate care să fie limitată la ea însăși și izolată. Va fi o comunicație fericită între ea și pământul milenial. Cel care se apropie de ea află un înger la fiecare poartă, încât totul este sub supraveghere. Mai mult, fiecare poartă este o perlă; o amintire, am putea spune, pentru toți câți se apropie de ea, că cetatea însăși, ca "soție" reprezintă acea "perlă de mare preț" pentru care Domnul "a vândut tot ce avea". Cei care ies din ea află la porți înscrise numele semințiilor lui Israel, indicând traseul pe care îl au cei care călătoresc spre pământul fericit de sub cetate. Toată administrarea acelei zile va porni de la tronul din metropola cerească și va ajunge la pământ prin intermediul lui Israel.

Temeliile zidului cetății (21.14, 19, 20)

Aici de asemenea este o cetate care are temelii, și Dumnezeu este meșterul și ziditorul ei (Evrei 11.10). Apare din nou 12, ca număr al temeliiilor și, pe fiecare, numele unuia dintre apostolii Mielului. Biserica este zidită pe temeliiile apostolilor și profeților, potrivit cu cele scrise în Efeseni 2.20, încât aceasta ne confirmă gândirea că într-un fel simbolic cetatea ne vorbește despre biserică. Iar temeliiile sunt împodobite cu pietre prețioase: o piatră la fiecare temelie. Cea dintâi are iaspis, care, după cum am văzut, este o descriere a lui Dumnezeu Însuși. Ceea ce vorbește despre Dumnezeu este aici la fiecare temelie, dar fiecare piatră într-un fel sau altul acționează ca o prismă, reflectând nuanțele variate care formează lumina. Temeliile înseși ale cetății strălucesc cu lumina lui Dumnezeu, dar care este reflectată în așa fel încât oamenii să-i aprecieze detaliile pline de culori.

Cetatea măsurată de un înger cu o trestie de aur (21.15-21)

Cetatea însăși, și porțile ei, și zidurile ei sunt măsurate de un înger care folosește o trestie de aur. În felul acesta standardul măsurătorii este divin și cetatea se prezintă ca un cub perfect cu dimensiuni imense. Un stadiu ar putea fi de 185 sau 190 metri, iar 12.000 de stadii ar fi cam 2.200 km. Faptul că înălțimea ei era cât lungimea și cât lățimea, ne ajută să confirmăm gândul că avem a face nu cu un limbaj literal, ci simbolic. În numărătoarea aceasta întâlnim din nou 12, numărul administrării, și însăși strada cetății este de aur ca sticla transparentă. În cetățile pământului strada este locul unde se acumulează murdăria. Aici totul este curăție divină și transparentă, și așa cum este cetatea este și guvernarea care pornește de la ea.

Cetatea luminată de gloria lui Dumnezeu și a Mielului

Versetele 22 și 23 ne dezvăluie în ce constă gloria cetății. Ierusalimul pământesc din timpul mileniului va avea templul Domnului ca încununare a gloriei lui. Ezechiel vede aceasta în viziune și îi notează măsurile în capitolul 40-48. Gloria Ierusalimului ceresc este că el nu are templu, pentru că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sunt templul ei; adică acolo Ei strălucesc în gloria Lor fără a fi nevoie de ceva în plus. În expresia "Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic" avem referință la cele trei nume sub care Dumnezeu S-a descoperit în timpurile Vechiului Testament, și cu El este unit în termeni egali Cel care a fost odată Mielul smerit, neapreciat și nesocotit de oameni. Aici nu este nicio menționare a lui Dumnezeu ca Tată, dar aceasta este, gândim, pentru că sublinierea nu este pe relația în care este așezată biserica, ci pe administrarea care îi este încredințată. Printre oameni administrarea este atât de des nereușită din cauza nedreptății sau ignoranței. Aici însă totul este marcat de lumina perfectă a lui Dumnezeu. Gloria lui Dumnezeu luminează cetatea și "lumina" ei, mai corect "lampa" ei este Mielul. În El va fi concentrată și făcută disponibilă pentru cetate. Orice lumină naturală este înlocuită și acolo nu mai este nevoie de ea.

Cetatea cerească - gloria regilor pământului (21.24)

Versetul 24 arată că deși lumina își are locașul în cetate, ea este trimisă spre pământ pentru ca națiunile mântuite să se bucure de ea. Toate activitățile lor vor fi guvernate de ea și în felul acesta vedem cum în sfârșit cerul și pământul vor fi într-o înțelegere binecuvântată, așa cum face aluzie Osea 2.21, 22. Dar după cum lumina lui Dumnezeu coborără din sfânta cetate, tot așa în ea se va aduce gloria și onoarea regilor pământului și ai națiunilor. În capitolul 17.2 am văzut pe mai-marii pământului având de a face cu Babilonul fals, înainte de venirea lui Hristos. Acum ei pleaseră acolo unde le este condamnarea, cu toate națiunile care au uitat pe Dumnezeu. Regii și națiunile din capitolul nostru sunt cei care au trecut în binecuvântarea mileniului, într-o supunere fericită față de Domnul. Lumina cerească strălucește asupra lor și gloria și onoarea se revarsă înapoi în cetate, de la ei de pe pământ. Aici este portretizată o scenă care ar putea entuziasma orice inimă; ea poate fi întrecută numai de bucuriile cetății înseși.

Noapte nu va fi acolo (21.25-26)

Aceste relații încântătoare sunt neîntrerupte în ce privește cetatea. Porțile ei nu sunt niciodată închise, pentru că în ea este continuu zi. Dacă am compara faptul acesta cu Isaia 60.11 am vedea un contrast instructiv. În ziua aceea fericită porțile Ierusalimului pământesc vor fi mereu deschise. Va fi noapte acolo, pentru că este scris: ele "nu vor fi închise nici zi, nici noapte". În acea cetate vor intra "bogăția" națiunilor și mai-marii lor. În felul acesta pe pământ lucrurile vor fi la un nivel mai jos, deși este și asemănare cu cetatea cerească, și aceasta va fi mai clar văzută în ultima parte a acestui capitol.

Numai cei scriși în cartea vieții Mielului intră în cetate (21.27)

Din cetatea sfântă va fi cu totul exclusă orice formă de rău, de întinare și de neadevăr, și vor intra în ea numai cei scriși în cartea vieții Mielului. Cu greu s-ar putea spune aceasta despre Ierusalimul pământesc, chiar și în perioada mileniului.

Apa vieții ieșind din tronul lui Dumnezeu și al Mielului

Am văzut mai înainte că nu este templu în cetatea sfântă, întrucât Dumnezeu și Mielul sunt Templul ei. Versetul cu care începe capitolul 22 arată că tronul lui Dumnezeu și al Mielului este acolo, și aceasta este spus din nou în versetul 3. Din tron iese apa vieții ca un râu curgător. Niciun tron pământesc – nici chiar cel mai bun dintre ele – nu s-a dovedit a fi în sine un izvor de viață. Stăpânirea lor a fost prea opresivă sau prea slabă, sau hotărârile lor, înainte de a ajunge la popor, au fost prea întinate în trecerea prin mijloace mai puțin omenești. Aici în cele din urmă este un tron al dreptății absolute care dă binecuvântare, și viața îi este rezultatul. Pe lângă acestea, cetatea din care curge viața către oameni este păzită de orice fel de întinare și de aceea nimic murdar nu poate fi în apele ei. Ea este curată, "strălucitoare ca cristalul". Citim despre Sionul de pe pământ ca locul unde "a poruncit Domnul binecuvântarea, viața pentru totdeauna" (Psalmul 133.3). Acum contemplăm izvorul ceresc de unde vin toate.

Pomul vieții în timpul mileniului

Râul vieții hrănește și întreține pomul vieții și pomul acesta este în mijlocul străzii de aur. Gândurile ne sunt duse îndată la Geneza 2 și 3. În condiția sa de inocență Adam avea doi pomi la care putea ajunge. Pomul vieții nu îi era interzis, ci pomul cunoștinței binelui și răului. El a trecut pe lângă cel de la care putea lua ceva și s-a oprit la cel care îi era interzis. Ca om căzut, pomul vieții a ajuns să fie dincolo de posibilitatea lui de a ajunge la el, printr-un act al unei ființe îngerești, încât niciodată să nu se poată ajunge la el prin orice ar face omul. N-a fost vreo rezolvare a acestei probleme teribile care s-a ridicat, până ce S-a arătat Fiul lui Dumnezeu ca să înlăture păcatul prin însăși jertfirea Sa. Atunci, și numai atunci, responsabilitatea asumată prin cunoașterea binelui și răului a fost rezolvată și Hristos înviat a ajuns. Pomul Vieții pentru oameni. Este un fapt tot atât de adevărat astăzi cum va fi atunci când acest "pom al vieții" va fi "în paradisul lui Dumnezeu" (Apocalipsa 2.7). Pe cest pom slăvit este întâlnit din nou numărul doisprezece. Rodul lui are o diversitate a numărului doisprezece și produce de douăsprezece ori pe an. Roadele se pare a fi pentru cetatea cerească, dar frunzele vor aduce vindecare națiunilor. Menționarea lumilor, națiunilor și vindecării arată că întreaga scenă se referă la mileniu, și nu la starea eternă.

Nimic vrednic de blestem; și robii Lui îi vor sluji

Când am observat câte ceva din starea eternă, la începutul capitolului 21, am văzut că multe din detaliile date sunt într-un fel negativ – menționarea a ceea ce nu va fi atunci. Aceeași trăsătură o găsim și aici. Cetatea nu are templu, nici nevoie de soare și de lună, și nici posibilitate de întinare. Acum aflăm că nu va mai fi niciun blestem și se repetă că nu va mai fi noapte (în versetul 5). De îndată ce a intrat păcatul, a intrat și blestemul, așa cum poartă mărturie Geneza 3. Introducerea legii a făcut doar ca blestemul să fie mai accentuat, iar Maleahi, ultimul cuvânt profetic către poporul de sub lege, folosește clar acest cuvânt; este în adevăr ultimul cuvânt al Vechiului Testament. Neascultarea celui dintâi om a adus blestemul. Ascultarea Celui de a Doilea, chiar până la moarte, a pus bazele pentru înlăturarea lui. Când tronul lui Dumnezeu și al Mielului este așezat în ceate, atunci blestemul se va sfârși pentru totdeauna. Orice neascultare va dispărea. Autoritatea divină va fi pe deplin recunoscută, și dreptatea, neavând ceva care să i se împotrivească, se va exercita pur și simplu în binecuvântare. De aceea citim aceste cuvinte: "robii Lui îi vor sluji". Dar, dacă ei au fost robii Lui nu l-au slujit întotdeauna? am putea întreba. Răspunsul ar trebui să fie: numai în parte. Cât de des motive egoiste au fost amestecate în slujirea pentru El; și, cu cât mai mult ar avea o gândire spirituală, cei credincioși ar fi mai conștienți de faptul acesta. Acum în sfârșit firea păcătoasă din ei va fi înlăturată și ei îi vor sluji în adevăr. Tot ce li s-a încredințat pentru a împlini voia lui Dumnezeu și a Mielului se va împlini în mod complet.

Vom vedea fața Lui și vom reflecta lumina Lui (22.4)

Vin apoi aceste cuvinte pline de slavă: "ei vor vedea fața Lui". Fața Lui este în legătură cu gloria adusă de revelația Sa Însăși. Când legea a fost dată și călcată, Moise a găsit har înaintea lui Dumnezeu și în felul acesta încurajat, a spus: "Arată-mi, Te rog, gloria Ta" (Exod 33.18). Răspunsul a fost: "Tu nu-Mi poți vedea fața, pentru că omul nu poate să Mă vadă și să trăiască." Sub har contrastul este mare. Noi putem spune: "Dumnezeu a strălucit în inimile noastre, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos" (2 Corinteni 4.6). Dar ceea ce avem aici depășește cu mult acestea. Aduși în favoarea Lui, vom fi în lumina deplină a cunoașterii lui Dumnezeu, revelată în mod perfect în Hristos. Se va împlini cererea Domnului nostru: "Să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă gloria Mea" (Ioan 17.24). Vom vedea fața lui Dumnezeu pentru totdeauna, privindu-L pe El. În legătură cu aceasta vin următoarele cuvinte: "Nunnele Lui va fi pe frunțile lor." În capitolul 13 am văzut că toți cei ce urmau fiarei trebuiau să aibă semnul sau numele pe frunțile lor, declarând astfel supunerea față de ea și faptul că o reprezentau. Aceștia vor ajunge, după cum am văzut, sub mânia lui Dumnezeu. Noi vom purta numele lui Dumnezeu și al Mielului, în locul cel mai proeminent, declarând supunerea față de El și reflectând asemănarea Sa ca reprezentanți ai Săi. Ar fi dificil să concepi vreun lucru mai binecuvântat decât acesta – să locuiești în lumina Lui și să reflectezi asemănarea Lui pentru totdeauna. Este de notat faptul izbitor al repetării de trei ori a cuvântului "Lui", nu al "Lor". Dumnezeu și Mielul sunt amândoi prezentați cu un pronume singular. Ei sunt deosebiți în mod clar; dar Ei sunt una. Este o altă indicație a Dumnezeuirii lui Hristos.

Niciodată noapte (22.5)

Fiind aduși astfel în strălucirea luminii vii, toată întunecimea morții s-a dus pentru totdeauna și nu mai este nevoie de vreo lampă neînsemnată a omului. Capitolul nostru începe cu viața și continuă cu lumina. Dragostea nu este menționată, este numai dedusă, deoarece cetatea este mireasa, soția Mielului. și aceasta, fără îndoială, pentru că este vorba de cetate, care face cunoscut nu dragostea, ci este centrul administrării divine.

A domni în vecii vecilor (22.5)

Cuvintele de la sfârșitul descrierii sunt: "ei vor domni în vecii vecilor." După cum am învățat la începutul cărții, sfinții sunt făcuți o împărăție de preoți pentru Dumnezeu; adică ei sunt preoți și regi. Mai departe, după cum apostolul Pavel a spus corintenilor, "sfinții vor judeca lumea". Și iarăși, "noi vom judeca pe îngeri". Acesta este gândul lui Dumnezeu, hotărât de mult timp. Acum îl aflăm că este adus la îndeplinire. Aici deci sunt lucruri care se ridică mai presus de puterile noastre slabe de înțelegere în prezent. Totuși ele sunt, binecuvântat fie Dumnezeu, în mod profund reale, stabilite la timpul lor, pentru a fi stabilite pentru totdeauna. În versetul 5 am citit ultimul cuvânt al revelației profetice și în el am fost conduși spre o condiție de binecuvântare mult mai presus de cele mai înalte gânduri ale noastre. În Geneza 3 l-am văzut pe om depărtându-se de lumina lui Dumnezeu – atât cât i-a fost dăruită – s-a afundat în noapte spirituală și a devenit un sclav al păcatului. Aici îi vedem pe oamenii răscumpărați care au primit "plinătatea harului și darul liber al dreptății" arătat în lumina veșnică și ei "vor domni în viață, prin Acel unul singur, Isus Hristos, așa cum a scris apostolul Pavel în Romani 5.17.

Afirmarea adevărului revelat (22.6)

De aceea nu suntem surprinși că versetul 6 ne dă o afirmare solemnă a adevărului despre viitorul minunat dezvăluit. Apostolii au făcut cunoscut puterea și venirea Domnului, iar Petru ne asigură că ei n-au urmărit niște basme meșteșugit alcătuite (vezi 2 Petru 1.16). Aici contemplăm slăvi care se întind în eternitate și care ar fi dincolo de credință, dacă nu ne-ar fi fost garantate ca "vrednice de crezare și adevărate".

Iată, Eu vin curând (22.7)

Totodată ele sunt lucruri "care trebuie să aibă loc în curând". Afirmatia aceasta intenționează desigur să ne comunice că noi trebuie să socotim timpul potrivit estimării divine și nu a noastră. Cuvântul tradus "curând" este aproape același întâlnit și în versetul 7, unde avem cea dintâi dintre cele trei anunțuri: "Eu vin curând", care se întâlnesc în versetele de încheiere a acestei cărți. ce înseamnă pentru noi multe secole nu sunt decât câteva minute pe ceasul mare al lui Dumnezeu. Înclinăm să gândim totuși că acest cuvânt înseamnă că, atunci când are loc o lucrare divină, ea este marcată de iuțeală, repreziciune, așa cum se spune în Romani 9.28: "Domnul va îndeplini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Său." Când va veni Domnul Isus, nu vor fi manifestări încete și de lungă durată, ci va fi ca fulgerul, o clipă. În timp ce așteptăm venirea Lui, binecuvântarea noastră stă în ținerea spuselor profeției pe care o cercetăm. Vom "păzi" cuvintele ei dacă le păstrăm în gândurile noastre în așa fel încât ele ne vor guverna viața. Am auzit despre studiul profeției ca fiind doar un lucru intelectual. Desigur, s-ar putea să fie numai atât, dar intenția lui nu este numai atât. Dacă păzim spusele profeției, vom fi îmbogățiți cu înțelegerea scopului pe care îl are Dumnezeu, cu planurile pe care le are înaintea Sa și căile pe care se va ajunge la împlinirea lor. Vom fi de asemenea binecuvântați de siguranța biruinței depline care va încununa toate judecățile și căile Sale.

A te închina numai lui Dumnezeu (22.8-9)

Efectul tuturor acestora asupra lui Ioan a fost foarte mare, așa cum în adevăr trebuie să fie asupra noastră care le citim. Impulsul de a te închina era drept, fără îndoială, deși a cădea la picioarele îngerului era un lucru greșit. Faptul acesta a fost respins îndată de înger, pentru că el avea mai degrabă locul unui rob, și în privința aceasta era egal cu Ioan și cu profeții, sau chiar cu toți cei care își iau locul de ascultare față de cuvântul lui Dumnezeu. Numai lui Dumnezeu trebuie să ne închinăm. Niciun înger nu va accepta ca cineva să i se închine lui, deși dorința cea mai aprinsă a lui Satan, marele înger căzut, aceasta era, așa cum ni se arată în Matei 4.9.

Profeția nepecetluită

Versetul 8 și 9 sunt un fel de paranteză. Trebuie să legăm versetele 10 și 11 de versetul 7. Cuvintele profeției care sunt atât de profitabile celui care le păzește, nu trebuie pecetluite, ci ținute deschise pentru oricine dorește să le cunoască. Contrastul cu sfârșitul cărții Daniel ne izbește îndată. El avea să "țină ascunse și pecetluite cuvintele acestea până la timpul sfârșitului" (Daniel 12.9). Epoca în care trăim noi - pe care am putea-o numi dispensația creștină - este "timpul sfârșitului" sau, așa cum spune Ioan în epistola lui, "ceasul din urmă" (2.18). Duhul Sfânt a venit și ceea ce înainte era închis, acum este deschis, și ceea ce este revelat nu trebuie pecetluit. Fără îndoială este, de asemenea, adevărat că suntem acum în ultimele zile ale acestui timp din urmă, încât toată această profeție nepecetluită trebuie să aibă un interes special pentru noi.

Starea fiecăruia rămâne așa cum va fi în clipa venirii Domnului (22.11-12)

Versetul 11 este de asemenea în legătură cu "Iată, Eu vin curând" din versetul 7, de asemenea cu aceleași cuvinte ale Domnului de la începutul versetului 12. Venirea Domnului va da tuturor o stare care va rămâne aceeași, bună sau rea. Astăzi sunt oameni nedrepți și cu tot felul de păcate; sunt și oameni drepți și sfinți. Dar astăzi cel nedrept poate fi îndreptățit și cel căzut în păcate poate fi născut din nou și poate intra în rândurile celor sfinți. Când va veni Domnul, starea fiecăruia va rămâne de neschimbat. Gândul acesta deosebit de solemn să-și aibă greutatea lui în noi toți! Pe lângă aceasta, așa cum arată versetul 12, venirea Domnului va însemna scaunul de judecată, unde fiecare își va avea evaluată și răsplătită lucrarea potrivit cu meritul ei. Acesta este un gând foarte solemn pentru fiecare credincios. După răpirea sfinților vine scaunul de judecată al lui Hristos.

Alfa și Omega, puternică afirmare a Dumnezeirii Domnului Isus (22.13)

S-ar părea că, după ce a rostit cele scrise în versetul 11, îngerul dispare și se aude numai glasul lui Hristos, Cel care vine. El este Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel din urmă, Începutul și Sfârșitul. Cu greu ar putea fi o afirmație mai puternică a Dumnezeirii Sale ca aceasta. Nicio ființă creată, oricât de înălțată, n-ar putea vorbi în felul acesta. Aceasta garantează corectitudinea tuturor judecăților Sale și faptul că orice răsplată dăruită de El va fi în totul potrivită cu ceea ce i se cuvine.

Despărțirea pentru eternitate între cei cu hainele spălate și cei caracterizați de păcat

Din nou vedem două clase în versetul 14 și 15 - cei sfinți și cei rămași în păcatele lor. Versetul 14 spune: "Ferice de cei care își spală hainele"; adică altădată erau murdari, dar au fost curățiți. Numai în felul acesta poate avea cineva dreptul la pomul vieții sau să aibă intrare în cetatea sfântă. Cei spălați sunt înăuntru. Cei caracterizați de relele versetului 15 sunt afară. Apostolul Pavel dăduse înștiințarea: "Păziți-vă de câinii aceia! Păziți-vă de lucrătorii aceia răi!" (Filipeni 3.21) și aici îi aflăm pe unii ca aceștia înlăturați pentru totdeauna. Pe lângă aceasta, el arătase clar că astăzi în adunarea lui Dumnezeu este o recunoaștere divină a celor "dinăuntru" și a celor din lume, "din afară" (1 Corinteni 5.12-13), încât aici aflăm aceeași separare menținută și dusă în eternitate

Isus, steaua strălucitoare de dimineată

Dar în timp ce Apocalipsa se apropie de sfârșit, El ni Se prezintă nu numai în felul în care să ne întorcem înapoi la prezicerile Vechiului Testament a răsăritului Soarelui dreptății, ci în al doilea rând, în legătură mai distinct cu nădejile Noului Testament. El fusese prezis venind ca o "stea a lui Iacov" (Numeri 24.17) fără vreo referință la dimineată. Ca Steaua strălucitoare a dimineții, Isus ni Se prezintă ca Acela care vine mai înainte de răsăritul zilei și ca o garanție a ei. Acum Israel nu-L cunoaște în felul acesta, pentru că a fost respins și tratat ca înșelător.

Biserica, și numai Biserica Îl cunoaște în caracterul acesta și are dreptul să-și mențină aceste speranțe cerești, centrate în El, care se vor realiza mai înainte de a se arăta ziua glorioasă pentru Israel și pentru pământ. În felul acesta, în versetul 16 Domnul Isus ni Se adresează personal ca Acela în care sunt centrate toate speranțele și pentru cer și pentru pământ, și El Se dezbracă de Sine Însuși, pentru a vorbi astfel, de toate titlurile și onorurile Sale, pentru ca mai simplu și efectiv să Se prezinte pe Sine Însuși. În felul acesta Se adresează mai direct inimilor celor ai Săi. Ca urmare este un răspuns imediat.

Isus, Rădăcina și Vlăstarul lui David

Versetul 16 are în el un element de contrast dacă îl comparăm cu cel dintâi verset al cărții. Descoperirile profetice date de Dumnezeu lui Isus Hristos și transmise nouă de Îngerul Său prin Ioan, acum sunt complete. Îngerul prin care au fost comunicate a dispărut. Isus Însuși rămâne și în versetul acesta și în cele următoare se aude numai glasul Lui. În primul rând El aprobă tot ceea ce a fost transmis prin slujirea îngerului și ceea ce a fost trimis de El. Nu trebuie să gândim că mărturia profetică a fost ceva mai jos decât divină, deși a ajuns la noi în felul acesta. Mărturia a fost dată în cele șapte adunări din Asia, cum se precizează în capitolul 1.4, dar prin ele este intenționată iluminarea întregii adunări până ce va veni El. După ce a aprobat întreaga carte, Domnul Isus, folosind numai numele Său personal, ni Se prezintă în două feluri. Întâi, ca Rădăcina și Vlăstarul lui David, care ne dă demnitatea Sa în omenire pentru împărăție și pentru stăpânirea întregului pământ. Să citim Psalmul 78.65-72 și apoi 2 Samuel 23.1-5. Aceste pasaje arată că printr-o intervenție specială a puterii divine David a fost ridicat în poziția împărătească, și cum el a fost o imagine imperfectă a Unuia infinit mai mare care avea să coboare din el în ce privește trupul. De aceea în Isaia 11.1 se vorbește de Hristos ca de o Ramură care iese din tulpina lui Isai și un Vlăstar din rădăcinile căruia vor fi roade. Aici El ni Se prezintă clar ca vlăstar al lui David. Dar în același capitol din Isaia, în versetul 10, El este prezentat ca "Vlăstarul lui Isai" care va fi "în ziua aceea" și corespunde cu ce avem în capitolul nostru. El este "tulpină" și "rădăcină" în Isaia; este "Vlăstar" și "rădăcină" în Apocalipsa. În cele dintâi cuvinte este proeminent gândul omenirii Lui; în cuvintele din urmă, Dumnezeirea Lui. Și apoi – revenind la 2 Samuel 23 – când în cele din urmă El stăpânește peste oameni în dreptate și în temere de Dumnezeu, El va fi "ca lumina dimineții, ca răsăritul soarelui în dimineața fără nori". În imaginea aceasta izbitoare și poetică se arată începutul zilei strălucitoare a mileniului pământului, când El va veni.

Invitația de a veni și cei ce n-au venit

A doua propoziție se referă la cei care au auzit acest strigăt dar până acum încă nu i s-au alăturat lui. Este vreunul dintre cititori în situația aceasta? Atunci ești invitat să fii împreună cu Duhul și mireasa și să-ți adaugi acest "Vino" la al lor. Cu cât înțelegem mai mult partea noastră în Adunare și locul pe care Adunarea îl are ca mireasă a lui Hristos, cu atât mai mult vom dori venirea Mirelui. Propozițiile a treia și a patra cuprinse în versetul 17 ne dau siguranța fericită că până ce va veni El, apa vie pe care o dăruiește evanghelia este la dispoziția fiecărui suflet însetat. Dacă Domnul nostru vorbește, așa cum face aici, noi care suntem niște simpli robi ai Săi ne putem adresa cu îndrăzneală oamenilor cu aceleași cuvinte, plini de încredere. Este o bucurie să știm că întocmai cum ne putem îndrepta spre El care este Steaua strălucitoare de dimineață și-l spunem: "Vino!" tot așa ne putem îndrepta spre oameni în general și către cei însetați în special și să-i îndemnăm să vină să ia apa vieții, fără plată. Până ce această perioadă a harului va fi înlocuită cu o perioadă a judecării, invitația evangheliei trebuie să fie făcută cunoscut. Ea este pentru "oricine vrea" și putem fi siguri că în final se vor găsi unii care prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu vor voi să ia.

Duhul și Mireasa spun: Vino!

Putem afla încurajare în faptul că la sfârșitul acestei cărți, și de fapt al Noului Testament ca întreg, Duhul Se arată că încă a rămas, și mireasa ca încă existând ca o entitate pe pământ. Decăderea care s-a arătat atât de trist în biserica de nume, după cum este indicat profetic în capitolele 2 și 3, n-a oprit lucrarea Unuia și n-a distrus pe celălalt. Duhul locuiește în biserică, în mireasă, și de aceea într-un glas se aude răspunsul: "Vino!" acesta este faptul; dar avem să ne cercetăm pe noi înșine dacă suntem în totul în armonie cu acest strigăt. Ne temem că prea mulți creștini urmăresc încă îmbunătățirea lucrurilor de pe pământ sau cât de cât evenimente pentru o condiție ideală a lucrurilor care să fie produse prin predicarea evangheliei, punând mare accent pe implicațiile lor sociale, și de aceea cu greu s-ar alătura acestui strigăt.

Cine adaugă sau scoate ceva din Cuvântul lui Dumnezeu

Este un fapt deosebit de solemn în versetele 18 și 19. A falsifica o parte din Cuvântul lui Dumnezeu este un lucru de care se presupune că nu se va face vinovat un credincios adevărat. Să notăm că păcatul acesta poate fi făcut adăugând unele cuvinte sau scoțând din ele. În zilele de altădată primul păcat a fost cel al fariseilor, al doilea cel al saducheilor. Unii adăugau tradiția lor, care avea ca efect desființarea adevăratului Cuvânt al lui Dumnezeu. Ceilalți adoptau vederi raționaliste și refuzau să creadă în înviere, sau în înger, sau în duh și în felul acesta înlăturau mult din Cuvântul divin. Deși numele acestora sunt învechite, spiritul lor este viu și astăzi, iar avertizarea aceasta este foarte necesară. Amenințarea din ultima parte a versetului 19 este foarte gravă: scoaterea părții lui de la pomul vieții. Trebuie să notăm că schimbarea "cuvintelor" este interzisă. Avem un anunț final chiar aici la sfârșit, că toate cuvintele Scrierilor divine sunt inspirate. Inspirația cuvânt cu cuvânt este susținută chiar la sfârșit. Dacă nu am avea o inspirație cuvânt cu cuvânt, n-am avea deloc inspirație. Este ușor de înțeles acest lucru, dacă ne îndreptăm gândurile la aranjamentele din lume. Legile țării nu sunt desigur inspirate, dar ele sunt autoritate și au fost decretate de parlament în formă scrisă, frază cu frază, cuvânt cu cuvânt. În curtea de apel se face frecvent caz de însăși cuvintele legii, știind că ele sunt valabile și nu pot fi desconsiderate sau alterate. Dacă un avocat dă la o parte cuvintele legii într-o acțiune legală și pretinde să interpreteze ceea ce se numește "spiritul legii" separat de cuvintele ei, va fi repede dovedit că este greșit și numai cuvintele ar avea autoritate și ar guverna acel caz. Să ținem seama de cuvintele acestei profeții și de fiecare altă parte a Scrierilor divine.

Ultimele cuvinte ale Domnului Isus: "Eu vin curând"

În versetul 20 avem ceea ce putem privi ca ultimele cuvinte ale binecuvântatului nostru Domn în Sfintele Scripturi – ultimul Său cuvânt inspirat către Adunarea Sa. El tocmai mărturisise despre integritatea și autoritatea cuvântului Său sfânt, însă spunând "dacă adaugă cineva la acestea" (versetul 18), gândim că El Se referea la tot conținutul acestei cărți minunate, în adevăr la tot ce avem în Scripturi. Iar ultimul cuvânt al mărturiei Sale este: "Da, Eu vin curând." În felul acesta pentru a treia oară în acest capitol de încheiere El anunță venirea Sa. Dat fiind acest lucru, cât de extraordinar este faptul că însuși gândul venirii Sale s-a dus din gândirea bisericii timp de veacuri, și chiar a fost tăgăduit sau explicat greșit. Fără îndoială explicația stă în faptul că biserica a alunecat în lume și și-a îndreptat gândurile spre pământ, așa cum i s-a spus în scrisorile către Pergam și Tiatira în capitolul 2. Înselată de ispitele pământeste, venirea lui Hristos ceresc și-a pierdut atracția. Să privim la El, pentru ca nu cumva același proces să aibă loc în inimile și în viețile noastre. Dacă știm care este în adevăr partea și

perspectiva noastră, vom afla că venirea Sa este atractivă mi mult decât pot spune cuvintele, iar răspunsul nostru va fi desigur, așa cum este indicat aici: "Amin! Vino, Doamne Isuse!" Nu putem dori amânare și adăugăm cu entuziasm: "Așa să fie!" Vino repede, așa cum ai spus, Doamne Isuse! Dumnezeu să ne dea ca acesta să fie adevăratul răspuns al tuturor inimilor noastre.

Harul – ultima binecuvântare de la Domnul Isus, prin apostolul Ioan

Am văzut în versetul 20 afirmația și promisiunea de încheiere a Domnului nostru și răspunsul de încheiere din inimile și de pe buzele sfinților Săi. Acum în final, în versetul 21, avem binecuvântarea de încheiere din partea Domnului prin apostolul Ioan, care a fost unealta acestor comunicări. "Harul Domnului Isus Hristos fie cu toți sfinții." Este folosit aici întregul Său titlu și nota de încheiere, izbitoare, este cea a bine cunoscutului har. Acest har va rămâne peste toți sfinții și nu numai peste puțini, care ar fi în mod special credincioși. Și el va rămâne peste ei tot timpul în care îl așteptăm. Ultimul cuvânt al Vechiului Testament este "blestem". Aceasta, pentru că tema lui importantă este guvernarea lui Dumnezeu și legea Sa, dată prin Moise. Și citim: "Toți cei care sunt din faptele legii sunt sub blestem" (Galateni 3.10). Noul Testament introduce acel "har și adevăr" care "a venit prin Isus Hristos" (Ioan 1.17). De aici, marele contrast dat de cuvintele de încheiere ale Noului Testament. Putem binecuvânta pe Dumnezeu că harul Domnului Isus Hristos strălucește ca soarele peste fiecare sfânt, în timp ce toți așteptăm venirea Domnului nostru.

clickbible.org